

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

2661

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ,

ΕΚ ΠΛΕΟΝ Η ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΣΕΛΙΔΩΝ ΕΚΑΣΤΟΝ,

Ἐκδιδόντος Ν. ΑΡΓΥΡΙΑΔΟΥ.

Φιλοτίμω δαπάνῃ τῶν φιλομούσων *Εὐεργετῶν, Ἰδρυτῶν,*
Συνιδρυτῶν καὶ Συνδρομητῶν τῆς ἐκδόσεως ταύτης,

Ἐν τὰ ὀνόματα εὐρηγται δεδημοσιευμένα ἐν τῷ
τέλει ἐκάστου τόμου.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

(Ὀδὸς Περμποπαζάρου, ἀριθ. 3).

1865.

Φιλόμουσοι Κύριοι,

Ἄνευ τῆς ὑμετέρας χρηματικῆς συνδρομῆς εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐκτύπωσις τῆς ἤδη ἀναγγελλομένης *Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης*.

Ὅμηρος, Εὐριπίδης, Σοφοκλῆς, Αἰσχύλος, Ἀριστοφάνης, Δημοσθένης, Πλάτων καὶ Πίνδαρος, καὶ ἡ ἐκδοὺς τὸ *Περὶ θρησκείας τῶν Ἑλλήνων* Οὐιλιέλμος Φρειδερίκος Ρίγκιος ἔσονται οἱ συγγραφεῖς, ἐξ ὧν θὰ ἀρυσθῶ τὰ ἐκλεκτότερα διὰ νὰ προσφέρω εὐληπτον μετάφρασιν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς μου εἰς *φυλλάδια εἴκοσι*, ἀνά ἕν περιέπου τυπογραφικὰ φύλλα ἕκαστον, τὰ ὅποια θέλουσιν ἀποτελέσει *τρεῖς τόμους*, εἰς δὲ τὸ τέλος τοῦ Α΄ τόμου καὶ ἐφεξῆς θέλει τυπωθῆ ἀφεύκτως καὶ ὁ κατάλογος τῶν εὐεργετῶν, ἰδρυτῶν, συνιδρυτῶν καὶ συνδρομητῶν τῆς ἐκδόσεως ταύτης.

Οἱ ρηθέντες συγγραφεῖς κρούουσιν ἤδη τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν θαλάμων σας· ἀνοίξατε αὐτοῖς διὰ νὰ συνδιαλεχθῶσι μεθ' ὑμῶν ἄλλαχού, τοῖς ἀνιδρῦουσιν ἀνδριάντας.

Θέλετε δὲ τοὺς ὑποδεχθῆ, ἐὰν ἐγγράψητε τὰ ὀνόματά σας εἰς τὰς ἀνά χεῖρας ἀγγελίας, ὅσαι φέρουσι τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν καὶ σφραγιδά μου, διότι *μόνον αἱ τοιαῦται* εἶναι προσδιωρισμέναι δι' ἐγγραφὴν τῶν ὀνομάτων σας.

Κατὰ πᾶσαν σχεδὸν δεκαπενθημερίαν θέλει ἐκδίδοσθαι ἓν φυλλάδιον, ὥστε ἐντὸς δέκα ἢ τὸ πολὺ δώδεκα μηνῶν νὰ ἀποπερατωθῶσι καὶ οἱ τρεῖς τόμοι. Ἀλλ' ἡ ἐκδοσις δὲν θέλει ἀρχήσει, παρά ὅταν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγγραφέντων συνδρομητῶν βεβαιωθῶ, ὅτι ἡ ἐκδοσις εἶναι κατορθωτή.

Ἐκαστον φυλλάδιον τιμᾶται γρ. 5. Διὰ τοὺς προπληρώσαντας τὴν συνδρομὴν ἢ τιμὴ τῶν εἴκοσι φυλλαδίων ἑμοῦ εἶναι *ἐν εικοσόσφραγκον*, καὶ διὰ πᾶσαν τοιαύτην προπληρωμὴν δίδεται ὑπὸ τοῦ ἐκδότη τοῦ ἔντυπος, ἐνσφράγιστος καὶ ἐνυπόγραφος ἀπόδειξις.

Οἱ ἐγγραφόμενοι προσδιορίζουσι καὶ τὸ μέρος, ἔνθα τὰ φυλλάδια θέλουσι πέμπεσθαι, ἅμα δημοσιευόμενα.

Εὐεργέται μὲν τῆς ἐκδόσεως ἀναγραφῆσονται οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ δέκα τοῦλάχιστον ἀντίτυπα τῆς ὅλης ἐκδόσεως.

Ἡμεῖς μόνοι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ξένων παραδειγμάτων, διότι ἀρκοῦσιν ἡμῖν τὰ τῶν ἡμετέρων προγόνων.

(Δημοσθένης).

Ίδρυται δὲ ἀναγραφῆσονται: Α'. οἱ προπληρόντες τὴν ὅλην συνδρομὴν πέντε ἀντιτύπων. Β'. οἱ ἀναλαβόντες τὴν προστασίαν τῆς ἐκδόσεως καὶ διὰ τῶν φιλογενῶν προσπαθειῶν τῶν κατορθώσαντες τὴν ἐγγραφὴν 50 συνδρομητῶν. Συγιδρυται δὲ ἀναγραφῆσονται οἱ προπληρόντες τὴν συνδρομὴν δύο ἀντιτύπων τῆς ὅλης ἐκδόσεως.

Συνδρομηταὶ δὲ ἔσονται οἱ πληρόντες κατὰ φυλλάδια. Ἐκαστος δὲ συνδρομητῆς, ἅμα τῇ ἐγγραφῇ τοῦ ὀνόματός του καταβάλλει ἓν πεντάριον, λογισθησόμενον ὡς πληρωμὴ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου, ὅπως συνειθίζεται ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ διὰ τὰς τοιαύτας ἐκ διαιμιμάτων ἐκδόσεις.

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 25 Ἀπριλίου 1865.

N. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.

« Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἄν θρασύσπλαγγνός τις ᾖ,
 » "Ὅταν συνειδῇ πατὴρ ἢ μητὴρ κακά. »
 (Εὐριπίδου Ἰππόλυτος).

ΤΟΥΤΟ ἀληθεύει τὰ μάλιστα καὶ ἐπὶ τῶν προγόνων, καὶ ἐσμέν ἀξιοζήλωτοι ἡμεῖς, οἱ σήμερον ζῶντες ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὡς ἔχοντες κραταιὸν ὑπέκκαυμα πρὸς μεγάλας πράξεις τὰς ἀρετὰς τῶν προγόνων μας. Καὶ ὅμως ὅταν οἱ ἐναντίοι ἡμῶν ρίπτωσι κατὰ τοῦ προσώπου ἡμῶν τὸ ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἦσαν παχυλοὶ εἰδωλολάτραι, σιωπῶμεν, καὶ οὐδὲν ἔχομεν ἀντειπεῖν. Διότι ἡ Ῥωμαϊκὴ *Ὀντία*, ἣτις δὲν εἶναι τόσον νέα, ὅσον συνήθως νομίζομεν, ἐκήρυξε τοὺς προγόνους ἡμῶν λίαν παχυλοὺς εἰς τὰ θρησκευτικὰ τῶν δόγματα, καὶ τὸ ἄνομα "Ἑλληνας" (οὐχὶ δὲ καὶ τὸ Ῥωμαῖος ἢ Λατῖνος) ταυτόσημον ἀνέγραψε τῷ εἰδωλολάτρῃ.

Πολλοὺς λοιπὸν ἤδη αἰῶνας, καὶ ἴσως καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη, οἱ κλεινοὶ ἡμῶν πρόγονοι εἰς μάτην ἀναμένουσι παρ' ἡμῶν νὰ ἐγκαταστήσωμεν τὴν μνήμην αὐτῶν καὶ ὡς πρὸς τοῦτο εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν.

Ἐδούλευον ἄρα γε οἱ πρόγονοι ἡμῶν παντελῶς οὕτω τῇ παχυλωτάτῃ πολυθείᾳ καὶ δεισιδαιμονίᾳ, καὶ τὸ κλεινὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐγέννησε τοὺς Ἀριστείδας, τοὺς Σωκράτους, τοὺς Ἀναξαγόρας, τοὺς Πυθαγόρας καὶ Πλάτωνας, οὕτω δὲ τὸ παρέλιπε παρερρίμμενον εἰς τὰ σκότη τοῦ παχυλοῦ πολυθεϊσμοῦ ὁ πανάγαθος τῶν ἀπάντων Πατήρ καὶ Κύριος, ὥστε οὐδ' ἀκίττα μίαν τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, τοῦ φωτίζοντος τοὺς ἐν σκότει καθημένους, κατέπεμψε πρὸς αὐτὸ, πρὸς τὸ ἔθνος ὅπερ ἦν προωρισμένον, πρῶτον νὰ ὑποδεχθῇ προθυμότερα τὸν χριστιανισμὸν, καὶ νὰ διαδώσῃ τὴν νέαν θρησκείαν εἰς ἅπασαν τὴν ὑφήλιον;

Εὐτυχῆς, διότι δύναμαι σήμερον νὰ ἀναγγείλω πρὸς τοὺς ἀπογόνους τοῦ κλεινοῦ τούτου ἔθνους μέλλουσιν τὴν ἐκδοσὴν βιβλίου, τὸ ὁποῖον θέλει καταδείξει τρανώτατα καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τούτο τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ εὐτυχέστερος ἀκόμη, διότι δύναμαι νὰ κατορθώσω τοῦτο, χωρὶς νὰ εἶπω τι παρ' ἐμαυτοῦ, κα-

λακεύων τὴν φιλαυτίαν τοῦ ἔθνους μου, ἀλλὰ μεταφράζων μόνον πιστῶς καὶ κατὰ λέξιν σύγγραμμα, ἐκδοθὲν πρὸ δωδεκαετίας ἐν Ἑλβετία ὑπὸ Γερμανοῦ Ἑλληνοιστοῦ, πιστοτάτου καὶ θερμοῦ Χριστιανοῦ.

Εὐχαριστῶ δὲ τῷ Θεῷ, ὅτι ἓνα μόνον σφοδρὸν τρέφω ἔρωτα εἰς τὸ γῆράς μου, τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, νὰ προσφέρω ἐνθουσιῶν εἰς τὸ ἔθνος μου βιβλία σπουδαῖα καὶ περισπούδαστα, ἔστω καὶ ἀπλοῦς μόνον μεταφραστῆς ἀναγνωριζόμενος.

Τὸ δὲ βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκδοσιν θέλω ἀρχήσει, ἅμα καταγραφῶσιν ἱκανοὶ συνδρομηταὶ εἰς τὴν ἐκδοθησομένην ἀγγελίαν, καὶ πλούσιός τις ὁμογενὴς μὲ βοήθησιν (ὡς ἐλπίζω) χρηματικῶς, ἐπιγράφεται: *Ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων, ἐξηγηθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα ἐκ τῶν μύθων, τῶν φιλοσοφημάτων καὶ τῆς λατρείας, ὑπὸ Οὐκλιέλιμου Φρειδερίκου Ριγκίου, ἐκδοθεῖσα ἐν Ζυρίχῃ τῆς Ἑλβετίας ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1853.*

Ἐγχαφον ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν 31 Μαρτίου 1865.

N. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.

Ἴδου δὲ καὶ τινὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου, ἐξ ὧν δύνανται οἱ ἀναγνώσται νὰ συλλάβωσι τὴν προσήκουσαν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν.

« Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον καὶ ἀξιολογώτατον καθήκον τοῦ ἐρευνητοῦ τῶν μύθων εἶναι, νὰ ἀντιπαραβάλλῃ τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας πρὸς τὴν ἀγνὴν καὶ ἄμικτον πάσης πλάνης ταύτην ἀλήθειαν, πρὸς αὐτὴν τὴν καθαρὰν θρησκείαν, ἣτις διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀνυψώθη εἰς τὸν ὑπέρτατον αὐτῆς βαθμὸν. Διότι ἡ μεταξὺ τῶν θρησκευμάτων συνάφεια δὲν εἶναι αὐθαίρετόν τι καὶ ἐπουσιῶδες, ἀλλ' ἀναγκαῖον, ἐσωτερικόν, οὐσιῶδες καὶ ἀπαραίτητον· ὅπως δὲ ὁ τῶν ἀπάντων δημιουργὸς κηδεύει νὰ ἐγχαράξῃ ἐν τοῖς ποικιλοτάτοις Αὐτοῦ δημιουργήμασι κατὰ διαφόρους βαθμοὺς τὸν τύπον τῆς αἰδίου Αὐτοῦ δυνάμεως καὶ θεϊότητος, οὕτως καὶ ὁ Αἰώνιος Λόγος, τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, προὔπειδει τὴν θλάσιν καὶ ἀντανάκλασιν τῶν ἀκτίνων Αὐτοῦ ἐν τῇ πο-

λυχρόφῳ καὶ ποικίλῃ τῶν ἀρχαίων θρησκευμάτων Ἰριδί. Καὶ ἡμαυρώσε μὲν ἡ τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτία πολλάκις τὸ ἀγνὸν καὶ ἀρχικὸν ἐκεῖνο φῶς, διαστρέψασα τὴν ἀλήθειαν διὰ ψευδῶν ἐπινοήσεων, ἀλλὰ καὶ τότε λίαν ἐστὶ χρήσιμον τὸ ἐπανάγειν τὰ πράγματα εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ἀγνὴν ἐκείνην πηγὴν. Διότι, ὡς καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰκονικῶς εἶπε (πρὸς Ῥώμ. 11, 17), ἡ θρησκεία τῶν ἐθνῶν εἶναι ὡς κλάδος ἀγριελαιῆς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον· ἡ δὲ ἐγκέντρισις αὕτη προϋποθέτει συγγενεῖάν τινα καὶ ὁμοφυῆς.

» Συμφέρει δὲ εἰς τε τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν θρησκείαν νὰ ἀνιχνεύσωμεν τὴν συγγενεῖαν ταύτην οὐχὶ μόνον εἰς τὰ μερικὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἀλλὰ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν οὐσίαν καὶ βάσιν τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων, τοῦτο δὲ κυρίως σκοπεῖ ἡ ἀνὰ χεῖρας βίβλος. Ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ χριστιανισμῷ, αὐτὸν ἄρα ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν ὡς κανόνα καὶ εἰσὶν ἡμεῖς, πρὸς αὐτὸν παραβάλλοντες ἅπαντα τὰ τῶν ἐθνῶν θρησκευτά. Ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀποκαλύψεως ἃς σταθμίζωμεν τὸ σκιοφῶς τῶν ἀμυδρῶν συναισθήσεων καὶ προτεκμάρσεων τῆς ἀρχαιότητος, καὶ ἐν τῇ διαλέκτῳ τοῦ ἀνδρὸς ἃς ἀνακαλύπτωμεν καὶ ἃς συλλαβίζωμεν τὰ στοιχεῖα τῶν βρεφικῶν καὶ νεκρικῶν ψελλισμάτων. Διότι οὕτως ἡ ψυχὴ τοῦ εἰλικρινοῦς ἐρευνητοῦ συνεισέρχεται εἰς τὸν παράδεισον φαιδρᾶς γαλήνης, ἐπαναπαυομένη ἐν τῇ κατανοήσει τῶν ποικίλων φαινομένων, ἀνευρίσκουσα τὸ αἰδιον καὶ ἀμετάπτωτον ἐν τοῖς πολλοῖς καὶ ποικίλοις τύποις. Ἐπειδὴ ὑπεράνω τῶν μεταβαλλομένων δοξασιῶν τῆς θρησκευτικῆς κατηχήσεως τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν ἐπικάθηται τὸ πατροπαράδοτον καὶ ἔμφυτον δόγμα τῆς γενέσεως τῶν θρησκευτικῶν συναισθήσεων, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων πολιτειῶν, ὑπεράνω τῶν πράξεων καὶ παθημάτων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐγκεχάραται ὁ τύπος τοῦ σταθεροῦ κανόνος πάσης ἐνεργείας, ἥτοι ὁ ἠθικὸς νόμος, πρὸς ὃν δικάζεται καὶ σταθμίζεται ὁ πολιτικὸς βίος τῶν ἐθνῶν. Οὕτω δὲ τὰ θρησκευτά τῶν ἐθνῶν παριστάνονται ἡμῖν ὡς σεληνόφωτος νύξ, ἀρυσμένη τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀμυδροῦ αὐτῆς φωτός, ἐκ τοῦ ἡλίου τῆς σωτηρίας. Δὲν θέλομεν λοιπὸν πύσει καταδεικνύοντες κατὰ πάσαν περίστασιν ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρας βίβλῳ τίνι τρόπῳ ἡ μία καὶ ἀληθὴς θρησκεία κατοπτρίζεται ἐν τοῖς μύθοις, τοῦτο δὲ πράττοντες πεποιθᾶμεν ὅτι οἱ ἀγῶνες ἡμῶν συντελοῦσιν εἰς τὸ συμφέρον τῆς τε μυθολογίας καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ αὐτοῦ. Διότι ἡ φύσις τοῦ σπέρματος διαγιγνώσκεται ἐν τῷ ἀνθεὶ καὶ τῷ καρπῷ, ἡ σκιά ἐν τῷ σώματι, ἡ εἰκὼν ἐν τῷ εἰκονιζομένῳ ὄντι. Οὕτως ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἐνεδύθη τὴν ἀληθῆ αὐτῆς μορφὴν καὶ τὸ χρῶμα ἐν Ἐκείνῳ, ἐν ᾧ ἐπληρώθησαν ὁ νόμος καὶ οἱ προ-

φῆται, ἔθεν καὶ ἀληθῆς ὁ λόγος, ὅτι ἡμεῖς ἤδη δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἐκείνην κάλλιον καὶ αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες τὴν συνέγραψαν ἐν τῇ προαισθήσει καὶ ἐν τῷ πόθῳ καὶ ἐν παλμοῖς καρδίας πρὸς ὅπερ αὐτοὶ μὲν οὐκ ἔβλεπον, ἡμεῖς δὲ εἶδομεν. Ἀπαραλλάκτως δὲ διαφωτίζονται καὶ οἱ σκοτεινοὶ καὶ ἀμυδροὶ μῦθοι, προσβαλλόμενοι ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς τῆς ἀγνῆς καὶ ἀσπίλου ἀληθείας, πρὸς αὐτὴν δὲ τὴν πλησιφαῆ ἀλήθειαν σταθμιζόμενοι καταπαύουσι τοῦ νὰ ἦναι ἀμυδραὶ μόνον καὶ συγκεχυμέναι ἐπίνοιαι καὶ προαισθήσεις καὶ παχυλὴ δεισιδαιμονία· κατανοοῦντες δὲ αὐτοὺς ἐν τῇ οὐσίᾳ καὶ τῷ πνεύματι αὐτῶν, τοὺς χαιρετῶμεν ὡς προαγγέλους καὶ προτυπώτας τοῦ ἀγνοῦ καὶ τελείου. « Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει πάντα » (Α΄. πρὸς Κορ. 2, 15).

» Χειραγωγὸν ἄρα καὶ καθηγεμόνα ἡμεῖς ἔχοντες τὸν Χριστὸν, τὸ τοῦ κόσμου Φῶς, συνεισερχόμεθα εἰς τὰς εὐρυχώρους νεκροπόλεις τῆς μυθολογίας, εἰς τὰς στοὰς τῶν ὁποίων ἀνιδρυμέναι ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐπιτάφιοι στῆλαι, ἐπιγεγραμμένα ἔχουσαι τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πράξεις τῶν κεκοιμημένων θεοτήτων. Ἡ ζωογόνος τοῦ χριστιανισμοῦ ἀλήθεια πληροὶ τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς νεκροπόλεως, καὶ τοὺς τεταρχειυμένους νεκροὺς τοῦ κοιμητηρίου εἰς ζωὴν ἀνακαλεῖ καὶ αἴσθησιν· οἱ δὲ νεκροὶ οὗτοι κλίνουσιν εὐγνωμόνως τὰς κεφαλὰς αὐτῶν πρὸ τοῦ Κυρίου, καὶ τοὺς ἑαυτῶν στεφάνους εἰς τοὺς πόδας Αὐτοῦ εὐλαβῶς καταθέτουσιν. Ὅπως δὲ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σεληνόφωτον νύκτα, λαμπρότερος ἀνατέλλει ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν ὁ αἰσθητὸς ἥλιος, οὕτω καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ὑπερεξέχει τῶν πρεσβυτέρων αὐτῆς ἀδελφῶν, ὡς ἡ ἐν τελείᾳ ἀμυθὴ καὶ δυνάμει ἀπαστράπτουσα βασιλὴς, οἱ δὲ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἀνυμνοῦσι καὶ προσκυνοῦσι τὸν Κύριον καὶ θεμελιωτὴν αὐτῆς Χριστὸν, καὶ ἐκ πολλῶν χειλέων εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ψελλίζεται καὶ ἀναπέμπεται ὕμνος καὶ αἶνος, ἀπάντων ἀναβοώντων· *Ὁδοῦτός ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ τε νόμου καὶ τῆς πολυθείας, ᾧ ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας αἰώνων!* »

ΘΩΜΑΣ ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Λαμπρὰ αἴθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σκῶβελ. Δύο θύραι εἰς τὰ πλάγια· παράθυρον πλησίον τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας· εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ ἐστὶ πυρὸς καίοντος, εἰς δὲ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς μεγάλη θύρα κεκλεισμένη μὲ ὑελωτὰς θυρίδας, πέραν τῆς ὁποίας φαίνεται κοχλιοειδὴς κλίμαξ δι' ἧς ἀναβαίνουσι πρὸς τὰ ἄνω πατώματα τῆς οἰκίας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς μικρὸν τραπέζιον μὲ τὰ ἀναγκαῖα διὰ γράψιμον, καὶ μικρὸν ἀναλογεῖον πλησίον τῆς ἐστίας μὲ βιβλία καὶ ἐφημερίδας. Τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης εἶναι κομψότατα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὑποτίθεται ἡ σκηνή.

Σ Κ Η Ν Η Α΄.

ΣΚΩΒΕΛ μόνος καθήμενος εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἄθλιοι! δὲν ἔχουν λεπτὸν, καὶ κάμνουν νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονὴν τοῦ πᾶς τίμιος ἄνθρωπος! Καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ἔχη κἀνείς καὶ γείτονας! Ἐδῶ εἰς τὸ τελευταῖον πάτωμα τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν κατοικῶ, καὶ δὲν τοὺς μέλει τίποτε, καὶ δὲν μοι δίδουν τὸ χρέος των! Ἴδου (ἐκβάλλει χαρτίον τι) Ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 3 μοῦ χρεωστοῦνται δύο μηνιαῖα· τέσσαρα μηνιαῖα ἀπὸ τὸν ἀρ. 7, καὶ μὲ αὐτὸ ὁποῦ τρέχει ἕξ μηνιαῖα ἀπὸ τὸν ἀρ. 9 . . . Καὶ φάνεται ἔχουν σκοπὸν νὰ μὲ κάμνουν νὰ χάνω τὸν κερδὸν μου . . . Ὅχι, ὄχι, σὰς διορθῶ ἐγὼ, ἄθλιοι ἀπατεῶνες! (γράφει).

Σ Κ Η Ν Η Β΄.

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ καταβαίνων ἐκ τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κλίμακος καὶ ὁ ἀρωτέρω.

Ἰα. Καλὴν ἡμέραν, Σκῶβελ.

Σκωβ. Καλὴν ἡμέραν, ἰατρε (γράφων).

Ἰα. (πλησιάζων εἰς τὴν κάμινον) Ωραία φωτιά! Ἐπιθυμητὴ τῷ ὄντι μὲ τὸ ψῦχος ὁποῦ ἔχομεν.

Σκωβ. (ὡς ἄνωθι) Μάλιστα.

Ἰα. Τόσον παχεῖα ὀμίχλη εἶναι, ὥστε δὲν διακρίνονται αἱ ἀπέ-
ναντι οἰκίαι εἰς τοὺς δρόμους.

Σκωβ. (ὡς ἄνωθι) Μάλιστα.

Ἰα. Φίλε μου, ὡς φαίνεται, πολὺ ὀλίγον σᾶς μέλει διὰ τὴν ὀμί-
χλην· σᾶς βλέπω πολὺ ἐνασχολημένον.

Σκωβ. Τίποτε, τίποτε· μίαν στιγμὴν. (ὡς ἄνωθι).

Ἰα. Μὴ ἐνοχλήσθε ἀπὸ ἐμέ. Ἀναγινώσκω τὴν ἐφημερίδα (πλησιάζει εἰς τὸ ἀναλογεῖον) ἤξεύρετε ὅτι συνειθίζω νὰ σᾶς ἐπισκέπτω-
μαι καθ' ἑκάστην, πρὸ τῆς ἐξόδου μου· κατοικῶ εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Σκωβ. Εὐχαριστῶ. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας. Γράφω πρὸς τὸν
δικηγόρον νὰ λάβῃ καταναγκαστικὰ μέτρα . . . ἐτελείωσα (διπλῶνει
τὴν ἐπιστολήν) . . . νὰ λάβῃ καταναγκαστικὰ μέτρα πρὸς πληρω-
μὴν τοῦ χρέους των κατὰ τινων ἐνοικατόρων μου. Κακοὶ ἄνθρωποι,
ἰατρέ· δὲν σᾶς ὁμοιάζουν ὅλοι. Δὲν συλλογίζονται τὰ βάρη, τὰς ὑ-
ποχρεώσεις ὁποῦ ἔχει ἕνας ἰδιοκτῆτης οἰκίας, καὶ προσπαθοῦν . . .
Ἄνδρέα! (κράζων) καὶ προσπαθοῦν νὰ τοῦ ροφήσουν καὶ τὸ αἷμα ἀ-
πὸ τὰς φλέβας.

Ἰα. Πολλάκις δὲν ὑπάρχει κακὴ πρόθεσις· λείπουν τὰ μέσα, καὶ
τότε . . .

Σκωβ. Τότε, ἂς μὴ κατακρατοῦν τὴν οἰκίαν τοῦ ἄλλου . . . Ἄν-
δρέα! (κράζων) Ἄς περιφέρωνται εἰς τοὺς δρόμους, ἂς πλαγιάζουν . . .
ἤξεύρω ἐγὼ; . . . ὑπὸ τὰ περίστυλα τῆς Τετραγώνου πλατείας . . .
Ἄνδρέα, διάβολε! (ὡς ἄνωθι).

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΑΝΔΡΕΑΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Σκωβ. Πήγαινε ὀγλίγωρα εἰς τὸν κύριον Σοῦρι, τὸν δικηγόρον μου
(τοῦ δίδει τὴν ἐπιστολήν), καὶ φέρε μου ἀπάντησιν. (ὁ Ἄνδρέας ἀ-
ναχωρεῖ).

Ἰα. Ἐξάπτεσθε, Σκῶβελ, θὰ βλάβητε τὴν ὑγιειάν σας.

Σκωβ. Δὲν εἶναι τίποτε, δὲν εἶναι τίποτε, φίλε μου· εἶναι ἡ κρᾶ-
σις μου τοιαύτη.

Ἰα. Μὲ συγχωρεῖτε, ἄλλοτε δὲν ἦσθε τοιοῦτος· φαίνεται ἡ αὐξη-
σις τῆς περιουσίας σας μετέβαλε τὸν χαρακτήρα σας.

Σκωβ. Νομίζετε; Ἐ! ἴσως ἔχετε δίκαιον. Τότε εἶχον ὀλιγώτερας
φροντίδες ἀπὸ τώρα. Ἀλήθεια, ἰατρέ, μοὶ εἶχετε εἰπεῖ, ὅτι ἐπεθυμού-
σατε νὰ μεγαλώσητε τὸ τμήμα ὁποῦ ἔχετε ἐνοικιασμένον· δύναμαι
νὰ σᾶς προσθέσω, διὰ κλίμακος, τὸ ἐπάνω δωμάτιον . . .

Ἰα. Μετοικεῖ ἴσως ὁ νέος ὁποῦ τὸ κρατεῖ;

Σκωβ. Θὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ μετοικήσῃ. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς
διὰ τοὺς ὁποίους ἔγραψα πρὸς τὸν δικηγόρον μου, καὶ μάλιστα ἐκεῖ-
νος ὁποῦ μοὶ χρεωστεῖ τὰ περισσότερα. Ἄν αὔριον δὲν μὲ πληρώσῃ,
θὰ τὸν διώξω.

Ἰα. Θὰ διώξητε τὸν Σιάτερτων!

Σκωβ. Θὰ διώξω τὸν Σιάτερτων, μάλιστα. Καλὰ δά! Καὶ ποῖος
εἶναι ὁ Σιάτερτων;

Ἰα. Ἄ! δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μεγαλώσω τὴν κατοικίαν μου μὲ τοιαύ-
την θυσίαν. Φίλε μου, μὴ ἦσθε τόσο σκληρόκαρδος· λάβετε εὐσπλαγ-
χίαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον, νέον, μόνον, δίχως ὑποστήριγμα,
φιλάσθενον! Συλλογισθῆτε ὅτι εἶναι ἄνθρωπος μὲ πολὺ πνεῦμα, με-
γαλοφυῆς νοῦς, ὁποῦ θὰ ἀπαθανάτισει μίαν ἡμέραν τὸν αἰῶνα καθ'
ὃν ζῶμεν.

Σκωβ. Μπα! τί μὲ ἐνδιαφέρουν ἐμεῖ ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ὁ αἶων
κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν; Εἶναι ἀνόητος ἄνθρωπος, μωρὸς, ὅστις πε-
ριπλανᾶται τὰς νύκτας φαντασιοκοπῶν ὡς φάντασμα εἰς τὰς ὁδοὺς
τοῦ Λονδίνου. Μάλιστα πολλοὶ μοῦ διηγήθησαν ὅτι εἶναι ἀπατεῶν,
θέλων νὰ σφετερισθῇ τοὺς κόπους ἀρχαίου τινὸς συγγραφέως, ὀνομα-
ζομένου Ρώβλεϋ, καὶ τὰ τοιαῦτα . . .

Ἰα. Ὡ, τί λόγοι εἶναι αὐτοί! Δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι
τὸ ὄνομα Ρώβλεϋ εἶναι ἀνάπλασμα φαντασίας. Ὁ Σιάτερτων εἶναι ὁ
συγγραφεὺς τῶν βιβλίων ἐκείνων· δύναμαι νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω ἐ-
νόρκως εἰς τὴν ζωὴν μου.

Σκωβ. Ἔστω, ἔστω καὶ οὕτω· σᾶς πιστεύω· εἴσθε εἰδήμων τῶν
τοιούτων. Ἄς ἦναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος
συγγραμμάτων· τί μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο ἐμέ; Νὰ πληρώσῃ ὅ,τι μὲ
χρεωστεῖ· ἴδου ὅ,τι ἐνδιαφέρει εἰς ἐμέ. Ἄς μὲ πληρώσῃ καὶ ἂς ὑπά-
γῃ κατὰ διαβολοῦ.

Ἰα. Σκῶβελ, ἐὰν δὲν ἐγνώριζα τὴν εὐαισθησίαν του, σᾶς ἐπλή-
ρονα ἐγὼ ὅσα σᾶς χρεωστεῖ.

Σκωβ. Εἴσθε πολὺ φιλελήμων!

Ἰα Καὶ σεῖς εἴσθε πολὺ σκληρόκαρδος.

Σκωβ. Εἰπέτε ὅ,τι θέλετε· δὲν εἶμαι ἐντὸς τοῦ δικαίου μου; Ἄλ-
λὰ καὶ χωρὶς τούτου, ἔχω καὶ ἄλλην αἰτίαν. Ἡ Αἰκατερίνη αἰσθάνε-
ται τυφλὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Ἡ Ουγάτρη μου

τὸν συλλυπείται, τὸν ἐκθειάζει. Μὰ τὴν πίστιν μου! . . . νὰ συνελάμβανα τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου τρέφει πρὸς τὸν ἄθλιον τοῦτον ἄνθρωπον τὸ παραμικρὸν . . . ὄχι, ὄχι . . . Ἐπρωτίμων νὰ τὴν φονεύσω μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας.

Ἰα. Ἄ! εἶσθε πολὺ σκληροὶ, Σκῶβελ! Σὰς βαστᾶ ἡ καρδία νὰ κακομεταχειρισθῆτε τὴν θυγατέρα σας, τὴν θυγατέρα σας, ἥτις διὰ τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν εὐφυΐας τῆς ἔγεινε παραίτιος τῆς εὐτυχίας σας; Τὴν θυγατέρα σας, εἰς ἣν ὀφείλετε τὴν ἀνάπαυσιν ὅπου τῶρα ἀπολαμβάνετε, καὶ τὴν ὑψηλὴν περιωπὴν, εἰς ἣν ἤδη εὐρίσκεσθε;

Σκωβ. Σὰς συγχωρῶ διὰ τοὺς λόγους σας τούτους, μὴ θέλων νὰ χαλασθῶ μὲ ἓνα ἀρχαῖόν μου φίλον. Ἀλλ' ἂν ἐγὼ χρεωστῶ εἰς τὴν θυγατέρα μου τὰ πλούτη μου, αὐτὴ ὀφείλει εἰς ἐμὲ καὶ τὰ πλούτη καὶ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἐγὼ δὲν καλλιέργουν τὸ πνεῦμά της, ἀποκόπτων τὸν ἄρτον ἀπὸ τοῦ στόματός μου, θὰ ἐφθάνομεν εἰς τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἤδη εὐρισκόμεθα; Τὰς ἐπευφημίας δὲ καὶ τὰς ἐνθέρμους χειροκροτήσεις, τὰς ὁποίας διεγείρει εἰς ἀπάσας τὰς συναθροίσεις τοῦ Λονδίνου, καὶ τὸν θαυμασμὸν ὅστις τὴν συνοδεύει παντοῦ, δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅστις τῇ ἐχορήγησα ὅλα ταῦτα διὰ τῶν σκληραγωγημένων νυκτῶν μου, δι' ἀγρυπνιῶν καὶ ὀλοημέρων ἐπιπόνων ἐργασιῶν; Ἄρα αὐτὴ εἰς ἐμὲ ἀνήκει, καὶ μοὶ ἀνήκει διπλασίως· διότι τρόπον τινὰ μοὶ χρεωστεῖ διπλὴν ὑπαρξίν, τὸ ζῆν καὶ τὸ εὖ ζῆν, καὶ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος νὰ λησμονήσω εὐκολὰ τὰ δικαιώματά μου, ἂν αὐτὴ κατῆντα νὰ λησμονήσῃ τὰ καθήκοντά της . . . Ἀλλ' ὄχι, ὄχι . . . αὐταὶ εἶναι μάταιαι ὑποψίαι . . . διότι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι ταπεινὴ, πλήρης σεβασμοῦ πρὸς με, ὅπως ἀνήκει εἰς εὐπειθῆ θυγατέρα. Καὶ τέλος πάντων δὲν παρετηρήσατε, φίλε μου, μὲ τί βλέμμα τὴν κυττάζει ὁ Λόρδος Μελβίλ; Μάθετε, ὅτι σχεδὸν μοῦ τὴν ἐζήτησεν ὡς σύζυγον· ὅτι αὔριον, σήμερον ἀκόμη ἴσως δύναται νὰ μοῦ τὸ προτείνῃ ἐπισήμως· ἴσως δὲν περιμένει ἄλλο τι εἰμὴ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, δι' εὖ τὸν καταμαγεύει ἡ Αἰκατερίνη διὰ τοῦ ψαλτηρίου της, ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸν πόθον τῆς καρδίας του . . . ὅλη ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου δὲν ἀγνοεῖ τὴν κλίσιν του. Καὶ ἡ Αἰκατερίνη τὸ γνωρίζει, καὶ τὸ ἔχει βεβαίως κρυφὴν χαρὰν τῆς καρδίας της, μολονότι δὲν τὸ δείχνει. Ὁ Λόρδος Μελβίλ ἄνευ συγγενῶν! ἑκατομμυριοῦχος, μὲ κολοσσαίαν περιουσίαν! Ἡ Αἰκατερίνη θὰ γείνη Λαίδου! (πλησιάζει εἰς τὴν κάμινον καὶ συνδαντίζει τὸ πῦρ).

Ἰα. (Κενοδοξία καὶ φιλαργυρία! Νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγατέρα του χάριν εὐγενούς ἐπωνυμίας, χάριν τοῦ χρυσίου. Δυστυχῆς Αἰκατερίνη! Δὲν ἄξιζε νὰ ἔχῃ τοιαύτην θυγατέρα! Ὁ γυψ ἐγέννησε περιστερὰν).

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Ὁ ἱππότης ΟΥΪΛΙΑΜ, ὁ βαρωνέτος ΔΑΒΙΣΩΝ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Ἰππ. (ἔσωθεν) Εἶναι ἔτοιμος;

Βαρ. (ὡς ἀνωτέρω) Νουζυσόμ; (1)

Σκωβ. Εὔγε, εὔγε, ἰδοὺ ὅπου ἔρχονται.

Ἰα. Ἄ! εἶναι ἡ συνοδία τοῦ κυνηγίου, τὴν ὁποίαν ἐσυμφωνήσατε χθὲς τὸ ἔσπερας.

Σκωβ. Θέλετε νὰ μᾶς συνοδεύσητε; Ὁ Μυλόρδος τὸ ἐπιτρέπει.

Ἰα. Εὐγνωμονῶ ὑμᾶς τε καὶ τὸν Μυλόρδον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Ἐχω τοὺς ἀσθενεῖς μου.

Σκωβ. Ἀφήσατέ τους μίαν ἡμέραν.

Ἰα. Τὸ συνειδὸς καὶ ἡ καρδία δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπουνσι.

Βαρ. Μ π ὀ ν ζ ι ο ὐ ρ, μ π ὀ ν ζ ι ο ὐ ρ, ἀγαπητοί μου φίλοι.

Ἰππ. Καλὴν ἡμέραν, κύριοι.

Σκωβ. Καλῶς ὠρίσατε, καλῶς ὠρίσατε.

Ἰα. Τὰ σεβιάσματά μου.

Βαρ. Ἰατρὲ, δὲν ἀρχήσατε ἀκόμη τὰς ἐπισκέψεις σας;

Ἰα. Εἶναι ἀκόμη πολλὰ πρῶτ.

Βαρ. Τί νὰ γείνη; Ποῖος εἶναι τόσο ἀνόητος νὰ δέχεται ἐπισκέψεις τοιαύτην ὥραν;

Ἰα. Ὡ! αὐτὸ δὲν θέλει νὰ εἶπῃ τίποτε. Ὅταν τις πάσχη . . .

Βαρ. Τί θὰ εἶπῃ τοῦτο; ὅταν πάσχη! ὅταν πάσχη! Πρέπει νὰ πάσχη τις μὲ εὐγένειαν, μὲ τὴν ἐθιμοταξίαν, μὲ τὴν εὐπρέπειαν· πρέπει νὰ ἤξεύρῃ τις νὰ ζῆ εἰς τὸν κόσμον. Ἄνθρωποι ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ διακεκριμένης ἀνατροφῆς πάσχουσι μόνον τὰς ὥρας τῆς ἐθιμοταξίας.

Ἰππ. (γελῶν) Ἄ! ἄ!

Ἰα. (Τί περίεργος ἄνθρωπος!)

Σκωβ. Καὶ ὁ Μυλόρδος Μελβίλ;

Ἰππ. Ὅσονούπω φθάνει.

Σκωβ. Θὰ διατάξω ἐν τοσοῦτῳ νὰ προετοιμάσωσι τὸ πρόγευμα. Δζιέμη! (κράζων).

(1) Ὁ εὐγενὴς Βαρωνέτος εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς Ἀγγλίας ἐνόμιζε τιμὴν του νὰ παραγεμίξῃ τὸν λόγον του μὲ Γαλλικὰς λέξεις. Ἐνταῦθα = ἐφθάσαμεν;

Σ Κ Η Ν Η Ε΄.

ΔΖΕΜΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Δζ. Αὐθέντα.

Σκωβ. Ἐτοιμάσατε τὸ πρόγευμα.

Δζ. Εὐθύς. (εἰσέρχεται).

Βαρ. Εἶναι δυστύχημα νὰ μὴ ξεύρη τις νὰ ἐτοιμάζῃται πάραυτα, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ καιρὸς ἦναι τόσο εὐνοϊκός. Ὡ! τὸ κατ' ἐμὲ, ὅσον δὰ διὰ τὸ σαβοῦρ δεπεσιέ, εἶμαι ὁ μόνος. Μὲ τὸ ἐδίδαξαν οἱ Παρίσιοι, οἱ Παρίσιοι. Ἀλλ' ἐδῶ τὰ πάντα εἶναι ψυχρά, δυσκίνητα.

Ἰα. (Ἄ! ἄ! τὰ στερεότυπά του! δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ἄλλη πόλις ἀπὸ τοὺς Παρισίους) (λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα καὶ κάθεται πλησίον τῆς καμίνου).

Ἰππ. Καὶ τί κάμνει, Σκῶβελ, ἡ ἐρασμία θυγάτηρ σας;

Βαρ. Ὡ τῶ ἄντι, τί κάμνει ἡ ἀπαράμιλλος δεσποσύνη Αἰκατερίνη;

Σκωβ. Εἶναι εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀκόμη. Τὸ ἐψευστὸν κονσέρτον τὴν ἐκούρασεν ὀλίγον, καὶ αὐριον θὰ δώσει πάλιν καὶ ἄλλο κονσέρτον εἰς τὸ θέατρον Δρούρυ-Λάνε.

Ἰππ. Κατεμάγευσεν ὅλους ψές. Σκῶβελ, ἡ θυγάτηρ σας εἶναι τέρας, καὶ ἐδίδα προθύμως πᾶσαν φορὰν ἓνα ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους μου ἵππους καὶ τὸν Ράλφ πρὸ παντὸς ἄλλου, διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀκούω παίζουσαν τὸ ὄργανόν της.

Βαρ. Ἐνκροαγιαμπλ, ἐνκροαγιαμπλ, ἡ θυγάτηρ σας εἶναι... εἶναι... (πρέπει νὰ τὴν παρομοιάσω μὲ κανὲν ἐπίσημον πρόσωπον τῆς ἀρχαιότητος). Ἡ θυγάτηρ σας, κρατοῦσα τὸ ψαλτήριόν της εἰς τὰς χεῖρας, ὁμοιάζει Ὀρφέα θηλυκοῦ γένους.

Ἰππ. Ἡδύνασθε νὰ εἴπητε Σαπφῶ ἐνθουσιασθεῖσα.

Βαρ. Σαπφῶ, Ὀρφεὺς, τὸ ἴδιον πρᾶγμα εἶναι. Σὰ μ' ἔτ ἐγγάλ. Ὅποιος ἔκαμε ταξίδια, δὲν χρονοτριβεῖ εἰς τοιαύταις ἀνοησίαις. Ἡ θυγάτηρ σας εἶναι τέρας, καὶ θὰ ἐδίδα μὲ ἓνα λόγον ὄλην μου τὴν περιουσίαν δι' αὐτήν.

Σκωβ. Εὐχαριστῶ, κύριοι, εὐχαριστῶ.

Βαρ. Εἰς τοὺς Παρισίους...

Ἰππ. Εἰς τοὺς Παρισίους δὲν θὰ ἠκούετε ψάλτριαν τόσο τελείαν.

Βαρ. Ἄ! ὄχι! ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι ἐκεῖ ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη θὰ περικυκλοῦτο ἀπὸ θαυμαστάς, ἀπὸ λατρευτάς θὰ τῇ ἀνήγειραν ἀνδριάντα ὑψηλὸν ἑκατὸν πήχεις.

Ἰππ. Βαρονέττε, νομίζω ὅτι τὸ Λονδίνον δὲν φειδωλεύεται τὸν θαυμασμὸν του.

Βαρ. Θέλετε νὰ συγκρίνητε τὸν Ἀγγλικὸν θαυμασμὸν, τὸν ψυχρὸν, ὑγρὸν, παγωμένον, μὲ τὸν Γαλλικὸν, τὸν θερμὸν, θορυβώδη, βίαιον, ἀμφορτέ; (1)

Ἰππ. Βαρονέττε, σεῖς δὲν ὁμοιάζετε Ἄγγλον!

Βαρ. Ναί, ναί, ἐπειδὴ ἀντιπαρέβαλα θαυμασμὸν φοροῦντα περ-
ρούκαν πρὸς θαυμασμὸν ἀπαστράπτοντα ὑπὸ τῆς ἀκμαίας νεότητος;

Ἰππ. (Ὡραία ἀντιπαραβολή!)

Ἰα. (Ἄμμὰ τρελλός!)

Σκωβ. Κύριοι, ἡ θυγάτηρ μου συναισθάνεται ἐκ βάθους καρδίας τὴν καλωσύνην ὅπου λαμβάνετε δι' αὐτήν. (τρίβων τὰς χεῖράς του).

Βαρ. Εἰπέτε ὅ,τι καὶ ἂν θέλητε εἰς τοὺς Παρισίους τὰ πράγματα εἶναι ὅπως διάφορα.

Ἰα. (Ὡφοῦ, ὦφοῦ!)

Ἰππ. (Κατηραμένη ἡ ὥρα ὅπου ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Λονδίνου!)

Σκωβ. Ἀκούω κρότον (πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον) Μάλιστα, εἶναι αἱ ἄμαξαι εἶναι ὁ Μιλόρδος Μελβίλλ.

Ἰππ. Ζήτω! Λοιπὸν θὰ προφθάσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸ τοῦ γεύματος. Εἶναι ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη γυμνάζεται, θὰ ἔλθωμεν νὰ τὴν θαυμάσωμεν.

Βαρ. Θὰ ἔλθωμεν νὰ μεταβληθῶμεν εἰς λίθους. Θὰ εὕρωμεν τὸν παράδεισον μεταξὺ τῶν νεφῶν τῆς ὁμίχλης τοῦ Λονδίνου.

Ἰα. (ἐγείρεται) Φίλε μου, καλὴν ἐντάμωσιν (πρὸς τὸν Σκῶβελ).

Σκωβ. Πηγαίνετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον;

Ἰα. Μάλιστα.

Σκωβ. Προσμείνατε ὀλίγον, ἐξερχόμεθα ὁμοῦ, λαμβάνετε θέσιν εἰς τὰ ὀχήματα τοῦ Μιλόρδου.

Ἰα. Σᾶς εὐχαριστῶ.

—=—

Σ Κ Η Ν Η ΣΤ΄.

Μιλόρδος ΜΕΛΒΙΑ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Σκωβ. (Προῦπαντῶν αὐτὸν) Ὀρίσατε, ὄρίσατε, Μιλόρδε Μελβίλλ. Τὰ σεβάσματά μου.

Ἰα. Προσκυνῶ τὸν Μιλόρδον.

Ἰππ. Καλὴ μέρα, φίλε μου.

Βαρ. Ὡ! ἤλθετε! Ζήτω!

(1) Ἐξαλλον, ἐνθουσιώδη.

Μελ. Καλήν ἡμέρα σας. Εἰσθε ἔτοιμοι;

Σκωβ. Ἐτοιμότατοι.

Μελ. Ἡ υγιεία τῆς θυγατρὸς σας;

Σκωβ. Ἀρίστη, μιλόρδε· νομίζω ὅτι εἶναι εἰς τὴν κλίνην ἀκόμη.

Μελ. Καλά.

Βαρ. Λοιπὸν, τί ἀργοῦμεν; μορπλέ! Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴμεθα ἐδῶ πρὸ τῆς μιᾶς διὰ νὰ ἀκούσωμεν τὴν δεσποσύνην Αἰκατερίνην, τὴν ἀνέφικτον. Ἄλλὸν κύριοι, ἄλλόν! (κροτῶν μὲ ραβδίον τι).

Μελ. (ἐμποδίζων τὸν βραχίονά του) Οὕτω θὰ τὴν ἐξυπνίσητε!

Βαρ. Ὡ! σ' ἐβρὲ, σ' ἐβρὲ (1) Συγγνώμην, Σειρὴν ἐκμαγεύουσα..

Μελ. (ἄνυπόφορος!) Ἄς ὑπάγωμεν, κύριοι.

Σκωβ. Μίαν στιγμὴν. Νὰ προγευθῶμεν πρῶτον. Δζαίμη; (κράζων).

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΔΖΑΙΜΗΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Μελ. Μὴ πειράζησθε· εἶναι ἔτοιμον εἰς τὴν ἔπαυλιν μου.

Βαρ. Μάλιστα, μάλιστα· εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μιλόρδου. (Εἶναι πλέον πλουσιοπάροχα ἐκεῖ).

Ἰππ. Ἄγωμεν λοιπὸν, Μιλόρδε, σὰς προκαλῶ εἰς τὸ τρέξιμον, νὰ περάσητε τὴν Ρεβέκκαν τὴν φοράδα μου.

Μελ. Θὰ ἴδωμεν.

Βαρ. Εὐγε, στοίχημα εἰς Παρισίους...

Ἰππ. Μὰ δὲν ἤξεύρετε νὰ ὁμιλήτε ἄλλο τι παρὰ διὰ τοὺς Παρισίους...

Βαρ. Καὶ σεῖς διὰ ἵππους.

Σκωβ. Ἄγωμεν, κύριοι. Δζαίμη, παράγγειλε ἡ Μαγδαληνὴ νὰ ἦναι ἑτοίμη, ὅταν ἐξυπνίσῃ ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη.

Δζ. Ἡ δεσποσύνη ἐξύπνισε πρὸ ὀλίγου· ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Σκωβ. Ἄριστα... Ἄγωμεν, κύριοι (ὄλοι ξεκινοῦν).

Βαρ. Μιλόρδε, εἰς Παρισίους...

Μελ. Οὐφ! (ἐξέρχεται)

Βαρ. Ἰατρὲ, εἰς τοὺς Παρισίους...

Ἰα. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον (ἐξέρχεται).

Βαρ. (πρὸς τὸν ἱππότην) εἰς Παρισίους...

Ἰππ. Εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τὸ κυνήγι (ἐξέρχεται).

Βαρ. Εἰς τοὺς Παρισίους, μορπλέ! εἰς τοὺς Παρισίους ἀκροάζονται ὅταν κἀνεῖς ὁμιλῇ, καὶ δὲν ἀφήνουν ἓνα Βαρωνέτον νὰ στέκηται σὰν μανουάλη (ἀναχωρεῖ).

Σ Κ Η Ν Η Η'.

Ἐνῶ αὐτοὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν, ἐμφανίζεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηπῆς θύρας ὁ Σιάτερτων, ὅστις σαματᾶ παρατηρῶν τοὺς ἀπερχομένους, μεθ' ὃ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηπῆν. Εἶναι λίαν ὠχρὸς τὴν ὄψιν, καὶ βαδίζει μετὰ κόπου, ὡς ἄνθρωπος κεκμηκὼς ἀπὸ τῆς πολλῆς ταλαιπωρίας.

Στατ. Οἱ εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου τούτου! Ἴδου τίνες ἀξιοῦνται νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὴν Αἰκατερίνην, νὰ ἀναπνέωσι τὸν ἀέρα ὁποῦ αὐτὴ ἀναπνέει. Ἴσως δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἐκλέξῃ καὶ τὸν διὰ βίου σύντροφόν της... Ὡ! τὰ μόρια τοῦ κονιορτοῦ ἀνυψοῦνται ἐν τῇ ἀκτίνι τοῦ ἡλίου καὶ τὴν πλησιάζουσι· καὶ ὁ δυστυχὴς, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις εἶναι ἐξησθενισμένη, δὲν δύναται νὰ ἀντιβλέψῃ πρὸς αὐτήν! Σιῶπα, ἄθλιε· ἡ ὑπερηφάνεια ἐνεδρεῦει πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν σου. Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμά σου ἐξυψοῦται ὑπεράνω αὐτῶν, νομίζεις τὸν ἑαυτὸν σου ἀνώτερον· τὸ πνεῦμά σου, τὸ ὁποῖον δὲν σοῦ χρησιμεύει εἰς τίποτε, ἐπειδὴ εἶσαι πτωχὸς καὶ περιφρονημένος, ἀπέναντι αὐτῶν τῶν πλουσίων καὶ εὐπολῆπτων. Ἄγε, ἀποδιώξον τοὺς στοχασμοὺς τούτους, ἄγε, δοῦλε, ἔλκε τὰς ἀλύσεις σου· ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη θὰ τὰς σύρῃς· τὸ ἄλας τῆς πικρίας κατέφαγεν ἤδη τοὺς δεσμοὺς αὐτῶν· εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν ἐργασίαν! Ἄγε, ἐξάντλησε τὸν ἐγκέφαλόν σου διὰ νὰ ἀγοράσῃς ἓν τμημα ἄρτου διὰ τὴν μητέρα σου... Ἄ! δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις, εἶμαι ἀσθενής. (πίπτει ἐπὶ τινοσ ἐδρας). Πλὴν διὰ τί, διὰ τί περᾶς τὰς νύκτας σου περιπλανώμενος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ταμίσεως, καὶ τὴν ἐπαύριον ἡμέραν αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου κεκμηκὸτα καὶ ἀσθενῆ; Ὡ! αἱ νύκτες!... ἡ μόνη παρηγορία μου, ἡ μόνη μου τέρψις! Τὰ πάντα ἠρεμοῦσι τὴν νύκτα! Τότε εἶμαι μόνος, μόνος ὅπως καὶ ζῶ ἐν τῷ κόσμῳ· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ θανατόνει, οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἔχουσι πλέον ζωὴν. Ἄγε λοιπὸν, εἰς τὴν ἐργασίαν... Ἄ, Αἰκατερίνη!... (κυττάζων πρὸς τὴν εἰς τὰ ἀριστερὰ θύραν) Παράφρον! καὶ τολμᾶς νὰ ἀνυψώσῃς τὸν στοχασμόν σου

(1) Εἶναι ἀληθές, εἶναι ἀληθές.

πρὸς αὐτήν, πλουσίαν καὶ θαυμαζομένην, πρὸς αὐτήν, ἥτις συμπα-
θῆς καὶ ἀφανῆς καταθέτει καθ' ἐκάστην ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς καλύ-
βης σου τμῆμα ἄρτου, τὸ μόνον μὲ τὸ ὁποῖον διατρέφεσαι, καὶ διὰ
τὸ ὁποῖον, ὑπερήφανε, δὲν τολμᾷς κἄν νὰ τὴν εὐχαριστήσης διὰ λό-
γου! Ὑπερηφάνεια καὶ πτωχεία . . . καὶ σὲ διατρέφει τμῆμα ἄρτου
προσφερόμενον ὑπὸ τῆς εὐσπλαγχνίας. Ὡ! ἐξουδένωσις! (μένει περι-
λυπος καλύπτων μὲ τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπόν του. Ἐν τοσοῦτῳ
δὲ ἀκούεται ἀπὸ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας ἤχος ψαλτηρίου με-
λωδικός. Εἰς τὸν ἤχον τοῦτον ὁ Σιάτερτων λαμβάνει ἀναψυχὴν,
καὶ μέχρις οὗ ἐκεῖνος διαρκεῖ, ἴσταται ἡσυχος καὶ εὐθυμος). Ἴδου
αὐτὴ, ἴδου αὐτὴ ὡ ποίαν ἀνακούφισιν αἰσθάνεται τὸ στῆθός μου! ὁ-
ποῖον βάλσαμον ἐπιχέεται εἰς τὰ τραύματα τῆς καρδίας μου! ἤδη
ἀναπνέω ἐλευθερώτερον . . . Αἰκατερίνη, ὃν θαυμάσιον, καὶ δὲν θὰ
δυνῆθῶ νὰ φθάσω εἰς τὸ ὕψος σου; Μάλιστα, αἰσθάνομαι δυνάμεις
πρὸς τοῦτο· τώρα αἰσθάνομαι ἀναγεννώμενον τὸ θάρρος μου· θὰ ἀν-
τιποιηθῶ τὸ ὄνομά μου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ φόβον δὲν ἀπεκάλυψα μέχρι
τοῦδε· τὰ συγγράμματά μου ἀναγινώσκονται πανταχοῦ· μάλιστα, θὰ
τὸ ἀντιποιηθῶ, Αἰκατερίνη, θὰ καταθέσω τὸν δάφνινον στέφανόν μου
εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ θὰ ἴδω ἐρωτικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων
σου (ὁ ἤχος τοῦ ψαλτηρίου καταπαύει, καὶ ὁ Σιάτερτων ξαναθυ-
θίζεται εἰς ἀπονάρκωσιν καὶ θλίψιν). Μὴ παραλαλής, Σιάτερτων,
ἔλθε εἰς τὸν ἑαυτόν σου, κρύψου ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ θαλαμίσκου σου.
Ὡς πτωχὸν τοῦλάχιστον ἢ Αἰκατερίνη σὲ συμπονεῖ· ἀλλ' ὡς ἐρω-
τευμένον πρὸς αὐτήν θὰ σὲ κατεγέλα, καὶ θὰ σὲ κατέσταινε περίγυ-
λων καὶ παραμύθιον τῆς Ἀγγλίας. Φύγε, ἄς μὴ σὲ εὐρωσιν ἐδῶ. Τὴν
ἀθλιότητα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς δαφιλείας! Φύγε, θὰ σὲ
ἀπέφρευγον ὡς λεπρόν. (ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ, ἢ Αἰκατερί-
νη, ἥτις εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύρας καὶ τὸν παρε-
τήρει, τὸν κράζει).

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ ὁ ῥηθείς.

Αἰκ. Σιάτερτων!

Σιάτ. Δεσποσύνη Αἰκατερίνη, καλὴν ἡμέραν.

Αἰκ. Σταθῆτε· ἔχετε ἀνάγκην ἴσως πράγματός τινος; Πάσχετε· εἴ-
σθε τόσο ὠχρὸς! . . .

Σιάτ. Σᾶς εὐχαριστῶ . . . ὄχι, δὲν πάσχω . . . ὄχι.

Αἰκ. Ἀπόψε δὲν ἤλθετε εἰς τὴν κατοικίαν σας!

Σιάτ. Ἡ νύξ μὲ ἐμάγευσε, καὶ ἠθέλησα νὰ θαυμάσω τὰ κάλλη τῆς.
Ἐπῆρα τὸν δρόμον τοῦ Γρεμβίχ καὶ ἡ ὥρα παρήλθεν ἀνεπαισθῆτως.

Αἰκ. Ὡ θεέ μου! Μίαν ὀλόκληρον νύκτα χωρὶς ἀνάπαυσιν! μίαν
ὀλόκληρον νύκτα εἰς τοὺς ἐρήμους δρόμους! Λυπήσου τὸν ἑαυτόν σου,
Σιάτερτων· ὁ ἀὴρ τῆς νυκτὸς εἶναι ψυχρὸς, νοσώδης· ἡ καρδίαι σου τό-
σον φιλάσθενος . . .

Σιάτ. Πρέπει νὰ συνειθίσω, δεσποσύνη· ἴσως μετ' ὀλίγον δὲν θὰ
ἔχω πλέον κατοικίαν.

Αἰκ. Ὡ! τί ἀκούω! ὁ πατήρ μου . . .

Σιάτ. ἔχει δίκαιον, τῷ χρεωστῶ πολλά.

Αἰκ. Δὲν θὰ τὸ κάμει· ἐγὼ δὲν θέλω τοῦ τὸ ἐπιτρέψει.

Σιάτ. Εἴσθε πολλὰ συμπαθῆς πρὸς με.

Αἰκ. Ἐγὼ . . . θαυμάζω τὰ προτερήματά σου· σᾶς σέβομαι ὡς ἄν-
θρωπον, ὅστις εἶναι εἷς τῶν καλητέρων στολισμῶν τῆς πατρίδος μου.

Σιάτ. Τί θέλεις νὰ εἶπῃς! εἶμαι ἄγνωστος τοῖς πᾶσι.

Αἰκ. Μὰ, Σιάτερτων, διὰ τί ἐξεδώκατε τὰ συγγράμματά σας ὑπὸ
πλαστὸν ὄνομα;

Σιάτ. Ἐφοβοῦμένην τὴν δημοσίαν ἐπίκρισιν· ἐφοβοῦμένην τὰ βέλη τῶν
οὔτιδανῶν καὶ μοχθηρῶν ἐκείνων ἐρπετῶν, οἱ ὁποῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ
ὑψωθῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀρπάζουσι καὶ προσκολλῶνται πρὸς πάντα ἐ-
ξέχοντα, καὶ τὸν κατασπαράσσουν μετὰ τὰ ἰοβόλα κέντρα των. Ἐφε-
ρα δὲ τὰ χειρόγραφα μου εἰς τὸν βιβλιοπώλην Φρεῖρ, καὶ ἐπειδὴ τὰ
εἶχα συντάξει εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὅπως συμφωνῶ-
σι μᾶλλον πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἐποχὴν τῶν διηγουμένων
πραγμάτων, ἔκαμα τὸν βιβλιοπώλην νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀνεκαλύφθη-
σαν μετὰ τῶν χειρογράφων ἀρχαίαις τινὸς βιβλιοθήκης, καὶ ἐκεῖνος
τὰ ἐξέδωκε. Δὲν τὰ ἐξέδιδεν, ἂν ἤθελα τῷ εἶπει ὅτι εἶναι ἰδικά μου.
Ἦμην νέος, ἄγνωστος, καὶ ἡ δειλία μου μὲ ἐμπόδισε νὰ φανερωθῶ.
ἠθέλησα λοιπὸν νὰ ἴδω οὕτω, ποίαν ὑποδοχὴν θὰ εὐρωσιν εἰς τὸ δη-
μόσιον, καὶ ἔπειτα νὰ φανερώσω τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι εἶμαι ὁ συγ-
γραφεὺς των.

Αἰκ. Μὰ, δίκαιε θεέ! ἴσως δὲν θὰ πιστεύσουν ὅταν εἶπητε ὅτι εἶ-
ναι ἰδικά σας συγγράμματα.

Σιάτ. Σεῖς ὅμως πιστεύετε ὅτι εἶναι ἰδικά μου;

Αἰκ. Ἐγὼ, μάλιστα· εἶδα ὁποῖον κόπον καταβάλλετε δι' αὐτά· ἀ-
νευρίσκω ἐν αὐτοῖς ὑμᾶς αὐτόν.

Σιάτ. Δὲν θὰ πιστεύσουν ὅτι εἶναι ἰδικά μου; Ὁχι, ὄχι, τί μοῦ
λέγετε! Δὲν θὰ πιστεύσουν, ὅτι εἶναι ἰδικά μου; . . . ὁποῖα ἰδέα! Ἄ

σιωπήσατε, δι' ἀγάπην Θεοῦ· τοιοῦτος στοχασμὸς εἶναι πολὺ σκληρὸς· θὰ μὲ κατήντα νὰ χάσω τὸν νοῦν μου . . . ὄχι, ὄχι . . . δύναμαι, ἅμα θελήσω, νὰ ἀνασηκώσω τὸ ἐλαφρὸν ἐκείνο παρκαπέτασμα· ναι, δύναμαι νὰ τὸ πράξω.

Αἰκ. Πράξε το λοιπὸν, Σιάτερτων, πράξε το· φανοῦ εἰς ὅλην σου τὴν λαμπρότητα.

Σιάτ. Τὸ ἐπιθυμεῖτε, δεσποσύνη Αἰκατερίνη;

Αἰκ. Ἐγὼ . . . μάλιστα . . . καὶ . . . δὲν ἔχετε κανένα φίλον, ἢ συγγενῆ ὁποῦ νὰ χρηρῆ διὰ τὴν δόξαν σας, καὶ νὰ τὸ νομίζῃ καύχημα καὶ στολισμὸν του;

Σιάτ. Μίαν μόνον μητέρα, πτωχὴν καὶ γραίαν. Ζῆ εἰς Βριστόλῃν καὶ τὸ πενιχρὸν κέρδος, τὸ ὁποῖον ἀποκτῶ ἀπὸ τὰ βιβλία μου, μόλις ἐξαρκεῖ πρὸς συντήρησίν της· ἂν ἐρωτᾶς διὰ φίλους . . . ὦ! οἱ δυστυχεῖς δὲν ἔχουσι φίλους.

Αἰκ. Ὅποια πλάνη!

Σιάτ. Εἶναι ἡ πικρὰ ἀλήθεια!

Αἰκ. Ἀγαπάτε, Σιάτερτων, τὴν μητέρα σας;

Σιάτ. Ἄν τὴν ἀγαπῶ; ὦ! τὴν ἀγαπῶ πολὺ, τὴν καυμένην μου μητέρα!

Αἰκ. Καὶ ζῆτε μακρὰν αὐτῆς;

Σιάτ. Μία γραία φίλη της, ὀνόματι Μερὺ, τῇ προσέφερε κατοικίαν παρ' ἑαυτῇ εἰς τὴν Βριστόλῃν. Ποίαν κατοικίαν ἠδυνάμην νὰ τῇ προμηθεύσω ἐν Λονδίῳ εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην μου; Ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ κλίμα τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης, τῆς ὀμιχλώδους καὶ ὑγρᾶς, θὰ τὴν ἐθανάτονε.

Αἰκ. Σιάτερτων, ἔχεις κανένα πρᾶγμα της πρὸς ἐνθύμησιν;

Σιάτ. Εἶχα μίαν εἰκόνα της μὲ σμάλτον ἐπάνω εἰς μίαν χρυσοῦν καρφίτσαν, τὸ μόνον λείψνον τοῦ ἄλλοτε πλούτου μας. . . ἀλλ' ἤδη . . . δὲν τὴν ἔχω πλέον.

Αἰκ. Ἰσως εἶναι αὐτή. (τῷ δείχνει μίαν καρφίτσαν).

Σιάτ. Μάλιστα, ὦ μάλιστα . . . ἀλλὰ πῶς εὑρέθη εἰς τὰς χεῖράς σας, δεσποσύνη; ἐγὼ τὴν ἐπώλησα, εὑρεθεῖς εἰς ἀνάγκην.

Αἰκ. Ἰσαάκ, ὁ Ἑβραῖος, ὅστις τὴν ἠγόρασε παρ' ὑμῶν, μοὶ τὴν ἔδειξε. Ἡ Θαλαμηπόλος μου Μαγδαληνὴ μοὶ εἶπεν ὅτι τὴν εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις εἰς τὸ δωμάτιόν σας . . . μὴ ἐρυθριαῖτε . . . ὁ Ἰσαάκ μοῦ ἐχρεώσται χρήματα . . . τοῦ ἐζήτησα τὴν εἰκόνα ταύτην καὶ σοῦ τὴν χαρίζω, Σιάτερτων· ἄς ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν καρδίαν σου (τοῦ τὴν προσφέρει).

Σιάτ. Δεσποσύνη Αἰκατερίνη, σεῖς δὲν εἶσθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, εἶσθε ἀγαθὴ καὶ συμπαθὴς . . . ὦ! διὰ τί δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀν-

ταμείψω διὰ τὴν τοιαύτην εὐεργεσίαν! Ἀλλὰ θέλω τὴν διατηρεῖ πάντοτε ἐγκεχαραγμένην, πάντοτε ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν μου.

Αἰκ. (Δὲν βαστῶ, θὰ ἦναι καλῆτερον νὰ ἀπομακρυνθῶ) (ἐγὼ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ, ὁ δὲ Σιάτερτων ἐμπερικλείει τὴν καρφίτσαν μέσα εἰς γραμματοφυλάκιόν τι, τῷ πίπτει μία μικρὰ φιάλη, τὴν ὁποῖαν προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ. Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνη τὴν εἶδε). Τί εἶναι αὐτὴ ἡ φιάλη, τὴν ὁποῖαν κρύπτετε;

Σιάτ. Τίποτε, τίποτε . . . ὄπιον, τὸ ὁποῖον πέρνω εἰς ἐλαχίστην δόσιν ἐκ διαλειμάτων διὰ νὰ προσκαλέσω τὸν ὕπνον, ὅστις ἀποφεύγει τοὺς ἀπαυδήσαντάς μου ὀφθαλμοὺς, μολονότι μόλις δεκαοκτῶ ἔτη βλέπουσι τὸν ἥλιον.

Αἰκ. (Τόσον νέος καὶ ὅμως τόσον δυστυχής!) Μάλιστα, ἀλλ' εἶναι τόσον πολὺ τοῦτο τὸ ὄπιον! Σιάτερτων, θέλετε νὰ σᾶς τὸ φυλάξω; . . . Μαγδαληνή!

Σιάτ. Τί φοβεῖσθε; Ὅχι, ὄχι, ἐννοῶ τὸ τί στοχάζεσθε· τοιαύτη ἰδέα δὲν μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, ὄχι. Ἐὰν εἶχον τοιαύτην ἰδέαν, θὰ μὲ ἐβλέπετε ἀναπαυμένον, ὅπως ὁ θάνατός μου ἦ ὅμοιος μὲ τὰς χώρας ἐκείνας τῆς Ἀνατολῆς, τῶν ὁποίων ὁ ὁδοιπόρος ἀναπνέει μακρόθεν τὴν βαλασμάδην ἀτμοσφαῖραν, πρὶν ἢ οἱ πόδες του πατήσωσι τὸ ἔδαφός των.

Αἰκ. Μακρὰν, μακρὰν τοιοῦτος στοχασμὸς. Εἶσθε υἱὸς, ὀφείλετε νὰ διατηρήσητε τὸν ἑαυτὸν σας χάριν τῆς μητρὸς σας, χάριν τῆς Ἀγγλίας. Σᾶς λείπει Μικιήνας, νὰ σᾶς τείνῃ τὴν δεξιάν καὶ νὰ σᾶς τοποθετήσῃ εἰς τὴν θέσιν, τῆς ὁποίας εἶσθε ἄξιος.

Σιάτ. Καὶ ποῦ, ποῦ θὰ τὸν εὔρω;

Αἰκ. Ἐλπίζω, ὅτι σᾶς τὸν εὔρηκα ἐγώ. Ναι, σᾶς τὸν εὔρηκα.

Σιάτ. Σεῖς!

Αἰκ. Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐνῶ αἱ ἐπυφνημίαι ἀντήχουν ὀλόγυρά μου, ἐλάλησα περὶ ὑμῶν πρὸς τὸν Λόρδον δήμαρχον, ὠφελήθην ἀπὸ τὸν στιγμιαῖον ἐνθουσιασμὸν ὅπως τὸν ἐλύσω πλησίον μου. Ἀπόψε θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, θὰ τὸν ἴδητε· θὰ σᾶς ἀγαπήσει, θὰ γείνη προστάτης σας. Εἶναι ἀγαθὸς, γενναῖος, καὶ μοὶ ἔδωκε τοσαύτας ὑποσχέσεις.

Σιάτ. Καὶ σεῖς, ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς δόξης, ἦτις σᾶς περιλάμπει, κατεδέχθητε νὰ ρίψητε ἐν βλέμμα ἐπ' ἐμέ! Ἄ! εἶσθε ἄγγελος!

Αἰκ. Ἐπραξά το χρέος μου. Εἰπέτε μοι, ἔχετε συγγράμματα ἀ δημοσίευτα εἰσέτι;

Σιάτ. Μάλιστα, καὶ τὰ προτιμῶ ἀπὸ τὰ ἤδη ἐκδοθέντα.

Αἰκ. Δότε μοι αὐτὰ, Σιάτερτων, πρέπει νὰ τὰ ἀναγνώσῃ ὁ Λόρδος δήμαρχος· πρέπει πρὶν ἢ ἀκόμη σᾶς ἴδῃ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν σας.

Σιατ. Θέλετε πάραυτα τὰ ἔχει, Αἰκατερίνη. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀποκαταστήσῃ εὐδαίμονα ἐπὶ γῆς, μολονότι πατρίς σας εἶναι ὁ οὐρανός. Ἄν κατορθώσω νὰ ἀνακουφίσω τὴν πτωχὴν μου μητέρα, θὰ παρακαλεῖ πάντοτε τὸν Θεὸν διὰ σᾶς, πάντοτε καὶ αἱ προσευχαὶ τῶν προσεγγιζόντων εἰς τὸν τάφον φθάνουσι ταχύτερον εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἰψίστου. Περὶ ἐμοῦ δὲν σᾶς λέγω τίποτε. Ἄν ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσητε ὅ,τι αἰσθάνομαι ἐδῶ ἐντὸς τῆς καρδίας μου . . .

Αἰκ. (Ἄ! ἂν ἤξευρες ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ ἰδική μου! . . .) Ὑγιαίνειτε, Σιάτερτων, στείλατέ μοι τὰ συγγράμματά σας.

Σιατ. Μάλιστα, ὑγίαινε, Αἰκατερίνη, ὑγίαινε. Ἄ! (ἀναχωρεῖ Μιαν περίλυπος, βιάζων τὸν ἑαυτὸν του μὴ προδοθῆ).

Αἰκ. Ἄ! μὲ κατακαίει φλόξ, καὶ ὀφείλω νὰ τὴν κρύπτω ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων. Ἀλλοίμονον, ἂν ὁ πατήρ μου τὴν ἀνεκάλυπτε, ἀλλοίμονον! Καὶ ὅμως, οἴμοι! δὲν ἤξεύρω κἂν ἂν ἡ φλόξ αὕτη κυριεύῃ καὶ αὐτόν! Πλὴν καὶ τί θὰ μὲ ἐχρησίμευεν; Ὑπαγε, ὕπαγε, διαλύθητι ὡς καπνός, ἀνέφικτος ἐλπίς. Καὶ σὺ, Θεέ μου, ἐπάκουσον τῆς δεήσεώς μου· ἄς βασανίζωμαι μόνον ἐγώ, καὶ ὁ Σιάτερτων ἄς ζῇ ἀναπαυμένος. Πρόσδεξαι τὸ ὀλοκαύτωμα τῶν βασάνων μου, ἀπόδος τὴν χαρὰν, ἀπόδος τὴν γαλήνην εἰς τὸν δυστυχῆ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάρισες ψυχὴν θείαν, καὶ τὴν δημιουργικὴν φλόγα τῆς μεγαλοφυΐας.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

(Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία).

Σ Κ Η Ν Η Α΄.

ΣΚΩΒΕΛ, ΟΥΪΛΙΑΜ, ΜΥΛΟΡΔΟΣ, ΒΑΡΩΝΕΤΟΣ καὶ ἡ ῥηθεῖσα.

(Πρὸ τῆς ὑψώσεως τῆς σκηνῆς ἀκούονται οἱ τελευταῖοι ἤχοι μουσικῆς συμφωνίας. Ἡ Αἰκατερίνη κάθεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐπεστηριγμένη εἰς τὸ ψαλτήριόν της· εἰς τὰ ἀριστερὰ αὐτῆς εἶναι ὁ Λόρδος Μελβίλ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Βαρονέττος. Εἰς τὸ ἕτερον πλευρὸν τῆς Αἰκατερίνης εὐρίσκεται ὁ ἰππότης Οὐέλλιαμ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ κύριος Σκῶβελ. Ὁ Οὐέλλιαμ, ὁ Μιλόρδος καὶ ὁ Βαρονέττος χειροκροτοῦσιν ἐνθουσιωδῶς).

Μελ. Ὅποια μαγεία! εἶναι δευτέρα Ἀρμίδα.

Ἰππ. Μὰ τὴν πίστιν μου, νομίζει τις ὅτι κατέβητε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὅταν μᾶς κάμνητε νὰ αἰσθανθῶμεν τὰς οὐρανίους μελωδίας τοῦ Χαῦδν καὶ τοῦ Μοζάρτ.

Βαρ. Μ' ἐκάμετε νὰ περάσω, μ' ἐκάμετε νὰ περάσω καὶ πέραν τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους. Ἀλλ' αὕτη εἶναι προδοσία, δεσποσύνη, εἶναι προδοσία!

Αἰκ. Τίτι τρόπῳ!

Βαρ. Διακηρύττω ὅτι δὲν ἀντέχω εἰς τὴν γλυκύτητα τῶν ἤχων σας, καὶ φοβοῦμαι, μ. ἀ φο ἄ (1), μήπως λειποθυμήσω ἂν καὶ δεύτερον φθάσῃ εἰς τὰ ὦτά μου μουσικὴ τοσοῦτον γλυκεῖα.

Σκωβ. Πάντοτε κομφὸς, Βαρονέττε. (Καὶ ὁ Μιλόρδος σιωπᾷ!)

Βαρ. Εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια· σᾶς τὸ βεβαιῶ ὡς ἄνθρωπος ὁποῦ εἶδε τὸν κόσμον. Εἴσθε ἡ δεκάτη Μοῦσα.

Αἰκ. Μὲ κολακεύετε.

Μελ. Δεσποσύνη Αἰκατερίνη! Στέφανος γνησίας, οὐρανίας δόξης περιστέφει τὸ μέτωπόν σας, ἀλλ' ἀποτελεῖ οὗτος πλήρη τὴν εὐδαι-

(1) Μὰ τὴν πίστιν μου.

μονίαν σας; Δὲν ἐπιθυμείτε νὰ ἐμπλέξητε εἰς αὐτὸν καὶ τὰ ῥόδα τοῦ ὕμεναίου;

Σκωβ. (Ἄ! ἐφθάσαμεν τέλος πάντων!)

Μελ. Δεσποσύνη, δὲν ἀποκρίνεσθε;

Αἰκ. Εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὴν κατάστασίν μου. (Θεέ μου, σήριξόν με).

Σκωβ. Ἡ Αἰκατερίνη ἔχει θέλησιν τὴν θέλησιν τοῦ πατρός της, Μιλόρδε.

Μελ. Εὖγε, οὕτω μοὶ ἀρέσκει.

Βαρ. Μιλόρδε, ἐὰν ἡ Αἰκατερίνη ἐπιθυμῇ νὰ περιδεθῇ τὸ νυμφικὸν κρηδεμνον, ὑπάρχουσι, μορπλὲ, πολλοὶ βαρονέτοι, οἵτινες προθύμως θὰ τοῖς τὸ ἐπρόσφερον, καὶ πρὸ πάντων ἐγώ.

Μελ. Σεῖς!

Αἰκ. Κύριε! (Ὅποια βάσανος!)

Βαρ. Καὶ ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη δικαιοῦται νὰ ἐπιθυμήσῃ διὰ σύζυγόν της Βαρονέττον.

Μελ. Ἴσως καὶ τι ἀνώτερον προσέτι.

Βαρ. Ἀνώτερον; ἔ! δυνατὸν καὶ τοῦτο! Ἄλλ' αὐτὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν ῥόδων τοῦ ὕμεναίου. Ἡ μουσικὴ εἶναι ὁ πόθος της· θέλει νὰ δοξασθῇ, νὰ δοξασθῇ ἀκόμη. Σκῶβελ, ἡ θυγάτηρ σας νὰ κάμη ἐν ταξείδιον εἰς τὴν Γαλλίαν. Διὰ τὰ ἔξοδα φροντίζω ἐγώ... δηλαδὴ θέλουσι τὰ προσφέρει οἱ θαυμασταί της... Φέρετέ την ἐπὶ τῶν ὤμων σας. Δράμετε εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ σοφοῦ καὶ εἰδήμονος τῶν τοιούτων κόσμου. Δράμετε εἰς τοὺς Παρισίους, δεσποσύνη Αἰκατερίνη, καὶ τὸ ὄνομά σας θέλει λάβει Εὐρωπαϊκὴν φήμην.

Μελ. Ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ δρέψῃ νέκς δάφνας, καὶ ὁ γαμήλιος στέφανος ἀρμόζει ἀριστα εἰς τὸ νεανικὸν μέτωπόν της.

Αἰκ. (Οἴμοι!)

Σκωβ. (Φαίνεται ὅτι πλησιάζομεν).

Ἰππ. Βαρονέτε, θέλετε, νὰ μᾶς ἀποστερήσητε τοῦ ἀστέρος, ὅστις διαλάμπει εἰς τὸν δρίζοντά μας;

Βαρ. Θὰ ἤστραπτε λαμπρότερος εἰς οὐρανὸν, ἀντανακλώμενον εἰς ὕδατα ὀλιγώτερον θολὰ τῶν τῆς Ταμίσης· καὶ ἂν τῇ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ δρέψῃ καὶ τὰ ῥόδα τοῦ ὕμεναίου, θὰ τὰ εὕρισκε ζωηρότερα καὶ εὐωδέστερα ἐπὶ τῶν ἐχθῶν τοῦ Σηκοάνα.

Μελ. Μπᾶ! Σεῖς δὲν εἶσθε Ἄγγλος!

Βαρ. Ἦμπορεῖτε νὰ λέγητε ὅτι θέλετε.

Ἰππ. Βαρονέτε, στοίχηματίζω τὸν καλλήτερόν μου ἵππον, ὅτι θὰ ἡρνεῖσθε τὴν πατρίδα σας.

Βαρ. Διὰ τοὺς Παρισίους! Ἐ! ἴσως θὰ ἐκερδίζετε τὸ στοίχημά σας, ὅπως τὸ ἐκερδήσατε καὶ τὸ πρῶτ' μετὰ τοῦ Μιλόρδου. Μορμπλὲ, ἐκερδήσατε ὠραιότατην φοράδα.

Ἰππ. Ἢτίς μοι εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον ἀγαπητὴ, καθ' ὅσον ἤξεύρω ὅτι ἔχει τὸ ὄνομα τῆς γοητρίας ταύτης.

Αἰκ. Πῶς!

Μελ. Καὶ μόνον τούτου ἔνεκα λυποῦμαι, ἱππότα, ὅτι μοῦ τὴν ἐκερδήσατε.

Αἰκ. Πῶς, κύριε, τὸ ὄνομά μου!

Σκωβ. Τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς μου! Ἄ! ἄ!

Βαρ. Μὴ παραξενεύησθε. Κομπενσασιόν(1). Ὑπάρχουσι τόσοι Λόρδοι, οἵτινες δίδουσι τὸ ὄνομά των εἰς περιφήμους ψάλτας, εἰς ἐρωτολήπους χορευτρίας, εἰς ἐξόχους κιθαρίστριας, ὥστε δὲν πρέπει νὰ μᾶς κακοφαίνηται ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαμβάνωσι καὶ τὸ ὄνομα τινὸς περιφήμου ἀριστοτέχνου διὰ νὰ στολίσωσι μὲ αὐτὸ κάμμιαν φοράδα τους.

Μελ. (Ἀναιδέστατε!)

Αἰκ. Σᾶς δμολογῶ ὅτι ἡ τιμὴ αὕτη δὲν μὲ θέλγει πολὺ.

Σκωβ. Μπᾶ! ἀνοησίαις, Καταιρίνη. Μιλόρδε μὴ τὴν συνερίζησθε.

Μελ. Δεσποσύνη, μὴ δυσαρεστήσθε. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀκούω ἐνίστε εἰς τὸ μοναχικὸν μου μέγαρον προφερόμενον ὄνομα, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον τιμῶ, καὶ νὰ δικαιοῦμαι τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν σᾶς εἶδον τὸ πρῶτον, μὲ παρεκίνησε νὰ δώσω τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ ὠραῖον ζῶον, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν πρῶτην φορὰν ἐφελκύσατε τὸν θαυμασμόν μου.

Βαρ. (Μὰ φοᾶ! Ἀφότου ἐγεννήθη, ὁ Μιλόρδος ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἀπήγγειλε τοσοῦτον σχοινοτενῆ λόγον).

Μελ. ἱππότα, στέργετε νὰ μοὶ παραχωρήσητε τὴν φοράδαν ὅπου μοῦ ἐκερδήσατε; σᾶς δίδω τριπλασίαν τιμὴν.

Ἰππ. Συγγνώμην Μιλόρδε, δὲν θὰ ἔστεργον καὶ ἂν μοῦ ἐδίδετε ὅλον τὸ χρυσίον τοῦ κόσμου. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ ἐξιλεώσω τὴν δεσποσύνην Αἰκατερίνην, χαρίζων εἰς αὐτὴν τὴν φοράδαν, διότι φέρει τὸ ὄνομά της, ἐπομένως εἰς αὐτὴν ἀνήκει.

Αἰκ. Σᾶς εὐγνωμονῶ, κύριε, ἀλλὰ δὲν...

Ἰππ. Ὄχι, ὄχι! θὰ καθικετεύσω τὸν πατέρα σας ὅπως σᾶς βιάσῃ νὰ τὴν δεχθῆτε. Ὄφειλον νὰ σᾶς προσφέρω κάμμιαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὰς γλυκεῖας ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας διηγείρατε ἐν ἐμοὶ διὰ τῆς θείας ὤμων τέχνης.

(1) Ἀντάμειψις, Πληρωμή.

Σκωβ. Σᾶς ὑπερευγνωμονῶ, ἵππότα. (Δὲν ἐπεθύμουν ὁμῶς νὰ δυσαρεστηθῆ ὁ Μυλόρδος).

Βαρ. Τρὲ-μπιὲν, τρὲ-μπιὲν, ὑπάγει καλὰ, τὰ δῶρα καὶ τὰ βραβεῖα συνειθίζονται πολὺ εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν. Σᾶς χρεωστῶ δὲ καὶ ἐγὼ δῶρόν τι, καὶ εἶναι ἀνεφίκτου ἀξίας, καὶ ὑπερβαίνει ὅλας τὰς φοράδας τοῦ κόσμου. Συνέλεξα εἰς τὰς περιηγήσεις μου πολὺς ὠφελιμωτάτας παρατηρήσεις, καὶ ἐπειδὴ αὐταὶ εἶναι τὸ ἀνόγαλα τῆς μεταφυσικῆς τελειότητος, εἶχον κάμει σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ τὰς κοινοποιήσω εἰς τοὺς ἀμυήτους· ἀλλ' εἰς ὑμᾶς, ἧτις κατωρθώσατε διὰ τῆς λεπτοφυΐας σας νὰ ἀναπνέητε τὸν αὐτὸν σχεδὸν αἰθέριον ἀέρα, εἰς τὸν ὁποῖον αἰωροῦμαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς, εἰς ὑμᾶς, λέγω, τὰς προσφέρω δῶρον. Θέλουν δὲ σᾶς χρησιμεύσει τὰ μέγιστα, ὅταν ἐπιχειρησῆτε περιηγήσεις, καὶ τότε θὰ ἐννοήσητε ὅτι τοιαῦτα πολύτιμα δῶρα ὀλίγοι προσφέρουσι.

Μελ. (γελῶν) (Ἄ! ἄ!)

Ἴππ. (Ὅποια μεγαλοδωρία!)

Βαρ. Δὲν θέλω ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης, δεσποσύνη, κάμνω τὸ χρέος μου· Σκῶβελ, ἤξιζετε πολὺ πλεότερον.

Σκωβ. (Ὦ! ὅσον τὸ ἀπὸ μέρους μου, βεβαίως δὲν τὸν εὐγνωμονῶ!)

Βαρ. Μυλόρδε, καὶ μόνος σεῖς δὲν προσφέρετε δῶρόν τι πρὸς τὴν δεσποσύνην;

Μελ. Ὅ,τι ἐγὼ δύναμαι νὰ τῆ προσφέρω, δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τὴν ἀξίαν τῶν παρατηρήσεών σας.

Αἰκ. Βαρονέτε! σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως, ἀλλὰ μὴ ἐνοχλῆσθε διὰ χάριν μου.

Βαρ. Ντί τού ντί τού. (1) Καὶ λοιπὸν Μυλόρδε;

Ἴππ. Ἐνεργεῖτε ὡς ἐπίτροπος, Βαρονέτε;

Αἰκ. Κύριε, ἐβάλθητε νὰ μὲ ἐξευτελίσητε.

Βαρ. Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει. Μὴ μὲ ἐμποδίζητε. Καὶ λοιπὸν, Μυλόρδε;

Μελ. Καὶ λοιπὸν; Καὶ λοιπὸν, δεσποσύνη, ἐγὼ σᾶς προσφέρω τὴν δεξιάν μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

Αἰκ. (Ἄ! δὲν βαστῶ πλέον).

Σκωβ. (ἐτελείωσε).

Ἴππ. Ζήτω ὁ Μυλόρδος!

Βαρ. Πὰ μὰλ, πὰ μὰλ (2)· εἰς αὐτὸν σχεδὸν σχεδὸν ἤμπορῶ νὰ σᾶς παραχωρήσω.

(1) Ὅμι παντελῶς. — (2) Ὁ ψιττακὸς, λέγει καὶ ταῦτα γαλλίζων ἀντὶ νὰ εἴπη: Ἀρκετὰ καλὰ, δὲν εἶναι κακόν.

Μελ. Εὐχαριστῶ.

Βαρ. Δέξασθε, Αἰκατερίνη, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ σᾶς ὑπάγῃ νὰ ζήσητε εἰς Παρισίους.

Μελ. Καὶ ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἀποκρίνεται! Δὲν δέχεται ἴσως τὸ ἔνομά μου πρὸς ἀντάλλαγμα τοῦ ἰδικοῦ της, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἠθέλησα νὰ κάμω ἰδικόν μου;

Αἰκ. Μυλόρδε . . . (Πολυεύσπλαγγνε Θεέ!)

Σκωβ. Μυλόρδε, ἡ θυγάτηρ μου ἐξεπλάγη, κατεγοητεύθη . . . Προσφορά, οἷα ἡ ἰδική σας! Σχεδὸν δὲν πιστεύει τὰ ὠτά της. (μικρὰ παῦσις, καθ' ἣν ὁ Σκῶβελ πλησιάζει εἰς τὴν Αἰκατερίνην).

Μελ. Καὶ λοιπὸν, δεσποσύνη Αἰκατερίνη, δὲν μὲ ἀξιόνατε ἀπαντήσεώς σας;

Σκωβ. (Ἔ, νὰ, ἀποκρίθητι).

Αἰκ. Μυλόρδε, ἡ προσφορά σας εἶναι λίαν κολακευτική . . . καὶ δὲν δύναμαι . . . δὲν πρέπει νὰ ἀντιποιηθῶ τοιαύτην εὐδαιμονίαν.

Σκωβ. (Μὴ τὸν δυσαρεστήσης).

Μελ. Ἀξίζετε νὰ γίνητε βασίλισσα.

Βαρ. Βεβαίως σᾶς ἔκρινα ἀξίαν τῆς δεξιᾶς.

Ἴππ. Ἄγε, δεσποσύνη, δέξασθε μειδιῶσα τὴν εὐτυχίαν ἧτις ἦλθε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ.

Σκωβ. (Καρδιάν!)

Αἰκ. (Ὀἴμοι!) Ὁ πατήρ μου μὲ προστάζει . . . Σᾶς εὐχαριστῶ, Μυλόρδε, καὶ δὲν θέλω πλεότερόν τι παρὰ . . . παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ὅπως ἀναλάβω ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου . . . Οὕτω μεγάλη μεταβολὴ τῆς καταστάσεως . . . τύχη οὕτωσι ἀπροσδόκητος . . . (Ἦ Θεέ μου, δὲν ἠξέυρω τί νὰ εἴπω, δὲν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νὰ καλύψω τὴν ταραχὴν μου).

Βαρ. Εὐθυμοι, εὐθυμοι, κύριοι! Γάμοι! γάμοι! Ζήτω ἡ ἀρμονία! Ζήτω ὁ ἔρωσ! Ζήτω ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη, ὅπου μετ' ὀλίγον θὰ ἀποκαλέσωμεν Λαίδου Μιλβίλ! (ἐνῶ λέγονται οἱ λόγοι οὗτοι ὁ Σιατερτων, ὅστις εἶχε καταβῆ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς κλίμακος καὶ ἴστατο θεωρῶν τὴν Αἰκατερίνην, ἀκούσας τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Βαρονέτου, ἐκβάλλει ἀκούσιον κραυγὴν).

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Σιάτ. (εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς) Ἄ! (πάντες στρέφουσι τὸ πρόσωπόν των νὰ ἴδωσι πόθεν ἢ κραυγὴ αὕτη).

Βαρ. Τίς είναι;

Αικ. (Εὐσπλαγγχε Θεέ!)

Ἰππ. Τί ζητεῖ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος;

Μελ. Τίς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος;

Σκωβ. Ἄ! εἶναι εἰς ἐνοικιάτοράς μου, πτωχὸς ἄνθρωπος κατοικῶν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἔϊ, τί θέλεις; Τί εἶναι ἡ δουλειά σου ἐδῶ; Δὲν βλέπεις ὅτι ἐδῶ εἶναι κύριοι, εὐγενεῖς Λόρδοι;

Αικ. (Ὅποια βάσανος! νὰ ἠμπόρουν νὰ τὸν ὠφελήσω). Μυλόρδε, (τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ ὀμιλεῖ σιγαρῆ τῆ φωνῆ).

Σκωβ. (πρὸς τὸν Σιάτερτων). Ἄν ἔρχησαι νὰ μὲ ὀμιλήσης διὰ τὸ χρέος σου, εἰς μάτην, ἢ πλήρωσέ με ἀπόψε ἢ φύγε. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀναχώρησε, ἐκατάλαβε;

Σιατ. Ἄ! (ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀπομακρυνθῆ, ἡ Αἰκατερίνη, εἰς τὴν μετὰ τοῦ Μυλόρδου συνδιάλεξιν της, λέγει).

Αικ. (Εἶναι δυστυχῆς ποιητής· ἐξαίρετος νέος).

Μελ. Ἔϊ! νέε μου, πλησίασον! Ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη μοὶ λέγει ὅτι εἶσαι πνευματώδης ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον εὐνοοῦσιν αἱ Μοῦσαι.

Σκωβ. (μετ' ὀργῆς) (Ἡ θυγάτηρ μου!)

Σιατ. (Αὐτή!)

Μελ. Τὸ ὄνομά σου;

Σιατ. (Τὸν θεωρεῖ, δὲν ἀποκρίνεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναχωρήσῃ.)

Μελ. Εἶναι ἴσως μυστήριον;

Σιατ. (ἀναχωρῶν βλέπει τὸ βλέμμα τῆς Αἰκατερίνης καθικετευούσης αὐτὸν) (Ἄ! δι' αὐτὴν μόνον ἄς ὑποφέρω!).

Μελ. Καὶ λοιπόν;

Σιατ. Θωμάς Σιάτερτων.

Μελ. Δὲν ἤκουσα ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦτο.

Αικ. Μυλόρδε, καὶ ὅμως εἶναι ὁ συγγραφεὺς τὴν μάχην τοῦ Ἀστιγῆς, τὴν τραγωδίαν τῆς Ἑλλας καὶ τοῦ Γοθβίνου.

Μελ. Τὴν τραγωδίαν τῆς Ἑλλας;

Ἰππ. Τὴν μάχην τοῦ Ἀστιγῆς;

Μελ. Αἰκατερίνη ἀστεῖζεσθε.

Βαρ. (γελῶν) Ἄ! ἄ! ἄ!

Μελ. Ἐλα δὰ, δεσποσύνη, τίς σὰς εἶπεν αὐτὰς τὰς ἀνοησίας; Τὴν μάχην τοῦ Ἀστιγῆ! τῆς Ἑλλας! τοῦ Γοθβίνου! Ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ἀριστουργήματα τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας, νεωστὶ μὲν ἀνακαλυφθέντα, ἀνήκοντα ὅμως εἰς τὸν ΙΓ' αἰῶνα, ἡμεῖς δὲ ἤδη ζῶμεν εἰς τὸν ΙΗ' αἰῶνα. Ὅθεν ἀπατάσθε, Αἰκατερίνη.

Αικ. Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου, ὁ Σιάτερτων εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῶν ἀριστουργημάτων τούτων.

Μελ. (Πρὸς τὸν Σιατερτῶνα) Κύριε, εἶναι ἰδικόν σας ἤδη καθῆκον νὰ ἐξάξητε τὴν Αἰκατερίνην ἀπὸ τὴν πλάνην ταύτην. διότι εἶναι ἄδικον εἰς αὐτὴν, ὑμᾶς δὲ ἀποκατασταίνει γελοῖον.

Σιατ. Ὅχι, αὐτὴ δὲν πλανᾶται, κύριε. Ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ συγγραφεὺς τῶν ρηθέντων συγγραμμάτων.

Μελ. Ἔσεῖς! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅποια ἀντιποίησις!

Βαρ. Μορμπλέ, τοῦτο εἶναι σπουδαῖον. Ἄξιζαι νὰ ἀναγγελθῆ εἰς Παρισίους.

Ἰππ. Μὰ τὸν βουκέφαλον τοῦ Ἀλεξάνδρου, σήμερον ἢ αὔριον θὰ μᾶς παρουσιασθῆ νέος συγγραφεὺς τῶν συγγραμμάτων τοῦ Μίλτωνος, ἢ θὰ μᾶς ἀναγγελθῆ ἐξ Ἰταλίας, ὅτι ἡ Θεῖα Κωμῳδία δὲν εἶναι πλέον σύγγραμμα τοῦ Ἀλιγιέρη.

Σιατ. Κύριοι, ὀρκίζομαι εἰς ὅ,τι ὑπάρχει ἰερώτερον ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐγὼ μόνος συνέγραψα τὴν μάχην τοῦ Ἀστιγῆς, ἐγὼ τὴν Ἑλλαν ἐγὼ συνέγραψα τὸ Ἄσμα τῆς Εὐσπλαγγχίας, ἐγὼ . . .

Ἰππ. Θὰ μᾶς εἰπῆς ὅτι εἶναι προῖον τοῦ ἐγκεφάλου σου καὶ ὁ Σὶρ Γουλιέλμος, ὁ Τόργρειος, καὶ τὰ Χρονικὰ τοῦ Ἐρρίκου Β' .;

Σιατ. Ναὶ εἶναι ἰδικά μου συγγράμματα καὶ ταῦτα, ἰδικά μου εἶναι, ὅπως εἶναι ἰδική μου καὶ ἡ ψυχὴ, τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρὰ Θεοῦ.

Βαρ. Δηλαδὴ σωστὰ σωστὰ, ὅλα τὰ συγγράμματα τοῦ Ρόβλεϊ-Μαίς, σ' ἔμπόν, σ' ἔμπόν.

Σιατ. Ὁ Ρόβλεϋς εἶναι πλαστὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔπλασα ἐγὼ, Ρόβλεϋς ποτὲ δὲν ὑπῆρξε. Ἐγὼ ἐσύνθεσα τὰ συγγράμματα ταῦτα, ἐγὼ, ὁ Θωμάς Σιάτερτων.

Αικ. Ὡ πιστεύσατε, πιστεύσατέ τον.

Σκωβ. (Σιώπα!)

Μελ. Κύριε, ἐνόσω ἠθέλετε νὰ ἀπατήσητε μίαν νεάνιδα, ἦτο εὐκολον νὰ τὸ κατορθώσητε, ἀλλ' ἡμᾶς, ἡμᾶς κύριε; Τῆ ἀληθεία ἀγνοῶ τί νὰ θαυμάσω μᾶλλον ἐν ὑμῖν, τῶν ἐπινοιών ἄρά γε ἢ τῶν λόγων σου τὴν ἀναίδειαν;

Σιατ. Ἄ!

Αικ. Ὡ! τί λόγους τῷ εἶπετε;

Σκωβ. (Σιώπα, ἀσυλλόγιστε!)

Ἰππ. Πλὴν πῶς! ἐλησμονήσατε ἴσως, ὅτι τὰ συγγράμματα ταῦτα εἶναι γραμμένα εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, τὴν Σαξωνο-Κελτικὴν;

Βαρ. Μορμπλέ! (1) τόσον πολλὰ εἶναι τὰ ὅ καὶ τὰ ζετ τῶν συγγραμμάτων τούτων, ὥστε ὀμοιάζουν πυροτεχνήματα!

Μελ. Καὶ ἡ ἀναίδεια ἔχει τὰ ὄριά της.

(1) Ὡ! Ἡράκλεις! βαβα!

Σιατ. Δίκαιε θεέ, ποίου είδους ἄρά γε βάσανος εἶναι αὕτη;

Μελ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ "Ἄσματος τῆς Εὐσπλαγχνίας! (περιγε-
λῶν τὸν Σιατερτῶνα).

Ἰππ. Ἐκεῖνος, ὅστις συνέταξε τὸ ἀθάνατον σύγγραμμα τὴν *Μά-
χην τοῦ Ἀστιγγε!* (ὡσαύτως)

Βαρ. Ὁ συντάκτης τῶν ἀρχαίων *Χρονικῶν τοῦ Ἐρρίκου!* (ὡ-
σαύτως)

Μελ. Εἶναι παράφρων.

Σιατ. Ὄχι, δὲν εἶμαι παράφρων, ὄχι· ἀλλ' οὕτως, οὕτως ἡδυνά-
μην νὰ καταντήσω ἄντως παράφρων! Ἀκούσατε, ἀκούσατέ μου δι' ἀ-
γάπην Θεοῦ. Ἀρχαῖα φαίνονται τὰ συγγράμματά μου, τὸ γινώσκω,
διότι τοιαῦτα ἠθέλησα νὰ τὰ δημιουργήσω· ἡ κόνις, ἡ ἐπικαλύπτου-
σα αὐτὰ, εἶναι πλαστή. Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιητὴς τῶν βιβλίων ἐκείνων, ὁ
ἐρμηίτης Ρόβλεϋ εἶμι ἐγὼ· ἐγὼ εἶμι ὁ φυσήσας ὑπὸ τὴν τέφραν αὐ-
τοῦ· ἐγὼ εἶμι ὁ δημιουργήσας τὸν σκελετὸν τοῦ· ἐγὼ εἶμι ὁ δοὺς αὐ-
τῷ τὴν ζωὴν· ἐγὼ εἶμι ὁ ἐνθεὶς εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ ψαλτήριον τοῦ
Ὀσσιανοῦ καὶ ποιήσας αὐτὸν ἄδοντα· καὶ σεῖς, οἱ μὴ πιστεύοντές με,
σεῖς οἱ κατασπαράσσοντές μου ἤδη τὴν καρδίαν, κατεθέλχθητε, ἐ-
γοπεύθητε, ἐθρηνήσατε ἀκούοντες τὸ ἐμὸν ἄσμα.

Μελ. (εἰρωνικῶς) Ζήτω τῇ ἀληθείᾳ!

Ἰππ. Ὡ! ἠδύνασθε νὰ μὴ λάβητε τὸν κόπον τῆς ἐπινοήσεως ὀνό-
ματος πλαστοῦ καὶ ἀνυπάρκτου.

Βαρ. Ἐπὶ τῶν ῥηθέντων συγγραμμάτων θὰ ἤρμοζεν ἄριστα τὸ
ἀντηχοῦν καὶ βροντοῖδες ὄνομα τοῦ Σιατ . . . τοῦ Σιατεῶρνα . . . πῶς
τὰνάθεμα σᾶς λέγουν;

Αἰκ. (Θεέ μου, δὸς αὐτῷ ὑπομονήν!)

Σιατ. (συνέχων τὴν ἀγαράκτησίν του) Δὲν ἔπραξα οὕτω, ἐπειδὴ
ἐφοβήθην ἐκείνους οἵτινες ἐπιπίπτουσιν ἀγρίως κατὰ τοῦ ἐλαχίστου
βιβλίου, δάκνοντες, κατασπαράσσοντες, διαστρέφοντες αὐτὸ, τὴν γε-
νεὰν ταύτην τῶν ἀναισθήτων, τῶν βλεπόντων τὰς κηλίδας μόνον
τοῦ ἡλίου, μὴδέποτε δὲ θαυμασάντων τὰς ἀπαστραπτούσας αὐτοῦ
ἀκτῖνας. Ἀποδειλιάσας ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων, ἠθέλησα νὰ
κρύψω τὸ ὄνομά μου· πλὴν πιστεύσατε, πιστεύσατε εἰς ὅ,τι εἶπα λέ-
γων, ἡ ὑγεία μου προσεβλήθη, προσεγγίζω εἰς τὸν τάφον· εἰς τί θὰ
μὲ ἐχρησίμειε τὸ ψεῦδος; Καὶ τέλος πάντων . . . καὶ τέλος πάντων . . .
θέλετε νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω; (ἐν ἀπελπισίᾳ) Ἄ! εἰάν αἱ ἰδέαι μου ἠ-
δύναντο νὰ καταλίπωσιν ἐγχαραγμένα τὰ ἴχνη των εἰς τὸν ἐγκέφα-
λόν μου, θὰ ἐσύντριβον τὸ κρανίον μου εἰς τὸν τοῖχον, καὶ θὰ σᾶς πα-
ρίσανα γυμνὸν τὸν ἐγκέφαλόν μου. . . ἀλλ' ἐνταῦθα. . . ἐνταῦθα εἰς μίαν
μόνην στιγμήν, πάραυτα θέλω συγγράψαι . . . θέλω συγγράψαι μὲ τὸ

αὐτὸ ὕφος τῶν συγγραμμάτων μου (πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν,
ἐν ἐκστάσει, οἱ πάντες τὸν προσβλέπουσι θαυμάζοντες).

Αἰκ. (Ἡ φλόξ τῆς μεγαλοφυΐας τὸν διαφλέγει, κάμνει νὰ σπινθη-
ροβολῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του).

Σιατ. Ναι, μίαν στιγμήν, καὶ θέλετε κρίνει σεῖς αὐτοί· ναι, σεῖς
αὐτοί, ἀφήνω σᾶς τοὺς ἰδίους νὰ κρίνητε . . . καὶ σὺ, Θεέ μου, στή-
ριζόν με . . . κατάπεμψον τὴν σὴν ἀκτῖνα εἰς τὸ πνεῦμά μου, σὺ κυ-
βέρνησόν μου τὸν νοῦν καὶ χειραγώγησόν μου τὸν κάλαμον (γράφει
ἐνθουσιῶν)

Ἰππ. (εἰς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς σκηνῆς συνάμα μετὰ τῶν ἄλ-
λων) Δυποῦμαι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον . . . θὰ πάθει τὰς φρένας.

Βαρ. Παρεστάθη ἄλλοτε παρόμοιόν τι σύμβημα;

Μελ. Ἐγὼ τὸν νομίζω ἀναιδῆ!

Αἰκ. Ἄ! ὄχι, ὄχι, σᾶς ὀρκίζομαι εἰς τὴν ὑπαρξίν μου.

Μελ. Ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη τὸν προστατεύει! . . .

Σκωβ. Μυλόρδε, συγγνώμην, δὲν ἤξεύρει τί λέγει. Ἄν θέλητε, τὸν
διώχνω εὐθὺς ἀπ' ἐδῶ.

Μελ. Ὄχι, ὄχι, ἄς περιμείνωμεν τὴν ἔκβασιν τῆς σκηνῆς ταύτης.

Βαρ. Ἄς διασκεδάσωμεν μὲ τὴν ὡραίαν ταύτην ἐνόχλησιν. (προ-
σεγγίζει εἰς τὴν κάμινον καὶ ἀρχίζει νὰ φυλλολογῇ τὰς ἐφημε-
ρίδας).

Ἰππ. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θὰ περάσει πολὺς καιρὸς διὰ νὰ τῷ
ἐκδώσωμεν τὸ διὰ Βεδλάμ (1) διαβατήριόν του.

Μελ. (παρατηρήσας ὅτι ὁ Σιατερτῶν σταματᾷ ἀναζητῶν ἰδέαν
τινὰ) Τί τρέχει; ἀπνύδησε;

Αἰκ. (παρατηροῦσα τὸν Σιατερτῶνα) (Ἄ! δίκαιε θεέ, σὺ στήρι-
ξον αὐτὸν, καὶ καθοδήγησον τὸ πνεῦμά του, καὶ ἀπόδειξον αὐτὸν
νικητὴν).

Ἰππ. Ἐτελείωσε.

Αἰκ. (Ἄ!)

Μελ. Θὰ ἀκούσωμεν.

Σιατ. (προσεγγίζων εἰς τὸν Μυλόρδον μὲ τὸ χαρτίον, ὅπου ἔ-
γραψε) Ἐνθυμείσθε τὸ Ἄσμα τῆς Εὐσπλαγχνίας;

Μελ. Τὰ ἀριστουργήματα δὲν λησμονοῦνται.

Σιατ. Ναι, ἀριστοῦργημα . . . σεῖς αὐτοί τὸ λέγετε. Λοιπὸν, ἀ-
κούσατε, ἀκούσατε, τὸ μέτρον εἶναι τὸ αὐτὸ . . . παρατηρήσατε τὸ
ὕφος . . . ἴδετε τὸ αὐτὸ σύστημα τῆς ὀρθογραφίας. (τῷ δεικνύει τὸ

(1) Περιφνημον φρενοκομῆτον τοῦ Λονδίνου.

χαρτίον, και ἔπειτα τὸ ἀναγινώσκει, σπογγίζων ἐν αὐτοῦ δάκρυον)
 Ἀκούσατε.

« Ἡμφιεσμένη τῇ ζωηρᾷ μαρμαρυγῇ τοῦ ἡλίου,
 Λελυμένη τῇ ξανθῇ κόμῃ, εὐγενεὶ δὲ τῷ βλέμματι,
 Ἐποχουμένη ἐπὶ εκπρεποῦς δίφρου λευκῶν νεφελῶν,
 Παρθένος τις ἐπεφάνη εἰς νεανίσκον.
 Ἐγὼ εἶμι ἡ Δόξα, εἶπεν, ἐρωτικῶς προσβλέπουσά σε,
 Καὶ δὴ! ἀνάβηθι πρὸς με ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς διανοίας,
 Πρόσελθε, πατ, ἐάν ὁ ἐμός σοι ἀσπασμός ᾖ φίλος.
 Πρόσελθε δὴ, στεφάνψ σε ἀστέρων ἐπιστέψω.
 Ὁ δὲ, μετριόφρων, ἐγκαλύπτεται κρηδέμψ,
 Ἀνίπταται πρὸς οὐρανὸν, λαμβάνει τὸ φίλημα καὶ τὸν χρυσοῦν στέφανον,
 Θέλει τέλος ν' ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ τοῦ κρηδέμνου,
 Εἰς μάτην μεταβάλλεται εἰς κρύσταλλον ναρκούντα,
 Τὸ κρηδέμνον εἰς νεκρικὸν μετεβλήθη σάβανον.
 Εἰς μάτην ἐπικαλεῖται τὴν Δόξαν,
 Ὁ χιτῶν ἐκεῖνος τὸν καλύπτει καὶ τὸν συμπνίγει. »

Μελ. Ἡ ἀλληγορία εἶναι ἐπιδεξία, καὶ φαίνεται ὅτι προπαρεσκευά-
 σθη ἐκ προοιμιῶν διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς περίπτωσιν παρομοίαν τῇ
 ἐνεστῶσῃ. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ὕφος, δὲν σᾶς φαίνεται, κύριοι, ὅτι τὴν
 ἔγραψεν ὁ αὐτὸς Ρόβλεϋ;

Ἰππ. (γελῶν) Ἐπιτυχέστατα, εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Βαρ. Ἡ Λευκὴ θάλασσα καὶ αἱ πυραμίδες δύο μόνον βήματα ἀ-
 πέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων.

Σιατ. Πῶς!

Μελ. Ἄ ἄγε, κύριε, ἡ σκηνὴ αὕτη εἶναι ἀηδής. Σκῶβελ, ἄς ἀπο-
 μακρυνθῶμεν. Ἐάν ᾖναι παράφρων, εἶναι ἄξιος οἴκτου, καὶ ὑπάρχουσι
 φιλανθρωπικὰ κατασχήματα. Ἐάν ᾖναι πονηρὸς, ἀναίσχυντος καὶ δό-
 λιος, τὸ Λονδίνον ἔχει καλὰ δεσμιωτήρια πρὸς τιμωρίαν του.

Σιατ. (πίπτων εἰς τὰ γόνατα) Ἄ! τοῦτο εἶναι πάρα πολύ.

Αἰκ. (Δυστυχής!) (ἐπακουμβᾷ εἰς ἔδραν τινα, ἵνα μὴ πέσῃ).

Σκωβ. (Ἀνόητε, σύνελθε).

Βαρ. (ὅστις εἶχεν ἐναπομείνει ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας,
 ἀνακράζει) Μορπλέ! Μυλόρδε, τὸ ἐμαντεύσατε! Τῷ ἀνήκει ἡ δευ-
 τέρα ἐπωνυμία. Τῇ ἀληθείᾳ! τὸ ἱστορικὸν τοῦτο εἶναι γνωστὸν, κυτ-
 τάξατε ἐδῶ, καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐπληροφορήθησαν τὰ περὶ τούτου, καὶ
 ἡμεῖς παρεστάθημεν σήμερον εἰς κωμωδίαν ἀπρηχαιωμένην. Ἀκού-
 σατε τὸ ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος.

Μελ. Αἱ ἐφημερίδες!

Σκωβ. Αἱ ἐφημερίδες!

Ἰππ. Ἄς ἀκούσωμεν.

Βαρ. (ἀναγινώσκει τὴν ἐφημερίδα) «Ἴδου ἀπροσδόκητός τις πα-
 ραξενία. Κάποιος Σιάτερτων, μαθητῆς γυμνασίου μὲ ἐξημεμένην κεφα-
 λήν, πωλεῖ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τοὺς ἀμαθεῖς ὡς συγγραφέα τῶν θαυ-
 μασιῶν ἐκείνων συγγραμμάτων, τῶν νεωστὶ ἀνακαλυφθέντων εἰς ἀρ-
 χαίαν τινα βιβλιοθήκην, ἀνήκουσαν εἰς τὸν ΙΓ' αἰῶνα, καὶ ἐν οἷς δια-
 λάμπει ἡ σπανία μεγαλοφυΐα ἐρημίτου τινός, καλουμένου Ρόβλεϋ,
 καὶ τὰ ὁποῖα ἐπισύρουν τὸν θαυμασμὸν ἀπάντων τῶν συγχρόνων
 μας σοφῶν. Ὁ φενακισμὸς οὗτος, συγγνωστός μόνον εἰς μαθητὴν, θὰ
 καθιστάνετο ἀξιοτιμώρητος μετέπειτα, καὶ ὄφειλε νὰ τιμωρηθῇ αὐ-
 στηρότατα.»

Σιατ. Τί! ποῖος ἐξέφρασε τὰς φωνὰς ταύτας; Ἀπὸ ποῖον χάσμα
 ἐξῆλθεν ὁ συκοφάντης οὗτος δαίμων;

Μελ. Ἐξέλθετε, ἄθλιε, καὶ χρεωσεῖτε χάριν εἰς τὴν νεανικὴν σας
 ἡλικίαν.

Ἰππ. Ἄντι νὰ σᾶς πέμψωμεν εἰς τὸ Βεδλάμ, θὰ ἤξιζετε νὰ σᾶς
 διορισθῇ μία θέσις εἰς τὰς εἰρκτὰς τοῦ Λονδίνου.

Βαρ. Ζήτω ὁ ποιητῆς τοῦ ΙΓ' αἰῶνος!

Σιατ. Ἄ! (δείχνει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτῶν) Σιωπή-
 σατε, σιωπήσατε . . . δὲν εἶμαι πλέον κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐσκοτί-
 σθη πλέον τὸ φῶς μου. Τὸ ὄνομά μου λοιπὸν κατεπνίγη, ἐσβέσθη ἡ
 ἀκτὶς τῆς δόξης μου; Ἀπωλέσθη ἡ τιμὴ μου; Ἀνάθεμα! ἀνάθεμα! (τρέ-
 μει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ φαίνεται ὅτι θὰ πέσει).

Μελ. Ἄς τὸ ἐσυλλογιζέσθε προθέτερα . . .

Ἰππ. Τώρα ἡμπορεῖτε νὰ λάμψητε εἰς τὴν Σελήνην . . .

Βαρ. Ὁ ἀὴρ τοῦ Λονδίνου δὲν εἶναι πλέον διὰ σᾶς.

Σκωβ. Ἐξὼ ἀπὸ τὴν οἰκίαν ταύτην, ἀπατεῶν. (διώχνει αὐτόν)

Αἰκ. ὦ! πλέον δὲν ἀντέχω.

Σκωβ. Ἐξὼ!

Σιατ. Ἄ! (καταπίπτει λιποθυμήσας κατὰ γῆς, ἡ Αἰκατερίνη πί-
 πτει ὡσαύτως ἐπὶ ἔδρας τινός, ὁ Μυλόρδος τοὺς θεωρεῖ ὑπόπτως.
 Εἰκῶν.)

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Σ Κ Η Ν Η Α΄.

Ὁ ΙΑΤΡΟΣ καταβαίνει τὴν ἐν τῷ βάθει τῆς σκηνῆς κλίμακα, καὶ σταματᾷ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, βλέπων πρὸς τὰ ἐπάνω, μεθ' ὃ προχωρεῖ εἰς τὸ δωμάτιον.

Κοιμοῦ, ἀναπαύου δυστυχισμένε! Ἄς εὖρη εἰς τὸν ὕπνον τὸ πνεῦμά σου στιγμὴν τινα εἰρήνης, καὶ οἰονδήποτε καὶ ἂν ᾗ τὸ ἀναμένον σε μέλλον, ἀναπαύθητι μίαν ὥραν. Οἱ ἄγριοι τῆς Φλωρίδος τὴν παραμονὴν τῆς εἰς τὴν ὁποίαν ζῶντες μέλλουν νὰ καῶσιν πυρᾶς κοιμῶνται βαθὺν ὕπνον. Ἀλλὰ ποῖον ἄρα εἶναι τὸ μέλλον ὁποῦ σὲ περιμένει; Θὰ ἐπαληθεύσωσιν ἄρά γε αἱ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἐπροσπάθησα νὰ ἐνσταλάξω εἰς τὴν καρδίαν σου; Καὶ τίς τὸ ἤξεύρει; Ὑπάρχουσιν ὄντα τινα, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται ὡσάν νὰ προωρίσθη κληρονομία ἢ ταλαιπωρία, αἱ βάσανοι καὶ ὁ θάνατος.

Σ Κ Η Ν Η Β΄.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ ὁ ῥηθεις.

Αἰκ. Ἰατρὲ, ἰατρὲ, καὶ λοιπὸν τί ἀπέγεινεν ὁ φίλος; (μετ' ἀνέκφραστον ταραχὴν).

Ἰα. Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτωνίσκον του.

Αἰκ. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τὴν καλωσύνην σας. Ἀπὸ τὸ παραθύριον τῆς ἄλλης αἰθούσης σᾶς εἶδον νὰ τὸν συνοδεύητε μακρόθεν, καὶ νὰ τὸν προσέχητε μετ' ἄγρυπνον ὄμμα. Τὸ πιστεύετε; Ἀφοῦ ἐλιποθύμησεν ἕνεκα τῶν ἀδίκων ἐξυβρίσεων, ὑπῆρξαν τοσοῦτον βάρβαροι νὰ τὸν ἐγκαταλίπωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς αἰθούσης ταύτης,

ὅπου ὑμεῖς τὸν ἤρεστε· καὶ ὁ πατήρ μου μετ' ἔσυρε μετ' ἀπειλάς, μακρὰν τοῦ δυστυχοῦς.

Ἰα. Δυστυχισμένε Σιάτερτων! Ἀπὸ τοὺς διακεκομμένους λόγους τοῦ ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω τὸ ὁποῖον ὑπέμεινε μαρτύριον ὁ δυστυχής! Ὑπῆρξε θῦμα τῆς μετριοφροσύνης καὶ τῆς δειλίας του. Ἀνέπλασε τὸ φάντασμα ἐκεῖνο τοῦ ἀνυπάρχοντος Ρόβλεϋ, καὶ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸ διαλύσῃ. Ὡ! διὰ τί δὲν γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, ὅπως ἐγὼ τὰς γνωρίζω, τὰς παννυκτίους ἀγρυπνίας τοῦ δυστυχοῦς, τὰς πανημέρους του ἐργασίας, τοὺς μόχθους τοῦ ἐγκεφάλου του, ἐξ ὧν εἰσῆρχετο ὁ πυρετὸς εἰς τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν του καὶ ἐπελιδνοῦντο αἱ παρειαὶ του. Ἄ! δυστυχισμένε νεανίσκε! ἀνύψωσας καλοσσαῖον ἄγαλμα ὅπως κρυφθῆς ὀπισθὲν του, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἐπέπεσεν ἐπὶ τῶν νώτων σου καὶ σὲ κατεσύντριψε.

Αἰκ. Ἄ! διηγήθητε τί ἐπραξε καταβάς ἐκ τῶν δωματίων τούτων;

Ἰα. Ἐτρεχεν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, ὡς ἄνθρωπος ἀναισθητῶν, ἐγὼ δὲ τὸν ἠκολούθουν μακρόθεν. Τὸν εἶδον ἔπειτα διευθυνόμενον πρὸς τὰς ὄχθας τῆς Ταμίσης, καὶ ἔφριξα, καὶ τὸν ἐπλησίασα πλειότερον. Ἐφθάσαμεν οὕτω εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου, καὶ τότε, τότε, Αἰκατερίνη, ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθῶ ἐβιάσθην νὰ τὸν σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἢ τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἦτο καλυμμένος ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.

Αἰκ. Ἄ! σιωπάτε! σιωπάτε!

Ἰα. Τὸν συνέσχον ἐπὶ καιρὸν τινα, κραταιῶς αὐτὸν συσφίγγων εἰς τὸ στήθος μου, χωρὶς νὰ τῷ ἀποτείνω λόγον τινά. Ἐπειτα τῷ ἐνέχεα οὕτως εἰς τὸ αὐτίον . . . τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, καὶ τὸ σὸν δὲ πρὸς τούτους, ὦ Αἰκατερίνη. Μὴ ἐρυθριάς· γνωρίζω ὅτι σὲ ἀγαπᾷ· καὶ ἂν ποτε ἀπήνησα δύο ψυχὰς, αἵτινες μοὶ ἐφάνησαν ὅτι συνεννοοῦνται, εἶναι αἱ ἰδικαί σας. Τότε τὸ στήθος του ἐξωγκώθη, τὰ βλέφαρά του ἐνοτίσθησαν, καὶ χεῖμαρρος δακρῶν ἀνέβρυσεν τέλος πάντων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ τὸν ἀνεκούφισε. Ἐπροσπάθησα διὰ τῆς γλυκύτητος νὰ παρεισδύσω εἰς τὰ μυστήρια τῆς καρδίας του· τῷ εἶπον, ὅτι τὸ πᾶν δὲν εἶχεν ἀπολεσθῆ εἰσέτι, ὅτι εἶναι νέος, ὅτι ὁ μετὰ τοῦ Μιλόρδου Μελβίλ σύνδεσμός σου δὲν εἶναι εἰσέτι βέβαιος.

Αἰκ. Ἄ!

Ἰα. Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶναι ματαία ἐλπίς, πλὴν συγχώρησόν μοι, δὲν ἠθέλησα νὰ τῷ τὴν ἀπαρηθῶ . . . Τέλος δὲ τῷ ἐλάλησα κραταιῶς περὶ τῆς προστασίας, ὁποῦ μοὶ εἶπετε χθὲς τὸ ἔσπερας ὅτι ὑπεσχέθη νὰ τῷ παράσχῃ ὁ Λόρδος δήμαρχος. Τῷ παρέστησα, ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωπος νὰ παραβῆ τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι εἶναι ἱκανὸς νὰ τῷ προμηθεύσῃ ἔντιμον καὶ διακεκομμένην ὑποστήριξιν, καὶ τὸ σπουδαί-

περον, νὰ δυνηθῆ διὰ τῆς ἐξόχου βαρύτητός του νὰ κατορθώσῃ ὥ-
σε νὰ τῷ ἀποδοθῆ ἢ ἀδίκως ἀπονοσφισθεῖσα δόξα του, καὶ ἀναλάμ-
ψη μὲ νέαν λαμπρότητα τὸ προσῆκον αὐτῷ κλέος!

Αἰκ. Ὡ! ναι, ναι, καὶ αὐτός;

Ἰα. Αὐτὸς κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ δίδῃ ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους
μου. Τὸν παρεκάλεσα νὰ ἀποσυρθῆ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ, διὰ νὰ ἦναι ἔ-
τοιμος εἰς τὴν ἔλευσιν τοῦ εὐγενοῦς Λόρδου, καὶ αὐτὸς ἀφέθη ἐν γα-
λήνῃ νὰ τὸν ὀδηγήσω ἕως εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ εὗρεν ἐπιστο-
λὴν, ἀπευθυνομένην πρὸς αὐτόν. Δὲν τὴν ἤνοιξε· τὴν ἔβαλε πλησίον
εἰς τὴν κλίνην του, ἐξέριφθη ἐπάνω, καὶ ἐλαφρὸς ὕπνος τοῦ ἔκλεισε
τέλος πάντων τὰ βλέφαρα.

Αἰκ. Ἄ! εἴθε ἅπαντες οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι νὰ φρουρῶσι τὴν κλίνην
ἐκεῖνην!

Ἰα. Αἰκατερίνη, καθὼς ὁ ναυαγήσας προσκολλάται μετ' ἀπελπι-
σίας εἰς τὴν μόνην σανίδα τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου του, οὕτω καὶ ὁ
Σιάτερτων ἀπάσαις δυνάμεσι τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐπεσηρίχθη εἰς τὴν
παρὰ τοῦ Λόρδου δημάρχου ἐλπίδα. Ἀλλοίμονον, ἐὰν καὶ ἡ σανὶς
αὕτη συντριβῆ! ὁ θάνατος θὰ ἦναι βέβαιος, καὶ ἡ ἀγωνία φοβερωτέρη.

Αἰκ. Ὄχι, ὄχι, ἀποδιώξατε τοὺς στοχασμοὺς τούτους· εἶμαι βε-
βαία, ὅτι ὁ Σιάτερτων θέλει γείνει εὐτυχῆς, καὶ μάλιστα, δι' ἐμοῦ.
Εἶναι ἀδύνατον νὰ καταδικασθῆ εἰς τὸ νὰ χάσῃ πᾶσαν ἐλπίδα· ὄχι...
Τόσον νέος, μὲ οὐρανίαν ψυχὴν . . . μὲ τὴν ἀγνότητα παιδός . . . ὄχι,
ὄχι, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός.

Ἰα. Τὸν ἀγαπᾷς, Αἰκατερίνη;

Αἰκ. Μάλιστα, εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς τὸ κρύψω· τὸν ἀγαπῶ ὅ-
σον καὶ ἐμὲ αὐτὴν. Ἄ! εἴθε μόνον νὰ ἡδυνάμην νὰ τῷ σταθῶ χρήσι-
μος εἰς τι . . . Ἀκούσατε, ἀνίσως πωλοῦσα τοὺς ἀδάμαντάς μου . . .
ἂν ἡδυνάμην διὰ τοῦ χρυσίου νὰ τὸν ἀνακουφίσω ὀλίγον τι . . . ὁ-
πάγω νὰ τὸ πράξω ἀμέσως, ὅσον καὶ ἂν μὲ τρομάξῃ ἡ ὀργὴ τοῦ πα-
τρός μου.

Ἰα. Καὶ θὰ ἐδέχετό ποτε χρυσίον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐκέρδησε μὲ
τοὺς ἰδρωτάς του; Ἄν τοῦτο ἦτο, θὰ ἐδίσταζα νὰ διαμοιράσω μαζύ
του τὸ ὀλίγον τὸ ὁποῖον ἔχω; Ὄχι, εἶναι ἔνοχος ὑψηλοῦ ἐγκλήματος,
τῆς ὑπερηφανίας τοῦ πένητος. Ἄλλ' ἄλλο τι ἡδύνασο νὰ πράξῃς ὑπὲρ
αὐτοῦ. Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ ἀντισταθῆς εἰς τοὺς γάμους σου μετὰ
τοῦ Λόρδου Μελβίλ;

Αἰκ. Καὶ νομίζετε, ὅτι ἂν εἶχα καὶ τὴν ἀσθενεστάτην ἀκτίνα ἐλ-
πίδος, δὲν ἤθελα τὸ πράξει; Ὁ πατήρ μου δὲν γνωρίζει τί θὰ εἰπῆ
οἶκτος καὶ εὐσπλαγχνίᾳ· εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ τρέμω ὡς δούλη ἀ-
πέναντί του. Ἡ ὑπανδρεία αὕτη εἶναι τὸ μόνον ἀγαθὸν, ὅπερ ἐπιδιώ-

κει ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ποθεῖ νὰ φθάσῃ διὰ πά-
σης θυσίας. Δυστυχῆς ἐγὼ! Φίλε μου, καὶ πνέουσιν τὰ λείσθια θὰ μὲ
ἔσυρε μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας εἰς τὸν ἀποτρόπαιον βωμόν.

Ἰα. Σιώπα, ἔρχεται.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΣΚΩΒΕΛ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Σκωβ. (Πρὸς τὴν Αἰκατερίνην) Τί θέλεις ἐδῶ; ὁ ἥλιος δῦει, καὶ
πλησιάζει ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ ἐμφανισθῆ ὁ Μυλόρδος νυμφίος σου,
καὶ θὰ ἔλθῃ πρὸς τούτους πρώτην ἤδη φοράν εἰς ἐπίσκεψίν μας καὶ
ὁ Λόρδος δήμαρχος. Θέλεις νὰ σὲ εὗρουν οὕτως ἀπροετοίμαστην οἱ
κύριοι οὗτοι; οὕτω θὰ δεῖξῃς ὅτι αἰσθάνεσαι τὴν ἐξειδικασμένην τιμὴν,
τὴν ὁποῖαν σὲ κάμνουν αἱ ἐπισκέψεις αὐταί; πῆγαινε ὀγλίγωρα, πῆ-
γαινε καὶ ἐνδύσου ὡς πρέπει.

Αἰκ. Ἄ! (βαδίζει βραδέως)

Σκωβ. Θάρρος, καὶ ἐνθυμοῦ καλὰ νὰ ἦσαι προσεκτικὴ εἰς τὰ πάν-
τα, καὶ νὰ φέρῃσαι τακτικά. Ὁ Μυλόρδος Μελβίλ συνέλαβεν ἤδη ὑ-
ποψίας περὶ σοῦ, ἕνεκα τοῦ παρελθόντος συμβάντος εἰς τὴν αἵθου-
σαν ταύτην, καὶ πταίεις μόνη σου.

Αἰκ. Αἴσθημα εὐσπλαγχνίας εἶναι λοιπὸν ἀμάρτημα;

Σκωβ. Αἴσθημα εὐσπλαγχνίας . . . Σὲ ἐννοῶ, ἀσυλλόγιστη· ἀλλὰ
στοχάσου καλὰ, στοχάσου καλὰ, Αἰκατερίνη· μὲ γνωρίζεις. Ἀλοίμο-
νον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μοῦ θέτει ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον
ἅπαζ ἔβαλα κατὰ νοῦν νὰ βαδίσω! ἀλοίμονον εἰς αὐτόν, τόσον μόν-
νον σοῦ λέγω, καὶ πῆγαινε!

Αἰκ. Ἄ! (ἀναχωρεῖ 'Ο ἰατρός παρατηρεῖ ἄφωνος. Μικρὰ παῦσις).

Σκωβ. Καὶ λοιπὸν, δὲν μοὶ λέγετε τίποτε, ἰατρέ;

Ἰα. (εἰρωνικῶς) Θαυμάζω τὴν σταθερότητα, τὴν ἀκλόνητον ἰσχύον
τοῦ χαρακτήρός σου, Σκῶβελ. Ἐνυπάρχει ὄντως ἀκατάληπτόν τι με-
γαλεῖον εἰς τὸ νὰ θέλωμεν νὰ φθάσωμεν πρὸς ὠρισμένον τι τέρμα,
κατακρημνίζοντες, διασπῶντες, καταπατοῦντες πᾶν οἰονδήποτε κώ-
λυμα ἐπιπροσθεῖν καὶ κωλύον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ τέρματός μας, ἔστω νὰ
ἦναι καὶ τὰ σώματα τῶν ἰδίων τέκνων μας. Τηλικαύτη ἀφοβία καὶ
γενναιότης ἀξίζει βεβαίως νὰ σημειωθῆ, νὰ διεγείρῃ τὸν θαυμασμόν,
τὴν ἐκπληξίν μας!

Σκωβ. Όταν τὸ προτεθὲν τέρμα εἶναι ὑπερβαλόντως ἐπιθυμητὸν δὲν πρέπει νὰ παραμελῶμεν τὰ μέσα, καὶ μάλιστα ὅταν ταῦτα ἐξαρτῶνται παρ' ἡμῶν, καὶ μᾶς εἶναι πρόχειρα.

Ἰα. Εὐγε! Καὶ ἂν δυστυχῆς τις κατήντα ἐξ αἰτίας τούτου φρενοβλαβῆς;

Σκωβ. Τόσῳ χειρότερον δι' αὐτόν.

Ἰα. Καὶ ἂν ἡ θυγάτηρ σου ἀπέθνησκεν ἐξ αἰτίας τούτου;

Σκωβ. Θὰ ἀπέθνησκε Λαίδυ.

Ἰα. Θὰ ἀπέθνησκε Λαίδυ! Σκῶβελ, ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν ὅπου θὰ σᾶς διηγηθῶ, καὶ εὐχομαι νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ.

Σκωβ. Ἱστορίαν! ἔ! θὰ τὴν ἀκούσω προθύμως.

Ἰα. Μίαν φορὰν ἓνας κάποιος Γιλβέρτος, ποιητῆς, (εὐτυχῶς ὅμως διὰ σᾶς δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τί μαρτύριον εἶναι τὸ νὰ ἔχη τις ψυχὴν ἀνθρώπου, ἀξίου νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο). Ὁ Γιλβέρτος λοιπὸν, τὸν ὁποῖον ἤδη ἡ Γαλλία τσοῦτον θαυμάζει καὶ σέβεται, ἐνῶ τὸν κατεδίκασε ζῶντα νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἐντὸς σιτοβολῶνος, εἶχεν ὑποπέσει εἰς τὸ ἀσυγχώρητον ἔγκλημα τοῦ νὰ ἐρωτευθῆ τὴν θυγάτηρα τινὸς πατρικίου τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Πατρικίου ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸν ἔρωτά του. Ὁ Πατρικίος ὠνόμασε τὸν Γιλβέρτον τρελλὸν, ἅπασα ἡ Γαλλία ἐπανελάβε τὸν λόγον τοῦ Πατρικίου, καὶ ὁ Γιλβέρτος, ἀκούων νὰ τὸν ἀποκαλῶσιν οἱ πάντες τρελλὸν, κατήντησε τέλος πάντων νὰ τρελλαθῆ τῷ ὄντι, καὶ ἔφθασεν εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς ζωῆς του. Ἦμην τότε εἰς Παρισίους, καὶ προσεκλήθην νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ὡς ἰατρός ὑπὸ πτωχῆς τινος γραίας, ἣτις τὸν εἶχε περισυμμάσει, κινουμένη ὑπὸ εὐσπλαγχνίας. Ὅταν ἔφθασα, εἶδον ὅτι ὀσνούπω κρούει ἡ τελευταία του ὦρα. Τὸν εὖρον σφίγγοντα εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τμήμα ξηροῦ ἄρτου, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸν κάλαμον. Μόλις δὲ συνήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπὸ δεινῆς τινος προσβολῆς τῆς μανίας του, ἣτις τὸν εἶχε βίψει εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ θανάτου, ὅπως ἐγνώρισα ἀμέσως τὴν αἰτίαν. Μάταια ὑπῆρξαν ὅλα τὰ μέσα, ὅσα μετεχειρίσθην πρὸς θεραπείαν, ὁ Γιλβέρτος ἐκπνέει. Ἀκούω τότε νὰ ζητῶσιν ἐν τῇ πενιχρᾷ οἰκίᾳ του κλειδίον τι ἀπολεσθὲν, δι' οὗ ἡδύνατο νὰ ἀνοιχθῆ μικρὸν τι κιβώτιον ἐμπεριέχον τὰ συγγράμματα τοῦ ποιητοῦ. Ἠδυνάμην νὰ εὕρω τὸ κλειδίον ἐκεῖνο . . . ὦ Σκῶβελ, ἡδυνάμην νὰ τὸ φανερώσω . . . Ἦρκει μόνον νὰ ἀνοίξω τὸν οἰσοφάγον τοῦ Γιλβέρτου!

Σκωβ. Ναί . . . Ἐτελείωσεν ἡ διήγησις;

Ἰα. Δὲν ἐτελείωσε. Μόλις ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸ φρικαλέον ἐκεῖνο θέαμα, καὶ πρὶν ἀφίχθῶ εἰς τὴν θύραν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου οἰκίσκου, βλέπω νεάνιδα προστρέχουσαν ἀπνευστὴ καὶ πεσαῦσαν νεκράν. Ἦτο

δὲ ἡ θυγάτηρ τοῦ Πατρικίου, ἣτις προσῆλθεν ὅπως ἐκπνεύσῃ τὴν ἑαυτῆς ψυχὴν ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ ποιητοῦ. (βραχεῖα παύσις).

Σκωβ. (Κράζει) Δζάιμη, φέρε φῶτα, καὶ πρόσθεσε καὶ ἄλλην φωτῖαν εἰς τὴν κάμινον.

Ἰατ. Δὲν σᾶς ἔκαμε κάμμιαν ἐντύπωσιν ἡ διήγησίς μου;

Σκωβ. Οὐδεμίαν! Εἶναι καὶ αὐτὴ μία ἀπὸ τὰς πολλὰς ἱστορίας. Τὸ μόνον διὰ τὸ ὁποῖον διακρίνεται εἶναι ὅτι μετέχει τι τῆς μελαγχολικῆς ἀτμοσφαιρας τῶν νοσοκομείων εἰς τὰ ὁποῖα συχναζετε. Ἔστε εὐθυμοι, ἰατρε μου. Ἡ ζωὴ εἶναι βραχεῖα καὶ ὁ πλοῦτος εἶναι τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦ προσκαίρου τούτου βίου.

Ἰα. Βάδιζε... τὰ παραδείγματα δὲν μεταβάλλουσι τοὺς ἀνθρώπους.

—=—

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Ο ΔΖΑΙΜΗΣ φέρει τὰ φῶτα καὶ ἀναγγέλλει.

Δζάιμης. Ὁ Λόρδος Μελβίλ. (προσθέτει φωτῖαν εἰς τὴν κάμινον καὶ ἀναχωρεῖ).

Σκωβ. Ἄς ὀρίση, ἄς ὀρίση ὁ Μιλόρδος μας.

—=—

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

ΜΙΛΟΡΔΟΣ ΜΕΛΒΙΑ, ὁ ΒΑΡΩΝΕΤΟΣ καὶ ὁ ἀνωτέρω.

Μελ. Καλὴν ἐσπέραν, φίλοι μου.

Βαρ. Ὦ! τοῦ λε μὲν δ' ἰσί;(1) Ζήτω!

Σκωβ. Καλῶς ὀρίσετε, Μιλόρδε, καλὴν ἐσπέραν, Βαρωνέτε!

Ἰα. Τὰ σεβάσματά μου.

Μελ. Ποῦ εἶναι ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη; (ἐν ὑποψίᾳ).

Σκωβ. Ἐκεῖ μέσα, ἐνδυομένη ὅπως ὑποδεχθῆ ἀξίως τὸν Λόρδον δήμαρχον καὶ τὴν ἐκλαμπρότητά σας.

Βαρ. Ἠξεύρετε, ἀγαπητέ μου Σκῶβελ, ὅτι θὰ ἀπολαύσητε μεγίστην εὐχαρίστησιν! μεγάλην τιμὴν! ἐπίσκεψιν τοῦ Λόρδου δημάρχου! μορμπλέ! εἰς τοὺς Παρισίους τοιοῦτόν τι θὰ ἦτο ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὸ ἀντικείμενον τῆς δμιλίας ὅλου τοῦ κόσμου.

(1) Εἶναι ὅλοι ἐδῶ συνηγμένοι;

Μελ. Άγνοείτε, Βαρωνέτε μου, ότι ή Αίκατερίνη θά γείνη σύζυγός μου; Όθεν δέν τὸ εὐρίσκω δά και τόσην μεγάλην τιμήν.

Βαρ. Παρδόν, παρδόν. Ἰπὸ τριαύτην ἔποψιν, τὸ πρᾶγμα ἀλλάσσει. Νομίζω ὅτι ὁ Μιλόρδος δήμαρχος ἀγνοεῖ τὰ περὶ τῶν γάμων τούτων. Όθεν ἔρχεται μόνον ὅπως τιμήσῃ τὰ προτερήματα τῆς δεσποσύνης Αἰκατερίνης, χωρὶς ὅμως διὰ τοῦτο νὰ ἀμφιβάλλω και ὅτι θά ἐκτιμήσῃ τὰ προτερήματα ταῦτα πολὺ πλειότερον ἀφοῦ μάθη ὅτι θά ἀνήκουσι μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Λαίδυ Κατερίναν. Δέν ἔχω δίκαιον, ἰατρέ; Και λοιπὸν, δέν ἀποκρίνεσθε; *Μορμ. πλέ!* Αὐτοὶ οἱ ἰατροὶ δέν ἤξεύρουν νὰ ὁμιλώσι, πρᾶ εἰς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, και ἰδιαζόντως ἔταν, ἕως οὗ νὰ τελειώσῃ τὸ μακροσχοινές ἰατρικὸν συμβούλιον, ὁ νοσῶν ξεκινεῖ πλέον με τὸ ἔσχατον ταχυδρομεῖον.

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΟΥΪΛΙΑΜ, και οἱ ῥηθέρτες.

Σκωβ. Ἐρχεται ὁ ἰππότης.

Ἰππ. Κύριοί μου, κύριοί μου, εἶχον τὴν τιμήν νὰ συνοδεύσω τὸν Λόρδον δήμαρχον, και ἦλθον πρὸ αὐτοῦ ὀλίγας στιγμάς. Διότι ἀνέβη ἐπὶ μίαν στιγμὴν μόνος εἰς τοῦ Λόρδου καγγελαρίου, και ἐντὸς ὀλίγου θά εἶναι ἐδῶ.

Ἰα. (Ἐγγίζει ἡ ὥρα, καθ' ἣν θά ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τοῦ Σιατερτῶνος).

Μελ. Σκῶβελ, προσκαλέσατε ταχέως τὴν θυγατέρα σας.

Βαρ. Εἶναι περιττόν. Λά βοαλά, λά βοαλά(1). Ἰδοὺ φθάνει.

Σ Κ Η Ν Η Ζ'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, και οἱ ῥηθέρτες.

Βαρ. Ὀμοιάζετε θεάν.

Μελ. Καλὴν ἐσπέραν, δεσποσύνη Αἰκατερίνη. Σᾶς συγχαίρω, μοὶ φαίνεσθε πλέον εὐθυμὸς παρὰ σήμερον τὴν πρώτην.

Αἰκ. Ναί, σᾶς εὐχαριστῶ, Μιλόρδε. (Ἡ ὥρα πλησιάζει· ἡ ἐλπίς προσμειδιᾷ εἰς τὴν καρδίαν μου· ὁ Σιατερτῶν θά ἀποβῇ εὐτυχής).

(1) Ἰδοὺ αὐτή, ἰδοὺ αὐτή.

Ἰππ. Θά ἔχωμεν και ἀπόψε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θαυμάσωμεν τὰ προτερήματά σας;

Βαρ. Τοῦτο δά ἐννοεῖται. *Μορμ. πλέ!* Γίνεται νὰ μὴ προσφέρῃ κανὲν μικρὸν βραβεῖον εἰς τὸν Λόρδον Δήμαρχον;

Μελ. (Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνη ἐπιμένει εἰς τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τὰ βλέμματά μου· αἱ ἀμφιβολίαι μου ἐπαυξάνουσι). (ἀκούεται κρότος ἀμάξης).

Βαρ. Μὰ τὸν θεόν μου, αὐτὸς εἶναι.

Σκωβ. Ὁ Μιλόρδος ἔρχεται, ἔρχεται! (βλέπων ἀπὸ τὸ παράθυρον).

Αἰκ. (Ἄ! ἔρχεται τέλος πάντων).

Μελ. Αἰκατερίνη, με δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς αὐτὸν ὡς Λαίδυ Μελβίλ;

Αἰκ. Μυλόρδε . . . ἂν ὁ πατήρ μου τὸ θέλῃ . . .

Μελ. (Ἀείποτε ἡ αὐτή!)

Σ Κ Η Ν Η Η'.

ΔΖΑΙΜΗΣ, ἔπειτα ὁ ΛΟΡΔΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ μετὰ δύο ἀκολουθῶν.

Δζαίμης (ἀναγγέλλων) Ὁ λόρδος Δήμαρχος.

Ὁλοι. Ὁ λόρδος Δήμαρχος! (ὅλοι πορεύονται εἰς προῦπάρτησιν του και ποιοῦσιν αὐτῷ βαθεῖαν ὑπόκλισιν. Ὁ Σκῶβελ κάμνει νεῦμα νὰ σύρωσιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν θροῖόν τι).

Λορδ. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου κύριοι. Δέν ἀγαπῶ τὰς ἐθιμοταξίας ταύτας. Ὡραία Αἰκατερίνη, ἰδοὺ ἐγὼ εἰς τὰς προσαγᾶς σας. (κάθηται, και πάντες τὸν περικυκλοῦσι μετὰ σεβασμοῦ).

Αἰκ. Ἄγνοῶ τίνι τρόπῳ νὰ Σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, Μυλόρδε, διὰ τὴν μεγίστην τιμήν, τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖτε διὰ τῆς παρουσίας σας.

Λορδ. Τὸ νομίζω τιμήν μου νὰ βλέπω ὑποκείμενα, ἔχοντα προτερήματα, οἷα τὰ ἰδικά σας.

Σκωβ. Εὐγνωμονοῦμεν διὰ τὴν τοσαύτην καλωσύνην τοῦ Μυλόρδου.

Βαρ. Ζήτω ὁ μέγιστος ἄνθρωπος ἀφ' ὅσους ἔχει ἡ Ἀγγλία.

Ἰππ. Εἶναι ὁ Μαικίνας τῶν τεχνιτῶν, και τῶν πεπαιδευμένων.

Μελ. Θέλετε καθέξει τὴν ὠραιοτέραν σελίδα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν συγχρόνων μας.

Λορδ. Εὐχαριστῶ, κύριοι, εὐχαριστῶ. Δέν πράττω τι περιπλέον, παρὰ νὰ ἀποφεύγω τὸ χειρότερον και νὰ ἐκτελῶ τὸ καλῆτερον ἀφ' ὅσα δύναμαι. Και λοιπὸν, Αἰκατερίνη, ποῦ εἶναι ὁ νέος ἐκεῖνος ποιη-

τῆς, περὶ οὗ μοι ὠμίλησατε μετὰ τόσου ζήλου εἰς τὴν ἐφεισινὴν διασκέδασιν; ποῦ εἶναι ὁ προστατευόμενός σας;

Αἰκ. Θέλει φθάσει ἀμέσως. (κάμνει νεῦμα πρὸς τὸν ἰατρόν, ὅστις καὶ ἀπέρχεται, ἵνα προσκαλέσῃ τὸν Σιατερτῶνα).

Λορδ. Ἦλθον διὰ δύο αἰτίας· διὰ νὰ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τὴν Αἰκατερίνην διὰ τὴν ὠραίαν μουσικὴν, διὰ τῆς ὁποίας μᾶς κατεγοήτευσεν ἐφῆς, καὶ διὰ νὰ τῇ προσφέρω μίαν ἐκδούλευσιν, βοηθῶν τὸν νέον τοῦτον, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἐνδιαφέρεται. Τοιοῦτον εἶναι τὸ φυσικόν μου· ἀγαπῶ νὰ προστατεύω τοὺς εὐφρεῖς.

Αἰκ. Ζήτω ὁ Μυλόρδος!

Βαρ. Ζήτω! Θὰ κάμῃ νὰ ἀναζήσῃ ὁ αἰὼν τοῦ Αὐγούστου.

Σκωβ. (Ὡ λύσσα! Καὶ λοιπὸν ἐτόλμησε τοιοῦτόν τι ἡ Αἰκατερίνη;)

Μελ. (Ἡ ὑποψία μου σχεδὸν καταντᾷ βεβαιότης).

Λορδ. Αἰκατερίνη, ἤρχισα νὰ ἀναγινώσκω τὰ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐπέμψατε τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Σιατερτῶνος· ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις δὲν μοι ἐπέτρεψαν νὰ διέλθω, εἰμὴ ὀλίγους μόνον στίχους.

Μελ. Μιλόρδε, λέγουσιν ὅμως ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος προσπαθεῖ νὰ ἀντιποιηθῇ τὴν δόξαν τῶν ἄλλων, καὶ αἱ ἐφημερίδες τὸν ἀποκαλοῦσιν ἀπατεῶνα.

Αἰκ. (Ὅποια λέξις!)

Λορδ. Μιλόρδε, καταλαμβάνω τί θέλετε νὰ μοι εἴπητε· γνωρίζω τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἔμβω εἰς βαθεῖαν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης· ἔχω τοσαύτας ἄλλας μερίμνας! ὅπως δῆποτε τὰ μὴ δημοσιευθέντα ταῦτα χειρόγραφα εἶναι ἰδικά του· καὶ περὶ τούτου οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφισβολία· ἡ Αἰκατερίνη τὸν εἶδε νὰ τὰ συγγράφῃ. (λαμβάνει τὰ χειρόγραφα παρὰ τινος τῶν ἀκολουθῶν του).

Μελ. (Ζήτω ἡ δεσποσύνη Αἰκατερίνη!)

Λορδ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ υἱός μου, ὅστις τὰ ἀνέγνωσε, λέγει ὅτι εἶναι ἀπομιμήματα τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ρόβλεϋ. Πλὴν τί πολυεξετάζετε; Εἶναι πτωχὸς ἄνθρωπος! Ἀφήσατέ τον, προσπαθεῖ νὰ ζήσῃ. Θαυμάζω μόνον μὲ ὑμᾶς, Μιλόρδε, ὅτι καταδέχεσθε νὰ ἀποδίδητε ἀξίαν εἰς τὰς μωρὰς ταύτας φιλολογικὰς διενέξεις καὶ κρίσεις. Σὰς θαυμάζω! Ἀπὸ πότε ἤρχισαν οἱ ὅμοιοί σας εὐγενεῖς νέοι νὰ καταδέχωνται νὰ σπουδάζωσι ποιητὰς καὶ ποιήσιν; Ἐντροπή! Ζήτω ἡ ἐποχὴ μου! Εἰς τὸν καιρὸν μου, μετὰ τὰ πολιτικὰ καὶ τὴν ἰσορίαν, ἡ νεολαία τῶν εὐγενῶν ἐνησχολεῖτο μόνον εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ δρόμου καὶ εἰς τὰ κυνήγια. Ἄφετε, νεανίσκοι μου, ἄφετε εἰς ἡμᾶς τὸ βᾶρος τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν ὑποθέσεων. Οἶνος, οἶνος καὶ ἵπποι, ἰδοὺ ὅ, τι πρέπει εἰς τοὺς νεανίσκους. Οὕτως ἐπολιτεύετο τὸ πάλαι ἡ ἀνθρω-

πότης, καὶ ὁ κόσμος ἦτο τότε καλῆτερος. Ἐμπρὸς, λοιπὸν, ἔμπρὸς, εὐθυμοι, εὐθυμοι, λέγω! Χρηῖτε τὸν ἔρωτα καὶ τὰς διασκεδάσεις, χαρῆτε τὸν οἶνον καὶ τοὺς ἵππους. Κράξατε μετ' ἐμοῦ: Ζήτω ἡ ἀρχαία Ἀγγλία! Ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν βασιλέα, καὶ ἀμεριμνεῖτε.

Ὅλοι. Ὁ Θεὸς σῶζοι τὸν βασιλέα! Ζήτω!

Βαρ. Ζήτω ἡ εὐθυμος διάθεσις τοῦ Λόρδου δημάρχου!

Λορδ. Τί νὰ γείνη! ἄφετε τὸν κόσμον νὰ τρέχῃ, ὅπως τρέχει.

Σκωβ. Ζήτω ὁ Μυλόρδος!

Ἰππ. Ζήτωσαν ὁ οἶνος καὶ οἱ ἵπποι!

Ὅλοι. Ζήτω!

Σ Κ Η Ν Η Θ'.

ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ΙΑΤΡΟΥ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Σιατ. (Ὅποια ἀκτὶς ἐλπίδος διαλάμπει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου!)

Ἰα. (σιγαρῆ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Σιατερτῶνα) Θάβρος, Σιάτερτων, ἴσασι ἐνώπιον ἐκείνου, ὅστις δύναται νὰ σὲ προστατεύσῃ καὶ νὰ σὲ ἀνυψώσῃ.

Λορδ. Αὐτὸς εἶναι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νέος;

Αἰκ. Ναι, Μυλόρδε, καὶ εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας, ὡς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Θεῖας Προνοίας.

Σκωβ. (καθ' ἑαυτόν) Ἀχρεῖα, λογαριαζόμεθα!

Λορδ. Πλησίασον, νεανίσκε· μὲ ὠμίλησαν περὶ σοῦ, καὶ ἀπεφάσισα νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκεισαι. Οὐδεὶς ἀπετάθη εἰς μάτην πρὸς με. Εἶπέ μοι, τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ;

Σιατ. Νὰ μὲ προστατεύσητε, ὦ Μυλόρδε...

Λορδ. Κατὰ τῶν καταδρομῶν τῆς τύχης; Καλῶς. Εἶπέ μοι, εἰς τί εἶσαι ἐπιτήδειος; Ἀποκρίθητι... μὴ συσέλλησαι· θάρρος, ὠραῖέ μου νεανίσκε. Εἰς τίνα κλάδον αἰσθάνεσαι πλειοτέραν ἰκανότητα; Εἰς τὸν διοικητικόν; εἰς τὸν οικονομικόν; εἰς θέσιν τινὰ παρὰ τινι ὑπουργείῳ; εἰς τὰ ναυτικὰ ἴσως; Ὁμίλησε ἐλευθέρως. Λοιπὸν εἰς τὰ ναυτικὰ;

Σιατ. Μιλόρδε, καὶ δὲν ἐβρίψατε ἐν βλέμμα εἰς τὰ ποιήματά μου;

Λορδ. Ἄ! εἰς ἐκεῖνα τὰ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα μοι ἀπηύθυνεν ἡ δεσποσύνη; Ἄκουσον, σοὶ ὁμιλῶ ἐλευθέρως. Τὰ μὴ γνωστὰ εἰσέτι ταῦτα πονήματα εἶναι ἰδικά σου, καὶ δὲν ἔχει κανεὶς νὰ εἰπῇ τίποτε· τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἤδη ἐδημοσιεύθησαν, λέγουσιν ὅτι δὲν εἶναι ἰδικά σου· τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἠξέυρω τίποτε. Πλὴν, σοῦ ὁμιλῶ τὴν ἀλή-

θειαν· και ἂν ἀκόμη ἦσαν ἰδικά σου, και ἂν ἀκόμη συνετάσσοντο εἰς γλώσσαν ἐλιγώτερον ἀκατάληπτον παρ' ὅσον ἤδη εἶναι, εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύωσι; Σὲ ἐρωτῶ, εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύωσι; Φίλε μου, σὲ ἀπατᾷ ἡ ἰδέα σου. Πίστευσόν μοι. Καλὸς Ἄγγλος, θέλων νὰ γείνη ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα του, ὀφείλει νὰ κατέχη θέσιν ἔντιμον και ἐπικερδῆ, τῆς ὁποίας τὰ καθήκοντα ἐκπληρῶν καλῶς, φέρει τιμὴν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ τὴν θέσιν ταύτην. Ἀπὸ τὰ ποιήματα, και ἂν ἦναι ὠραία, ποῖα ὠφέλεια δύναται νὰ προκύψῃ, τοῦτο σὲ ἐρωτῶ; Εἶπέ μοι, παρακκλῶ, διὰ νὰ ἐννοηθῶμεν καλῶς, νεανίσκε μου, τί φρονεῖς περὶ τῶν καθηκόντων σου;

Σιατ. (Τὸν παρατηρεῖ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, και ἔπειτα λέγει) Μυλὸρδε, ἡ Ἀγγλία εἶναι πλοῖον· ἡ νῆσος ἡμῶν εἶναι τὸ σῶμα, τὸ σκάφος αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς, ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων, ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἐπιστατοῦσιν εἰς τὸ πηδάλιον και εἰς τὴν πυξίδα· πάντες δὲ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν τὰς χεῖράς μας εἰς τὰ ἐξάρτια, νὰ ἀναβαίνωμεν ἐπὶ τῶν ἰστών, νὰ τεντώνωμεν τὰ πανία· ἡμεῖς πάντες ἐσμὲν τὸ πλήρωμα τῶν ναυτῶν, και οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶναι ἀσυντελής πρὸς τὸν πλοῦν τοῦ μεγαλοπρεποῦς πλοίου.

Λορδ. Ἄριστα, ἄριστα, ζήτω! Ἀλλὰ, παιδί μου, σὲ καταπολεμῶ μὲ τοὺς ἰδίους λόγους σου· τί διάβολον δύναται νὰ συντελέσῃ ὁ ποιητῆς εἰς τὸν πλοῦν;

Βαρ. (Νὰ ἔδῃ πρὸς διασκέδασιν τοῦ πληρώματος).

Σιατ. Ὁ ποιητῆς ἀνερευνᾷ ἐν τοῖς ἄστροις, τίνα ὁδὸν μᾶς καταδεικνύει ὁ δάκτυλος τοῦ Κυρίου.

Ἰα. (Δίαν ἐπιτυχῶς, ἀγαπητέ μου!) (τοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα δακρῦων).

Λορδ. Φαντασιοκοπία ἀντὶ εὐθυφροσύνης και ὑγιούς φρονήσεως. Ἐὰν ποιητῆς τις ἠδύνατο, ὡς ὁ Ἀμφίων ἐκεῖνος τὸ πάλαι, νὰ κινή εἰς ἔρχησιν τοὺς λίθους διὰ τῶν τόνων τῆς λύρας του, και νὰ κτίζῃ πόλεις, σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἡ Ἀγγλία θὰ εἶχε μεγίστην τὴν ἀνάγκην σου. Θὰ σὲ ἐστέλλομεν εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅπως συστήσῃ νέας ἀποικίας, και εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπως περιτειχίσῃ τὰς ἐκεῖ κτήσεις μας, και θὰ ἦσο τότε ὁ μέγιστος ἀνὴρ τῆς ἐποχῆς μας. Πλὴν, ἀγαπητέ μου, τώρα δὲν ζῶμεν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν κοθόρνων και τῶν χλαμύδων, δὲν ἀκούονται πλέον ἐκεῖνα τὰ θαυμασικὰ κατορθώματα τῶν ῥόδων, και εἰς τοὺς καιροὺς τούτους τῶν ὑποδημάτων και τῶν πέλων, οὐδὲ ἰδέα μὴ περάσῃ ὅτι θὰ σαλεύσῃ λίθος τις και θὰ ἔλθῃ πλησίον σου· ἡ πρῆσις δύναται νὰ ἦναι ὠραία διασκέδασις, και δὲν ἀντιλέγω· ἀλλ' ἡ ὠραιότερα Μούσα τοῦ κόσμου δὲν ἐξαρκεῖ ὅπως διαθρέψῃ τὸν λάτρην αὐτῆς. Καὶ τὰς δεσποσύνας ταύτας, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσιν οἱ ἄνθρωποι Μούσας, εἶναι καλὸν νὰ τὰς ἔχῃ τις φίλας, ἀλλ' ὅχι ποτὲ και

συζύγους. (τοῦ ἐγχειρίζει τὰ χειρόγραφα. Ὁλοὶ γελῶσι κραταιῶς, πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ Σιατερτῶνος).

Σιατ. (Τίς θὰ μὲ δώσῃ ὑπομονὴν διὰ νὰ μὴ τὰ ρίψω ἀμέσως ὅλα κάτω!) (προσπαθῶν μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὰ νικησθητὸν ἑαυτοῦ)

Λορδ. Ἀλλ' ὁ καιρὸς μου εἶναι στενός... Ἄκουσέ με, παιδί μου. Νὰ ἐπανορθῶσω τὸ ἄδικον ὁποῦ σοῦ γίνεται, ὡς λέγεις, ὡς πρὸς τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὀνόματός σου, δὲν δύναμαι ἐν πρώτοις, διότι ἐν συνειδήσει δὲν γνωρίζω ἂν τὰ δημοσιευθέντα συγγράμματα ἦναι ὄντως ἰδικά σου, και δεύτερον, και τίς θὰ μὲ ἐπίστευεν ἂν ἔλεγον, ὅτι σὺ τὰ συνέγραψες; Ὅθεν, ὡς πρὸς τοῦτο δὲν δύναμαι κατ' οὐδένα τρόπον νὰ σοῦ σταθῶ χρήσιμος. Πλὴν, σὲ ἐρωτῶ, τί σὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο; Ἰδικά σου ἢ ὄχι, μὴ μεριμνᾷς πλέον περὶ τούτου!

Σιατ. (Δίκαιε Θεέ!)

Ἰατ. (Ὁ προστάτης!)

Λορδ. Ἀφ' ἐτέρου ὅμως, ἔλαβον ὑπὸ σκέψιν μου τὴν πενιχράν σου κατάστασιν, και ἐπειδὴ ἡ Αἰκατερίνη μὲ παρεκάλεσε, εὐδοκῶ νὰ πράξω ἀγαθοεργίαν τινὰ ὑπὲρ σοῦ, και ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σὲ τοποθετήσω εἰς τινὰ οἰκονομικὴν ἢ διοικητικὴν θέσιν, καθ' ὅσον δὲν ἠδύνασο νὰ ἐκπληρώσῃς ἐντίμως τὰ καθήκοντα τῆς τοιαύτης θέσεως, ἀνάγνωσε τὴν προσφορὰν μου ταύτην, τὴν ὁποίαν εἶχον προετοιμάσει ὑπὲρ ἄλλου τινός, και δεχόμενος αὐτὴν εὐγνωμόνως πρὸς τὴν τύχην, διότι προσφορὰς τοιαύτας δὲν βρέχει πάντοτε. (ἐκ δύο χαρτίων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκβάλλει ἀπὸ τὸν κόλπον του, δίδει τὸ ἐν εἰς τὸν Σιατερτῶνα, διαμένοντα ἀκίνητον). Ὑγιαίνετε, κύριοι! Σᾶς ἀρέσκει, ἔ! Πρόκειται περὶ τριακοσίων λιρῶν στερλινῶν κατ' ἔτος!

Αἰκ. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ!

Ἰατ. (Ἄ! δὲν εἶναι τοῦτο ὅ,τι ἐζήτει!) (καθ' ἑαυτὸν.)

Ἰππ.

Βαρ. Ζήτω ὁ λόρδος δήμαρχος, ζήτω!

Σκ.

Μελ.

(Ἐνῶ ὁ Λόρδος δήμαρχος διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, και πάντες τὸν συνοδεύουσιν, ὁ Σιατερτῶν ἀνοίγει τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσει ὁ Λόρδος, ἀναγινώσκει αὐτὸ, ἐκβάλλει κραυγὴν ἀγανακτήσεως, και κατασπαράσσει μετ' ὀργῆς τὰ ὁποῖα ἐκράτει ἀρὰ χεῖρας χειρόγραφα. Πάντες στρέφουσι πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπον. Ὁ Λόρδος δήμαρχος τὸν κυττάζει μὲ βλέμμα ἀταρσεσκείας, και κάτωθεν τῆς πύλης ὅπου εἶχε φθάσει, και λέγει).

Λορδ. Ὑγιαίνε! (ἀναχωρεῖ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν δύο ἀκολουθῶν του).

Ίατ. (καθ' ἑαυτόν.) Ἄ! ἀποστρέφεται τὴν ζώην του.

Αἰκ. Σιάτερτων! (τρέχουσα πρὸς αὐτόν).

Ία. (λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τὸ χαρτίον, τὸ ὁποῖον εἶχε ρίψει ὁ Σιάτερτων, καὶ ἀναγινώσκει). Φρίκη! . . . Τῷ προσφέρει θέσιν πρῶτου θλακμηπόλου ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ!

Σίατ. (ἡ ὀργή του ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, καὶ τρέμει ὄλος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν).

Ία. Υἱέ μου!

Σίατ. (ἀνακραυγάζων) Οὐρανοὶ καὶ γῆ! Εἰς ἐμὲ νὰ προτείνῃ τοιοῦτόν τι, εἰς ἐμέ! Καὶ τίς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον; τίς τῷ ἔτεινε χεῖρα ἐπαίτου; Πόθεν ἔλαβε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὲ ὑξίση, νὰ μοὶ προσφέρῃ τὴν μηδαμινὴν θέσιν ὑπηρέτου ἐν τῇ οἰκίᾳ του; Ἄ! δὲν ἀντέχω πλέον· αἱ ἴνες τοῦ ἐγκεφάλου μου διασπῶνται, καὶ μὲ πνίγει ἡ χολή! Καὶ ἐγὼ ὁ ἀσύνητος! ἤλπισα ἐπὶ ἄνθρωπον! ἔταπεινώθην μέχρι παρακλήσεως! Ἐρρέτω λοιπόν . . . τὸ μέτρον ὑπερεπλεόνασε, τὸ ποτήριον τὸ ἔπια μέχρι καὶ τῆς ἐσχάτης ρανίδος, οὐδὲν ἄρα μοὶ ἀπολείπεται πλέον νὰ ὑποφέρω δεινόν. Ναι, ἄς διχρήξωμεν τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν, ψάλλοντες τὸν παιᾶνα τῆς νίκης. (καταξέσχίζει τὰ ὁποῖα ἀνὰ χεῖρας ἐκράτει χειρόγραφα).

Ία. Τί εἶναι αὐτὸ ὁποῦ κάμνεις!

Αἰκ. (κραυγάζουσα ἐλευθερῶς) Σιάτερτων!!

Σκωβ. (Καταστρέφει τὸν ἑαυτόν της!)

Σίατ. Σὺ δὲ, ἐπικατάρατος χῶρα, γῆ ἀλαζῶν, ἡ τὰ ἴδια σου φονεύουσα τέκνα, βυθίσθητι καὶ εἰς ζοφερωτέραν βαρβαρότητα ἐκείνης, ἣτις ἐπεκάθητο ἐπὶ τοῦ τραχήλου σου κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν. Εἶθε νὰ σὲ κατακλύσῃ ὁ περιβρέων σε πανταχόθεν ὠκεανὸς, νὰ σὲ καταπνίξῃ δι' ἀσφυξίας τὸ περικαλύπτον σε παχὺ νέφος ὀμίχλης, καὶ ὁ ἀσθενῶς φωτίζων σε ὠχρὸς ἥλιος νὰ σκοτισθῇ διὰ παντός! . . . Ἐπικατάρατος εἶης, ἐπικατάρατος εἰς αἰῶνας αἰώνων! Καὶ σεῖς, εὐγενεῖς στοχασμοὶ (στρέφων τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ χειρόγραφα του), σεῖς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἤθελον νὰ προσφέρω εἰς τὴν γῆν ταύτην τῶν ἀχαρίστων, (ὁ θρῆνος τὸν καταπνίγει) ἔλθετε, φύγετε ἀπ' αὐτῆς μετ' ἐμοῦ . . . Ἐκεῖ, ἐκεῖ . . . (ρίπτει τὰ χειρόγραφα εἰς τὴν καίουσαν κάμινον) Ἀγνίσθητε ἐν τῇ φλογί, καὶ μετ' αὐτῆς ἀνέλθετε εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν κατήλθετε. (μόλις ἔβριψε τὰ χειρόγραφα, καὶ ὡς νὰ μετεμελήθη, φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ ριφθῇ ὅπως διασώσῃ αὐτὰ ἀπὸ τοῦ πυρός, καὶ σαφῶς καταπροδίδει πᾶσαν τὴν ἐπιθανάτιον ἀγωνίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας βασανίζεται βλέπων μεταβαλλόμενα εἰς τέφραν τὰ τοὺς καρποὺς τοσοῦτων ἐπιμόχθων ἀγρυπνιῶν περιέχοντα χειρόγραφα του. (Ἄ!) Εἶτα δὲ καταπίπτει γονυπετῆς ἐνώ-

πιον τῆς κάμινου, καὶ ὑψώνει τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανόν. Ὁ Μιλῶρδος Μελβίλ τὸν θεωρεῖ μετ' ὀργῆς, καὶ πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ὑποκριταί, εἰς ἣν ἔτυχον θέσιν, σχηματίζουσι σύμπλεγμα περὶ αὐτόν. Καταβιβάζεται ἡ σκηνή).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Κατοικία τοῦ Σιατερτῶνος. Δωματίον χαμηλὸν καὶ πενιχρόν· δεξιόθεν φαίνεται ὑπερεξέχουσα τοῦ ἐδάφους ἡ ἄκρα ξυλίνης κλίμακος πρὸς κατὰβαινέειν εἰς τὰ κατώτερα πατώματα τῆς οἰκίας, καὶ δι' ἧς μόνης δύναται τις νὰ ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιον. Εἰς τὴν ἐσχατιάν τοῦ δωματίου ὑπάρχει παράθυρον χωρὶς κανάτια, δι' οὗ ἀπαστρέπτουσιν εἰς τὸ δωμάτιον αἱ λάμπαι ἀτμοσφαιρικῆς τρικυμίας, ὅτε μὲν δεινουμένης ὅτε δὲ χαλαρουμένης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τετάρτης ταύτης πράξεως. Ἄριστρά ὑπάρχει μικρά τις καὶ πενιχρὰ κλίνη μὲ ὀλίγας καθέδρας, περαιτέρω τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς ὀλίγα βιβλία, τὰ πρὸς τὸ γράφειν ἀναγκαῖα, καὶ λυχνία ἀμυδρῶς φωτίζουσα τὸ δωμάτιον. Τὰ πάντα καταπροδίδουσι τὴν ἐσχάτην πενίαν καὶ ἀθλιότητα τοῦ ἐνοικοῦντος.

Σ Κ Η Ν Η Α΄.

Ὁ Σιάτερτων κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν, γράφων ἐπὶ τινας χάρτου, τὸν ὁποῖον σφραγίζων ἔπειτα καταθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπὸ τὴν λυχνίαν, καὶ τινὰς στιγμὰς μένει σκεπτόμενος καὶ ἐπιστηρίζων διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του. Ἀκούεται φοβερὸς βροντῆς πάταγος, καὶ ὁ Σιάτερτων ἀναπηδῶν ἀνακράζει:

Ναὶ, εἰκὼν καὶ ἀπήχημα τῶν σκέψεών μου, ἀνακέρυττε θάνατον καὶ καταστροφὴν ἐν τῷ οὐρανῷ· διὰ τῆς βροντῶδους φωνῆς σου ἐμποίει φρίκην εἰς τὸν προσκολλημένον εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον βίον, συντάραττε, κατὰβαλε αὐτόν. Ἢδὴ, ἢ τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας, διὰ σὲ εἶναι τὸ αὐτὸ, διότι σὸν μὲν ἦν εἰμαρμένον ἢ φρίκη καὶ ὁ θάνατος, ὁ φόβος δὲ καὶ ἡ ἀγωνία ἦσαν αἱ ἄφυκτοι τῆς γῆς μάστιγες. Ὁ κόσμος σύγκειται ἀπὸ καταπιστὰς καὶ καταπιεζομένους! Τὸ ἐμὸν εἰμαρμένον τετέλεσται· (ρίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης στηρίζων ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὴν κεφαλὴν, ὅτε παρατηρεῖ ἐπιστολὴν τινα, κειμένην ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν κλίνην καθέδρας). Ἐπιστολὴ! (ἀπορρίπτει πάλιν αὐτὴν) Τί κοινὸν ἐμοὶ καὶ τῷ κόσμῳ; (μικρὰ παύσις). Καὶ ὅμως, τίς ἄρα γράφει πρὸς με; (λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν, ἀνοίγει αὐτὴν καὶ τὴν ἀναγινώσκει ἐπιτροχάδην, μεθ' ὃ ἐκρήγγυται εἰς θλιβεροὺς θρήνους). Ἄ! ἀξιοθρήνητε μητέρα μου! Ἀπέθανες! ἀπέθανες

χωρὶς ἐγὼ νὰ σοῦ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς! Μητέρα μου! ἀπεχώρησας ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου χωρὶς νὰ δυνηθῆς νὰ μὲ εὐλογῆσῃς, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆς . . . καὶ νὰ μὲ ἰδῆς! . . . Ἄλλ' ὄχι, ὄχι, ἔρχομαι εἰς ἀντάμωσίν σου. Μικρὸν, καὶ ξαναβλεπόμεθα. Ναί, ναί, ἤδη τέλος πάντων ὅτε καὶ ὁ τελευταῖος μίτος, ὅστις μᾶς συνέδεε μὲ τὸν κόσμον, ἐβράγη, ἄγωμεν! (λαμβάνει εἰς χεῖρας τὴν μικρὰν ὀπισθοφύρον φιάλην, ἣν εἶδομεν εἰς τὴν Α΄. Πρᾶξις, καὶ ἐνῶ μέλλει νὰ πῆρῃ ἐξ αὐτῆς, ἰδὼν τὸν ἰατρὸν εἰσερχόμενον, κρύπτει αὐτὴν εἰς τὸν κόλπον του).

Σ Κ Η Ν Η Β΄.

ΙΑΤΡΟΣ καὶ ὁ ῥηθεις.

Ἰατ. Σιάτερτων, πῶς μένεις ἐνταῦθα δλομόναχος; εἶσαι σχεδὸν ὅλως διόλου εἰς τὰ σκοτεινά. Κάνεις δὲν θὰ ἐπίστευεν, ὅτι εἶναι τοῦτο δωμάτιον ἐνὸς νέου. Ἐλθὲ πλησίον, διὰ νὰ σὲ ἴδω . . . νὰ ἀγαπᾶς τὸ σκότος εἰς τὴν ἡλικίαν σου! Ἄγε, ἔσο δὲ ὀλίγον φιλόσοφος . . . Θάρρος, γέλα μὲ τὴν καταδρομὴν τῆς τύχης! ἐπεθύμουν νὰ ἴδω ἐν σοὶ ἀναλάμποντα οὐχὶ μόνον τὸν μέγαν ποιητὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἄνθρωπον ὅστις νὰ ἤξεύρῃ νὰ ἀντιστηγενναίως κατὰ τῆς εἰμαρμένης. Ἡ ζωὴ μᾶς εἶναι τρικυμία, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἀναδειχθῆ ἀτρόμητος ναύτης, πηδαλιουχῶν γενναιοψύχως τὸ ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει πλοίαριον.

Σιάτ. Ναί, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ναύτης· ἀλλ' ὁ ὑπὸ τῆς τρικυμίας κατατρυχόμενος ναύτης ἐπιποθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἀκύμαντον λιμένα.

Ἰα. Καλῶς· λοιπὸν, ἀντιπάλαισον ἔτι ὀλίγον πρὸς τὰ κύματα, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης καταιγὶς θέλει γαληνιάσει, καὶ θέλεις χαίρων προσορμισθῆ εἰς τὸν λιμένα. Τὰ πάντα εἶναι μεταβλητὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἢ τε εὐδαιμονία καὶ ἡ κακοδαιμονία. Στενάζων ἤδη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐξευτελισμοῦ, νομίζεις τὸν ἑαυτόν σου ἐξουδενωμένον! Καὶ δὲν ἤξεύρεις, ὅτι αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σήμερον δὲν πιστεύουσιν εἰς τοὺς καρπούς τοῦ πνεύματός σου, αὔριον, εἰς τὴν πρώτην μεταβολὴν τῆς τύχης σου, θέλουσιν εἶσθαι οἱ πρῶτοι, διὰ νὰ σὲ ἀνυψώσωσι μέχρις ἀστέρων, καὶ νὰ σὲ καταστέψωσι μὲ τὸν ἀμάραντον τῆς δάφνης στέφανον!

Σιάτ. Θὰ στέψωσι τότε ἀναίσθητον πτώμα!

Ἰα. Σιάτερτων! ἀκουσον ἄπαξ τὴν συμβουλήν μου. Ἐγκατάλιπε τὸ Λονδῖνον, θέλω σοῦ χορηγήσει τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα· ὑπάγε εἰς Βριστόλην πλησίον τῆς μητρὸς σου.

Σιάτ. (Ἐκβάλλων κραυγὴν ἀλγεινὴν, καὶ καλύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν του). Φεῦ!

Ἰα. Μάλιστα. Ἐκεῖ, εἰς τὴν χώραν τῆς γεννήσεώς σου καὶ εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μητρός σου θέλεις ἐπανεύρει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀνάπαυσιν.

Σιάτ. (Καλύπτει τὸ πρόσωπον, καὶ μὴ δυνάμενος ὑπὸ τῶν θρηγῶν νὰ ὀμιλήσῃ, δεικνύει εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολήν).

Ἰα. (Αναγινώσκει τὴν ἐπιστολήν). « Κύριε Σιάτερτων! Ἐχὼ θλιβεράν ἀγγελίαν νὰ σοὶ διακοινώσω. Ἡ μήτηρ σου δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τοῖς ζῶσι . . . Τὸ γῆρας, αἱ ταλαιπωρίαί, ἔκοψαν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της. Θὰ ἔζη ἀκόμη, ἐὰν ἡ ζωὴ της ἐξήρτητο ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μου βοήθειας καὶ περιθάλψεως! Μέρβυ. » (ὡς καταβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας καταπίπτει στιγμὴν τινα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔπειτα προσβλέπει τὸν Σιατερτῶνα, καὶ τῷ τείνει τοὺς βραχίονας, ὁ δὲ Σιατερτων προσπίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του θρηγῶν καὶ ὀδυρόμενος). Υἱέ μου!

Σιατ. Εἶπέ μοι, ἂν πλέον μοὶ ὑπολείπηται τι προσαρτῶν με εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐὰν δὲν δικαιούμαι νὰ ἀπέλθω τέλος πάντων!

Ἰα. Νὰ ἀπέλθῃς! Τί θέλεις νὰ εἴπῃς; Νὰ ἀπέλθῃς; Καὶ λοιπὸν! μελετᾷς ἴσως αὐτοχειρισμὸν; Καὶ δὲν εἶναι προτιμητότερον νὰ ὑποφέρῃ τις ἀπάσας τὰς δυστυχίας τοῦ κόσμου, παρὰ νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦ νὰ καταστρέψῃ ὑπαρξίν, ἣτις μᾶς ἐνεπιστεύθη, ὡς ἱερά παρακαταθήκη, περὶ ἧς ὀφείλομεν νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ λογαριασμὸν ἐνώπιον φοβεροῦ δικαστηρίου; Ἄκουσόν μου, ὦ νεανίσκε· εἶδον θνήσκοντας καὶ ἐκ ταλαιπωριῶν, καὶ ἐκ μαρασμοῦ, καὶ ἐκ πείνης, καὶ ἐκ σιδήρου, ἀλλ' εἰς τοὺς σπασμοὺς τοῦ θανάτου οὐδεὶς μοὶ ἐνέπνευσε τοσοῦτον τρόμον καὶ φρικιασμὸν, ὅσον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐκουσίως ἐρρίπτετο εἰς τὴν αἰωνιότητα, καταστρέφων διὰ βαρβάρου καὶ φονικῆς χειρὸς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ὑπαρξίν. Μὴ, υἱέ μου, μή . . . Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὰς πολιὰς μου ταύτας τρίχας, εἰς τὴν ἀγάπην ἣν πρὸς σὲ τρέφω, εἰς τὸ μνημόσυνον τῆς μητρός σου, ἀπώθησον τοιαύτην ἰδέαν, ἀπώθησον αὐτήν, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, ἢ ἀφαιρέσον μου τὴν ζωὴν, πρὶν ἢ με καταδικάσῃς εἰς τὸ τοιοῦτον θέαμα. (πίπτων εἰς τοὺς πόδας του).

Σιάτ. Ὑγίαινε, ἰατρέ· ἄφες με νὰ ἀναπαυθῶ ἀπατάσαι! εἶμαι ἐντελῶς ἡσυχος.

Ἰα. ὦ! συλλογίσθητι, ὅτι διὰ τοῦ θανάτου σου θανατόνεις ὄν, τὸ ὅποιον ἀγαπᾷς, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἐξήρτηται ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σου . . . τὴν Αἰκατερίνην . . .

Σιάτ. Τὴν Αἰκατερίνην! Ὅποιαν οὐρανίαν εἰκόνα ρίπτεις εἰς τὸ βάθος τοῦ σκότους τῶν στοχασμῶν μου! Ἡ Αἰκατερίνη, ὦραία, πλου-

σία, δεδοξασμένη, ἀπέχει τοσοῦτον ἀπ' ἐμοῦ, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς ἀβύσσου.

Ἰα. Ἄν ὅμως ἡ Αἰκατερίνη σὲ ἠγάπα;

Σιάτ. (μὲ πικρίαν). Ναί! Καὶ τί ἠδυνάμην νὰ τῇ προσφέρω, ὅπως τὴν ἀπολαύσω πρὸς τοῦ πατρός της; Εἶναι ἀξία εὐδαιμονίας καὶ ἀγαλλιᾶσεων, μετ' ἐμοῦ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ εἰμὴ ταπεινώσεις καὶ στερήσεις . . . Ὑγίαινε λοιπὸν, ἄφες με . . . μόνον . . . Ὑγίαινε. Ἄφες με νὰ ἀναπαυθῶ, χρῆζω ἀναπαύσεως.

Ἰα. (Μοὶ διεγείρει τρόμον! Δὲν ἀκούει πλέον τὴν φωνὴν τοῦ ὀρθοῦ λόγου. ὦ! ἄς δράμω πρὸς τὴν Αἰκατερίνην. Ὁ ἔρωθ θὰ κατορθώσῃ, ὅ,τι δὲν ἠδυνήθη ἡ φιλία!) (ἀναχωρεῖ).

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΣΙΑΤΕΡΤΩΝ μόνος.

Σιάτερτων, δύνανται ποτε λόγοι νὰ σβέσωσι τὴν παραφορὰν ταύτην τοῦ στήθους σου; Νὰ ἀναζωογονηθῶ! Καὶ μοὶ εἶναι τοῦτο δυνατόν; Ἴδου, ἡ ἰσχὺς τοῦ νοός μου ἐξέλιπε! ἡ καρδία μου διεβράγη! τὰ μέλη μου ἐμαράνθησαν! Γράψον, Σιάτερτων . . . γράψον . . . διὰ βρῆξον, ἂν δύνασαι, τὸν σιδηροῦν τοῦτον κρίκον, ὅστις σοῦ καταπιέζει τὸν ἐγκέφαλον, χωρὶς νὰ ἐκχέῃς ὑετὸν αἵματος. (σύννους). Ἡ μήτηρ μου θανοῦσα· ἡ Αἰκατερίνη ἀπολεσθεῖσα . . . ἀπεβρίμμενος ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας . . . Λοιπὸν . . . καλῶς· ὅταν ἡ κοινωνία δὲν ἔχη δι' ἐμὲ τόπον, ἄς ἐξέλθω! (πίνει ἀπνευστὶ τὸ ἐν τῇ φιάλῃ ὄπιον, καὶ ἀρχίζει κατὰ μικρὸν νὰ κυριεύηται ὑπὸ ἐκστάσεως). ὦ! τέλος πάντων εἶμι ἐλεύθερος. Ναί, ἤδη ἀνυψώθην εἰς ὕψος, μέχρι τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἰλὺς τῆς γῆς· ἤδη συνέτριψα τὰς ἀλύσεις μου . . . διέβρῆξά τὸν περὶ τὸν τράχηλόν μου κλοιόν . . . τέλος πάντων ἀναπνέω ἐλεύθερα . . .

Τὰς ἀλύσεις μου συντρίβω,
Καὶ ἐλεύθερον πτηνὸν,
Ἐν τῷ πλοιαρίῳ σου, Χάρων,
Ἀγαλλόμενον πετῶ.
Εἰς τὰ δάση μου νὰ δράμω,
Νὰ χαρῶ, νὰ κελαδῶ!
Τὴν πατρίδα μου νὰ ἴδω
Τὴν πατρίδα ποῦ ποθῶ!

Ἄ! ἄ! ἄ! (καταληφθεὶς ὑπὸ σπασμωδικοῦ γέλωτος) Στίχοι . . . καὶ πάλιν στίχοι! Ἄ! πάθος καταστρέψαν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς μου,

δὲν δύναται νὰ σὲ καταβάλη οὐδ' αὐτὸς ὁ παγετὸς τοῦ θανάτου; ...
 Ἄ! ἄ! οἱ στίχοι ... ναί ... οἱ στίχοι! ... ἄ! ... (καταληφθεὶς ὑπὸ
 βαθυτάτου ὕπνου, ἀρχίζει νὰ κλονῆται· ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τοῦ
 τοίχου τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ πίπτει ἀποκοιμισμένος ἐπὶ καθέδρα
 τινός. Βραχεῖα παῦσις, καθ' ἣν ἀναβαίρουσι μετὰ σπουδῆς τὴν
 κλίμακα ἢ Αἰκατερίνη καὶ ὁ ἱατρός).

—=—

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΙΑΤΡΟΣ καὶ ὁ ρηθεὶς.

Ἰα. Σιάτερτων, Σιάτερτων ... ἰδοὺ ἡ Αἰκατερίνη σου ... ἄκου-
 σον ὅτι ἐρχόμεθα νὰ σοὶ προτείνωμεν (ἀπευθυνόμενος μετὰ σπου-
 δῆς πρὸς αὐτόν).

Αἰκ. Σιάτερτων! ...

Ἰα. Κοιμᾶται. Σιάτερτων! (σείων αὐτόν ὅπως ἐξυπνήσῃ). Σιά-
 τερτων;

Σιάτ. (ἐξυπνῶν καὶ βλέπων τὴν Αἰκατερίνην). Τί βλέπω! εἶσαι
 σὺ, ἄγγελέ μου παρήγορε!

Αἰκ. Ναί, ἐγὼ εἶμαι, καὶ ἔρχομαι εὐαγγελιζομένη σοὶ χαρὰν καὶ
 ἐλπίδα. Ἀκροάσθητι δὲ πρῶτον τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰς ὁποίας μοὶ
 ἐπέστειλεν ὁ λόρδος Δήμαρχος. (ἀναγινώσκει). « Ὠραία Αἰκατερίνη,
 θέλεις γελάσει μαζ' ἡ μου διὰ τὴν γελοῖαν σύμπτωσιν. Ἄντι τοῦ νὰ
 προσγράψω τὸ ὄνομα τοῦ προστατευομένου σου εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ
 γραμματέως μου, τὸ προσέγραψα εἰς τὸν διορισμὸν ἑνὸς θαλαμηπό-
 λου, προωρισμένον δι' ἕτερον πρόσωπον. Ποίαν ἄρα ὑπόληψιν θὰ συ-
 νέλαβε περὶ ἐμοῦ ὁ προστατευόμενός σου! γνωστοποίησον αὐτῷ τὸ
 γενόμενον λάθος, καὶ εἰπέ αὐτῷ, ὅτι ἐπὶ ματαίῳ δὲν ἐσυστήθη εἰς τὸν
 λόρδον Δήμαρχον. »

Σιάτ. Ὡ εὐτυχῆς ἐγὼ!

Ἰα. Μάλιστα· ὁ λόρδος Δήμαρχος ἀναγνωρίζει τὴν εὐφυΐαν σου,
 καὶ πιθανῶς θὰ σοῦ διεκδικήσῃ τὴν ἀνήκουσάν σοι δόξαν.

Σιάτ. Ἄ! (μετ' ἀγαλλιάσεως).

Αἰκ. Ναί, δύναται νὰ τὸ πράξῃ· σὺ ὅμως ἄκουσόν με ἐπὶ τοῦ πα-
 ρόντος. Ὁ πατήρ μου μὲ ἀπεδίωξεν ἀπὸ τῶν πατρικῶν του σπλάγ-
 χνων, ἀπειλῶν με ὅτι θέλει μὲ φονεύσει, ἂν δὲν δεχθῶ ὡς σύζυγόν
 μου τὸν λόρδον Μελβίλ, ὅστις, κυριευθεὶς ὑπὸ ὑπονοιῶν, μόλις ἐξι-
 λεώθη διὰ τῶν παρακλήσεων τοῦ πατρός μου, ἐπὶ τῷ ὄρφι τοῦ νὰ
 γείνη αὐρίον ἢ τελετὴ τοῦ γάμου. Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θέλω στέρξει
 νὰ γείνω σύζυγος ἄλλου τινός παρὰ σέ.

Σιάτ. Σὺ ... ὦ ἀγαλλίσις!

Αἰκ. Ναί, σὲ ἀγαπῶ, Σιάτερτων· μὲ ἀγαπᾶς καὶ σὺ;

Σιάτ. Ὡ! ὅσον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου!

Αἰκ. Λοιπὸν (δεικνύουσα τὸν ἱατρόν) φεύγω ἀπὸ τὸν ἄσπλαγ-
 χνον πατέρα, καὶ καταφεύγω εἰς τὸν δεύτερον τοῦτον ἐλεήμονά μου
 πατέρα. Ἐλθε, ἀκολούθησόν μας. Ἄμα ἐξέλθωμεν τῆς οἰκίας ταύτης,
 ὁ ἡμέτερος φίλος θέλει μᾶς ἐνώσει διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ γάμου δεσμῶν.

Ἰα. Δὲν ἔχω οἰκογένειαν. Σεῖς ἔσεσθε τὰ τέκνα μου.

Αἰκ. Θέλομεν ἀπέλθει εἰς τὴν ἀπέναντι ἡπειρον, μέχρις οὔ λάβω-
 μεν τὴν συγχώρησιν τοῦ πατρός μας, τότε δὲ θέλεις ἐπιστρέψει εἰς
 τὴν Ἀγγλίαν ἐνδοξος καὶ εὐδαίμων.

Σιάτ. (κεκοπιακῶς καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ βαθυτάτου ὕπνου)
 Ναί, ναί ... Αἰκατερίνη ... Ὡ ἦσαι πάντοτε ἰδική μου ... ὁ ἔρωσ ...
 καὶ ἡ δόξα ... ὦ θεέ μου!

Αἰκ. Λοιπὸν συναινεῖς;

Ἰα. Ὁ Σκῶβελ εἶναι ἐγκλεισμένος εἰς τοὺς θαλάμους του, καὶ
 δὲν θέλει συλλάβει ὑπόνοιάν τινα. Ἡ ἀγυιὰ εἶναι ἔρημος διαβατῶν,
 καὶ ἡ καταγιγίς εὐνοεῖ τὴν πρόθεσίν μας. Ἀναχωρήσωμεν!

Σιάτ. Ναί, ἀναχωρήσωμεν. (ἀπευθύνεται πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἣς
 κεῖται ὁ πῖλλός του, τὸν ὁποῖον λαβὼν θέλει νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
 του, ἀλλὰ καταπίπτει ἐπὶ τῆς πλησίον εὐρισκομένης καθέδρας).

Ἰα. Σιάτερτων!!

Αἰκ. Πῶς! δὲν ἔχεις θάρρος νὰ ἐκτελέσῃς τὴν πρόθεσίν μας;

Ἰα. Ἐλθε, ὁ καιρὸς κατεπείγει.

Αἰκ. Δὲν ἀποκρίνεται! Μήπως ἄρά γε ἡ συγκίνησις τοῦ τῷ ἐπέ-
 φερε λειποθυμίαν;

Ἰα. (σείων αὐτόν βιαίως καὶ ὑποβοηθῶν αὐτόν διὰ τὰ ἐγερθῆ).
 Σιάτερτων, Σιάτερτων; ...

Σιάτ. Αἰκατερίνη ... σὺ ... ναί ... ναί ...

Αἰκ. Ἐλθε, ἄς ὑπάγωμεν.

Σιάτ. Καὶ ποῦ; (ἐξαγαπῖπτει εἰς βαθύτατον ὕπνον).

Αἰκ. Οὐρανέ! τί ἔχει ἄρά γε;

Ἰα. Υἱέ μου! ... Δὲν ἀποκρίνεται! (τοῦ ψηλαφεῖ τὸν σφυγμόν).
 Ὅποια χάνωσις! Φέρε ἀπ' ἐκεῖ τὴν λυχνίαν. (πρὸς τὴν Αἰκατερίνην).

Αἰκ. Ὑψιστε Θεέ! (πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν διὰ τὰ πάρη τὴν
 λυχνίαν, καὶ παρατηρήσασα τὴν κετὴν φιάλην καὶ ἐπιστολὴν ἐ-
 σφραγισμένην, ρήγγυσι φωνήν).

Ἰα. Τί τρέχει!

Αἰκ. Ἰδετε, ἴδετε! (πλησιάζουσα μὲ τὴν λυχνίαν καὶ δίδουσα
 τὴν φιάλην καὶ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἱατρόν).

Ἰα. Ἐπιστολή, ἀπευθυνομένη πρὸς με, καὶ φιάλη;

Αἰκ. Ἡ φιάλη ἦτο σήμερον τὸ πρῶτ' γεμάτη μὲ ὄπιον. Ἄ! θὰ τὸ ἔπιε!...

Ἰα. Ἦτο γεμάτη! (παρατηρῶν τὴν φιάλην) Δόσις τόσον μεγάλη!

Αἰκ. Ἰατρείαν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἰατρείαν! (μὲ ἀνέκφραστον φρίκην).

Ἰα. Ἄ! δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς. (πίπτει ἡ λυχρία ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Αἰκατερίνης καὶ σβύνεται). Νῦξ φρικώδης!

Αἰκ. Βοήθεια... βοήθεια! (μετ' ἀπελπισίας. Ἀκούεται τὸ λοιπὸν ρογχάλισμα τοῦ Σιατερτῶνος).

Ἰα. εἶναι ἡ μόνη βοήθεια, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ τῷ προσφέρω. (σεῖει τὸν Σιατερτῶνα καὶ τοῦ φωνάζει εἰς τὸ οὐς). Σιάτερτων, κα-
θικέτευσον τὸν Θεὸν νὰ σὲ συγχωρήσῃ!

Σιάτ. Ἄ! (ἀραπηδᾷ σειόμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, καὶ θνήσκει).

Αἰκ. Βοήθεια!... ὦ οὐρανέ!... βοήθεια! (κραυγάζει φωνάζουσα).

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

ΣΚΩΒΕΛ, ὑπηρέτης φέρων λυχρίαν καὶ οἱ ῥηθέντες.

Σκωβ. (κάτωθεν). Ἄ! ἐπάνω εἶναι!... ἡ ἀναιδής... ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ μὲ τὸ αἷμα ἐκείνου τοῦ ἐπικαταράτου!

Αἰκ. Ὁ πατήρ μου! ὁ πατήρ μου! (καταφεύγει ἔντρομος εἰς γωνίαν τοῦ προσκηνίου).

Σκωβ. (εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου). Κατηραμένη!... σὺ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ διαφθορώς σου!...

Ἰα. Σιώπησον, Σκῶβελ, καὶ ἴδε. (λαμβάνει τὴν λυχρίαν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρέτου, καὶ φωτίζει δι' αὐτῆς τὸ πρόσωπον τοῦ Σιατερτῶνος). Ἡ θυγάτηρ σου εἶναι εἰς τὸν θάλαμον λειψάνου.

Αἰκ. Ἄ! (πίπτει λειποθυμημένη ἐπὶ τοῦ νεκροῦ Σιατερτῶνος).

Σκωβ. Ἀπέθανε!

Ἰα. Ναὶ, καὶ ἄκουσον τὴν διαθήκην του! (πλησιάζει εἰς τὸ φῶς καὶ ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σιατερτῶνος). « Φίλε, ἐξόρκισον τὸν Σκῶβελ νὰ συγχωρήσῃ τὴν θυγατέρα του διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς με, ζῶντα, καὶ πλήρωσον αὐτῷ ἐξ μνηνῶν ἐνοίκιον, ὅπερ τῷ ὀφείλω, πωλῶν τὸ πτωμά μου εἰς τὸ ἀνατομικὸν θέατρον. » — Ἰδοῦ, λάβε καὶ πληρώθητι (τῷ ρίπτει βαλάντιόν τι). Ἀλλὰ τὸ νεκρὸν τοῦτο σῶμα οὐδεὶς θέλει τὸ ἐγγίξει, πλὴν τοῦ νεκρικοῦ σαββάνου καὶ τῆς νεκροφόρου κλίνης.

(Παράστασις καὶ κατάπτωσις τῆς αὐλαίας.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Δύο τὸ πάλοι ἤκμασαν τὰ μάλιστα χῶραι, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰταλία. Δύο δὲ ἔθνη διεκρίθησαν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι. Κοσμοπολιτισταὶ καὶ φιλελεύθεροι καὶ γενναῖο-ψυχοὶ οἱ Ἕλληνες, κατακτηταὶ καὶ φίλαρχοι καὶ πλεονέκται καὶ ἐγωῖσται οἱ τῆς Ῥώμης πολῖται. Τοὺς θεσμοὺς τῶν Σολῶνων καὶ τῶν Λυκούργων ἐκληρονόμησεν ὁ κόσμος παρὰ τῶν πρώτων, τὰ θεσπίσματα τῶν Καισάρων παρέλαβε παρὰ τῶν δευτέρων. Τὸ δὲ παραδοξότερον, καὶ αὐτὴν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, θρησκείαν ἰσότητος καὶ ἀδελφότητος τῶν ἀνθρώπων, οἱ μὲν τῆς Ῥώμης ἐπίσκοποι μοναρχικὴν καὶ κατακτητικὴν ἐνέδυσαν τήβενναν, οἱ δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ποιμένες τὸν ἀγνὸν καὶ ἄβραφον καὶ δημοκρατικῆς ἰσοπολιτείας τὴν περιέβαλον χιτῶνα. Ἄρα ὁ χαρακτήρ τῶν δύο ἔθνων ἔκπαλαι μέχρι τῆς σήμερον διέμεινεν ἀμετάτρεπτος, ὁ δὲ Ἑλληνικὸς λαὸς δικαιούται νὰ ἐγκαυχᾶται ἐπὶ τῷ ἀείποτε ἰσοπολιτικῷ καὶ κοσμοπολιτικῷ αὐτοῦ χαρακτήρι.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ κάλλος φαίνεται περικαλλέσερον, ἀντιπαρτιθέμενον πρὸς τὴν ἀσχημίαν, τὸ δὲ φῶς καταδεικνύεται φωτεινότερον, συγκρινόμενον πρὸς τὸ σκότος, ἐφιλοτιμήθη νὰ προσφέρω εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου μετάφρασιν τῶν ΑΠΟΚΡΥΦΩΝ τοῦ ΟΥΑΤΙΚΑΝΟΥ, συγγράμματος ἀνδρὸς διαπρέποντος ἐπὶ σοφίᾳ καὶ πολυμαθείᾳ καὶ γόνου τῆς μουσοτρόφου Γερμανίας, τοῦ ὁποῦ Δ'. ἔκδοσις ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ ἐνεσῶς 1866 ἔτος. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐκτίθενται διὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἅπασαι αἱ φανεραὶ καὶ ἀπόκρυφοὶ σκευαίαι τῶν Παπῶν πρὸς ἀντιποίησιν καὶ σερέωσιν τῆς ἀκατονομάσου πνευματικῆς καταπίεσεως, δι' ἧς οἱ Πάπαι ἀνύψωσαν τὴν γοητείαν ἑαυτῶν μέχρι τοῦ ἀλανθάστου, καὶ αὐτόχρημα ἐπίτροποι καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ γῆς ἀνακηρυχθέντες. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐξιστοροῦνται ἀκριβῶς καὶ μετὰ εὐλικρινείας τὰ κατὰ τὸ σχίσμα τῶν δύο ἐκκλησιῶν, ἐκτίθεται δὲ καὶ ἡ ἀληθὴς ἱστορία τῆς Παπίσης Ἰωάννης.

Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος βίβλος θέλει ἐκδοθῆ εἰς ὀκτώ φυλλάδια ἀνά πέντε τυπογραφικὰ φύλλα ἕκαστον, τιμώμενον ἀντὶ πέντε γροσίων, καταβαλλομένον μετὰ τὴν παραλαβὴν ἕκαστου φυλλαδίου. Εἰμι δὲ εὐελπίς, ὅτι οἱ φίλοι ὁμογενεῖς θέλουσι μὲ συνδράμει προθυμώτατα καὶ εἰς τὴν ἐκδοσιν ταύτην.

Ἐγγραφὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 1 Μαΐου 1866.

Ν. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνδρομητῶν μου.

Αἱ Κυρίαί.

Ἄθηνᾶ Κ. Ψωμιάδου, 2. Ἀρίστη Ἰ. Σμπυράκη. Ἀσπασία Κορομηλά. Ἐλισάβετ Μπαλασοπούλου. Ἀναστασία Χαμαρτζόγλου. Εὐφροσύνη Χρηστίδου. Ἐλένη Δ. Ρεβελάκη. Ζωήτσα Ῥάλλη. Ἐλένη Μικέλη. Ἀμαλία Σκόρδου. Σμαράγδα Ἀθανασιάδου. Ἄθηνᾶ Ἀθανασιάδου. Ἄθηνᾶ Γαρουφαλίδου. Μανιώ Ῥαλοῦς Καραδζᾶ. Ἀργυρῆ Οἰκονόμου. Λουκία Ἀζδέρη. Χρυσῶ Πετράκη. Σμαράγδα Ἀδαμαντίδου.

Οἱ Κύριοι.

Διὰ τοῦ Ἰω. Κ. Ἀργυροπούλου. Ἰωάννης Α. Σκούντζου. Ἰωάννης Κ. Ἀργυρόπουλος. Νικόλαος Λεμπέσης. Παναγιώτης Μιχαηλίδης. Ἄδαμος Κ. Ἀνακατωμένου Μεγαροβίτης. Ἀλέξ. Ἀνδριάδης. Ἐπαμινώνδας Ν. Ξανθάκης. Ἰωάν. Δ. Γεωμηλᾶς. Δ. Μαράς. Ἀθανάσιος Ἀντύπας. Ἀθ. Σημηριώτης. Ὀρέστης Σικεριάδης. Κωνστ. Γ. Γιοτίτζας. Νικόλαος Χατζηγιαννόπουλος. Ἡλίας Ζ. Θάνου. Νικόλαος Πουλόπουλος. Γεώργιος Γεωργίου. Σπυρίδων Α. Πρανκαλίδης. Κωνσ. Ἐμμανουήλ Χίος. Νικόλαος Ζήσης Βυζάντιος. Παναγιώτης Γαβριήλ. Ἀθανάσιος Γ. Βέλτιστος Μακεδών. Ἰωάννης Χρησίδης. Φίλιππος Παπαδόπουλος.

Διὰ τοῦ Γ. Λαζοπούλου. Ἡρ. Βασιιάδης. Δ. Παπαδόπουλος. Β. Σαρακιώτης. Γ. Λαζόπουλος. Α. Λιούμας. Ν. Παπαρούσης. Α. Φερικύδης. Π. Σημηριώτης. Γεώργιος Πατίστας. Γεώργ. Ῥάλλης. Νικόλ. Τραϊκίωφ. Πολύβιος καὶ Γρηγόριος Μαρσάν.

Διὰ τοῦ Δημητρίου Μαυρογένους. Γεώργιος Ἀριστάρχης, 10. Γουζάβος Φλούρενς. Καλ. Ἀποστολίδης. — Α. Κ. — Δ. Μαυρογένους. Ἐμμανουήλ Τρανός. Νικόλαος Τζερνογόρτζεβιτς. — Σ. Α. — Γ. Α. — Μ. Α. — Τ. Α. — Ἀλέξανδρος Ζωηρός, 5. Ε. Ζωγράφος, 2. Δ. Α. Κουμαριανός. Πλάτων Δ. Σεμελᾶς. Λυκοῦργος Ν. Ἀποστολίδης. Ἰωάννης Ζωγράφος. Ε. Πιπερίδης. Α. Ρεντζιπέρης.

Διὰ τοῦ Ἀθαλασίου Παλαιολόγου. Τὸ ἐν Φαναρίῳ Φιλολογικὸν Γυμναστήριον, 3. Οἱ μαθηταὶ τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, Παναγιώτης

Θωμᾶ. Ἄθην. Παλαιολόγος. Ἀναστάσιος Ἀγγελίδης. Λάζαρος Γ. Ἰετίων. Ἰορδάνης Β. Στανέλος. Ἀνδρέας Σ. Ἀνδρικήδης. Στέφανος Θουσανίων. Ναθαναήλ Παύλου. Γεώργιος Ἀγγελίδης. Στέφανος Κωνσταντίνου. Θεόδωρος Ι. Δζουνίδης. Σπυρίδων Πηπᾶ Προδρόμου. Κλεάνθης Εὐαγγελινού. Κωνσταντίνος Πετρίδης. Ἀλέξανδρος Ι. Ἀλεξανδρίδης. Σεραφίμ Σ. Ῥαδινός. Ἀλέξανδρος Μ. Γεωργιάδης. Κωνσταντίνος Στεφάνου. Κωνσταντίνος Ἀρσενιάδης. Ἀργύριος Ι. Ἀγαθοκλῆς. Λυκοῦργος Καλυδόπουλος. Γεώργιος Α. Παπαδόπουλος. Ἀθανάσιος Σημηριώτης. Ἀγάπιος Παπᾶ Εὐγενίου. Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστάσιος Α. Βαφίδης. Νικόλαος Ι. Ἀθηνογένης. Ἀνανίας Παρασκευᾶ. Ἀναστάσιος Κριωνᾶς. Γεώργιος Δ. Κητσελίδης. Ἀλέξιος Ἀντωνίου.

Διὰ τοῦ Α. Ν. Συναδινού. Λάζαρος Φιλιππίδης. Α. Ν. Συναδινός. Ἰπποκράτης Βυζάντιος. Κ. Μικέλη υἱός. Γ. Π. Ἀγγέλου. Νικόλαος Μπολάνος. Συμεὼν Ἀγαδάκης. Ἰάκωβος Σγούτας. Φωκίων Πλυτᾶς. Α. Πρόκος. Γεώργιος Τσάμης. Χρῆστος Νικολαΐδης. Νικόλαος Βερδάρης. Δ. Τζαμπάζογλου. Θεόδωρος Σκυλίτσας. Ε. Δημόπουλος. Ἰωάννης Κ. Μενεζίδης. Ἡρακλῆς Χανούτζος.

Διὰ τοῦ Θεοδώρου Σοῦλέδου. Ὁ σχολάρχης τῆς κατὰ Γαλατᾶν Ἑλλήν. Σχολῆς Κ. Δ. Στατηρόπουλος, 2. Ἀριστοτέλης Ἀποστολίδης. Μιλτιάδης Μ. Παππᾶς. Ἰωάννης Μαυρομμάτης. Νικόλαος Ἰωάννου Γρυπάρης. Θ. Βαφιάδης. Θ. Σοῦλέδης. Μ. Βλαστός. Ἰωάννης Βλαστός. Η. Ἀναστασιάδης. Γ. Πετρίδης διὰ τὴν φιλόμουσον Ἀδελφότητα.

Διὰ τοῦ Κ. Δ. Στατηροπούλου. Ἀλέξανδρος Ἀντωνιάδης. Κ. Ματδέλλης. Ν. Κωνσταντινίδης. Γ. Καθαρός. Φ. Ἀντωνίου. Δ. Ὀγουφρίου. Β. Δ. Πανᾶς. Γ. Παπαδόπουλος. Μιχαήλ Παπαδόπουλος.

Διὰ τοῦ Γ. Ἀργέντη. Α. Σταματιιάδης, 4. Περικλῆς Μακελλαράκης. Γ. Ἀργέντης. Θωμᾶς Στεφανίδης. Ἀλέξανδρος Ὀλίβος. Δημήτριος Τζούκης. G. Urosh. Γ. Σοῦλέδης. Ν. Δ. Τζούμα. Α. Πουλίδης. Α. Μαρέγγος. Ἀθ. Εὐαγγελινίδης. Ἰωάννης Σαράφογλου. Χρ. Νικολαΐδης. Ν. Ζ. Τσίμπης.

Διὰ τοῦ Παναγιώτου Τσάκονα. Γ. Βιτάλης χρυσοχός. Α. Μοσχάκης. Γ. Διάγγελης. Παναγιώτης Τσάκονας Βουρλιώτης. Εὐάγγελος Ἀνδρικήδης, 3. Κ. Ἰερόπαις. Στ. Ν. Πετροκόκκινος. Ι. Κλεομενίδης. Γ. Μιχαηλίδης Λέσβιος. Σταῦρος Κ. Κοντάρης. Ματθαῖος Βιτάλης χρυσοχός. Γεώργ. Ν. Στεβῆς Χίος.

Διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ν. Στεριάδου. Γεώργιος Σουκιάζης. Σωτήριος Ἀδαμαντίδης. Σταῦρος Ἀλλαμπης. Ἀπόστολος Ν. Στεριάδης. Νικήτας Βαλάουρας. Θεμιστοκλῆς Μαγκάκης. Ἀλέξανδρος Ρογγίδης. Μανώλης Χρυσοβελώνης.

Διὰ τοῦ Σπυρίδωνος Δ. Πρωτόπαππα. Δημήτριος Ῥαφτόπουλος.

Μηνᾶς Δομένικος. Σπυρίδων Δ. Πρωτόπαππας. Νικόλαος Μάρκου. Ἰω. Δ. Τσιτούρης. Ματθαῖος Δεσποτάκης. Δημήτριος Ζ. Ραφτόπουλος. Ἀλέξανδρος Φωκαεύς. Ἡλίας Τζιτζινόπουλος.

Διὰ τοῦ *Δημητρίου Παππαδοπούλου*. Γ. Ι. Καραγιαννόπουλος. Κυργιάκος Ἀποστόλου. Δημήτριος Παππαδόπουλος. Ἀλέξ. Λαμπρινός. Δημήτριος Ἰωάννου. Ἀθανάσιος Μπαλασόπουλος. Μιχαλάκης. Α. Βαφτόπουλος. Ἀθ. Θεοδωρίδης. Ἐπαμ. Ραφτόπουλος. Ἰω. Ἀποστολίδης. Δημ. Νικολαΐδης. Ἀντώνιος Κορομηλάς. Π. Γ. Σταυρίδου. Γεώργιος Ἀργέντης. Πούλιος (Φίλιππος) Γ. Σκάφα Βλατσιώτης. Ὀδυσσεὺς Σαμοθράκης ὑποταμίας. Ι. Κυριακίδης. Κωνσταντῖνος Παυλίδης. Βασίλειος Σταυρίδης. Χρυσοβέργης Κωνσταντινίδης.

Ἀντώνιος Ζ. Τσούργος Θηραῖος. Λέων Γ. Τράκας. Δημ. Ἰωάν. Δημητρακόπουλος. Ζάνης Β. Μπαρμπαρίγος Θηραῖος. Ἰωάννης Βασιλείου Σορότος Θηραῖος.

Δ. Γ. Λεφάκης. Κ. Π. Χρηστίδης. Β. Ι. Γιακουμάκης. Μ. Παναγιωτίδης. Ἰωάννης Εὐστρατιάδης. Παῦλος Λασέζος. Ἄντ. Βιστάκης. Ἡρακλῆς Βλαστός. Ἰωάννης Πουλιτσάμης. Α. Φ. Ἀναστασιάδης.

Διὰ τοῦ *Ἰωάννου Σ. Μιχαηλίδου*. Ἰωάννης Μαλίδης. Ἰωάννης Μιχαηλίδης. Κωνστ. Ι. Λαζαρίδης. Παῦλος Σ. Τσαλίκη. Εὐαγγελινός Ε. Καβαλιέρου. Νικόλαος Μ. Λύρας.

Διὰ τοῦ *Ν. Λάσκαρη*. Δ. Θ. Ἀρκουδάρης. Δ. Σαπουντζῆς. Σ. Γ. Σκυλίτσης. Ἀνδρεάδης. Γ. Κρασᾶς. Φ. Ι. Χαλικιόπουλος. Ν. Λάσκαρις. Γ. Δάλλα. Κ. Κυριακίδης, 5. Κ. Τσιρώνης. Μ. Σηκοτάκης.

Διὰ τοῦ *Δεάγγελη*. Ι. Καμιναρίδης. Π. Ρώτας. Ι. Ψάθης Ἐμμαν. Λιβάνιος. Μ. Διάγγελος. Μ. Λιβάνιος. Β. Βρέτας, 3.

Διὰ τοῦ *Γεωργίου Π. Κόντη*. Βασίλειος Ν. Κομηλιάδης. Διονύσιος Α. Φατσέας. Τριαντάφυλλος Φιλιππίδης. *Agostino Freri*. Χ. Βασιλειάδης Ἡπειρώτης. Γεώργιος Π. Κόντης.

Διὰ τοῦ *Δημητρίου Λεμονίδου*. Κωνσταντῖνος Σατραζάμης. Θεμιστοκλῆς Κτενᾶς. Δημ. Λεμονίδης. Ἰωάννης Α. Ζωγράφος. Παναγιώτης Γ. Βασιλειάδης. Ἰωάννης Χ. Κούρτελης. Ἐπαμινώνδας Κωνσταντόπουλος. Δημήτριος Κωνσταντόπουλος. Σωτήριος Μελαγχρινός. Ἀπόστολος Στογιάννου.

Διὰ τοῦ *Χριστοδούλου Κωνσταντίνου* βιβλιοπώλου. Τηλέμαχος Ἰσχυρίδης. Δημήτριος Ἰωαννίδης. Χριστόδουλος Κωνσταντίνου.

Διὰ τοῦ *Κωνσταντίνου Ψωμιάδου*. Φ. Χρηστίδης. Κ. Σ. Ψωμιάδης. Σ. Ι. Σμπυράκης. Κ. Τζουμπελίδης. Θεοφάνης Αὐγερινός, 5. Θ. Οἰκονομόπουλος, 2. Ἀθ. Παππᾶ. Θ. Α. Πολυζωΐδης. Θ. Χ. Χρηστίδης. Β. Ι. Βαροῦχας. Π. Ι. Σουρμελής. Π. Α. Θεοφυλάκτου, 2. Π. Παυλίδης.

Διὰ τοῦ *Ἀθανασίου Ἰωάννου Ἀθανασιάδου*. Ἄγγελῆς Ἀβραμίδης. Νικόλαος Παππαδόπουλος. Γεώργιος Ἱεροδιάκονος Χρυσόπουλος. Ἀθανάσιος Ἰωάννου Ἀθανασιάδης. Στέφανος Κ. Βούλιογλου. Ἰωάννης Ἀλεξίου Τζανετῆς Σάμιος. Σπυρίδων Ν. Φωκᾶς.

Διὰ τοῦ *Γ. Σταματιάδου*. Μιλτιάδης Χρηστίδης. Γ. Σταματιάδης. Δ. Παππαζαχρόπουλος. Β. Λαγούδης. Π. Μορφιάδης. Ἰωάννης Φωτιάδης.

Διὰ τοῦ *Γ. Βαφειάδου*. Δ. Α. Ρεβελάκης. Κ. Γεωργιάδης. Γ. Βαφειάδης. Κ. Σιδερίδης. Ι. Φραγκιάδης. Στ. Π. Λογαράκης. Γ. Φραγκιάδης. Β. Τσικούρης. Ι. Κωνσταντινίδης. Γρηγ. Κυριακίδης, 3.

Διὰ τοῦ *Γ. Παναγιώτου Γρημάρη*. Μιχαήλ Α. Μουζάλας. Δημήτριος Νάκκας. Γ. Παναγ. Γρημάνης.

Διὰ τοῦ *Δημητρίου Α. Μιαούλη*. Ἀνδρέας Α. Μιαούλης 2. Δημήτριος Α. Μιαούλης. Ἰωάννης Σαμοθράκης. Μιχαήλ Ἀγγελόπουλος. Σπυρίδων Χαλικιόπουλος. Γεώργ. Ν. Σαχίνης. Περικλῆς Κουλάτος. Διονύσιος Α. Καμπίτζης. Μ. Γ. Νομικός. Γεώργιος Δ. Γαβρᾶς.

Διὰ τοῦ *Ἰωάννου Σακελλαρίδου*. Θεόδωρος Σινανίδης. Δ. Ἀντύπας. Στέφανος Α. Μαρκόπουλος. Νικόλαος Πάντσοβιτς. Λάμπρος παππᾶ Γεωργίου, 2. Κωνσταντῖνος Σωτηριάδης. Δ. Στανώφ. Εὐγένιος Ἀρχιμνδρίτης Ἐηροποταμηνός, 3. Κωνσταντῖνος Ἀνθόπουλος. Κ. Δεκαβάλλας. Κ. Ι. Πρᾶος. Ἀντώνιος Ι. Καραπέρης. Εὐστράτιος Στρατηγόπουλος. Σαράντης Α. Ντεμπερόπουλος.

Διὰ τοῦ *Παναγιώτου Παπαβασιλειάδου*. Οἱ Μακεδόνες: Γ. Διδασκαλόπουλος 2. Σάββας Νικολόπουλος Πετράς, 2. Πασχάλης Παππαβασιλειάδης. Π. Παππαβασιλειάδης, τελειόφοιτος τοῦ ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, 2. Χρῆστος Σκερκέμης. Θωμᾶς Τζιούκαρης. Γεώργιος Διαμόπουλος. Κωνστ. Πετρόπουλος. Γεώργιος Διάκας. Νικ. Παππᾶ Δημητρίου. Δημ. Ἀλεξίου Κόντου. Κωνστ. Παύλου Κάλφας. Κωνστ. Καρακώστας. Βασίλειος Κωνσταντίνου. Βασίλειος Σκερκέμης. Κωνσταντῖνος Παπαβασιλειάδης. Δημήτριος Σαφόπουλος.

Οἱ Ἡπειρώται: Μίνως Μπαργιάμης. Δημήτριος Πέτρου Μάμμης. Κωνσ. Βασιλείου Μάμμης.

Ἰωάννης Ἀθανασίου Κασάπης Τρουμαδιώτης. Α. Β. Ἀποστόλου, καὶ Γεώργιος Κ. Ἀνανίας δημόται Ἀγραίων τῆς Εὐρυτανίας.

Κατάλογος τῶν ἐν Χρυσουπόλει συνδρομητῶν, φιλοτίμῳ
ἐπιστάσιᾳ τοῦ Σχολάρχου Χρ. Παππαδοπούλου.

Αἱ Κυρίες.

Ἀθηνᾶ Π. Δημητριάδου. Χαρίκλεια Α. Γενιδουνιά. Μαρία Θ. Φα-
ληρίς. Ἐλένη Μανουήλ. Ἀναστασία Παππαδοπούλου. *Maria Postoli*.
Εὐπραξία Γ. Δολαπτσόγλου.

Αἱ τοῦ Παρθεναγωγείου μαθήτριάς.

Κλεοπάτρα Ἀεστορίδου. Ἀρίστη Εὐστρατίου. Πηνελόπη Ράπτο-
πούλου. Ἐλένη Κυριαζῆ. Αἰκατερίνη Ἰωαννίδου. Χαρίκλεια Ἰωαννίδου.

Οἱ Κύριοι.

Κωνσταντῖνος Κοντόπουλος. Ἀλέξανδρος Ἀεστορίδης. Χρηστάκης
Παππαδόπουλος. Γεώργιος Α. Μεγαρεύς.

Οἱ τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς μαθηταί.

Θεμιστοκλῆς Κωνσταντινίδης. Κωνσταντῖνος Νικολαΐδης. Θεοφά-
νης Ἰωαννίδης. Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης. Σωτήριος Ἰωαννίδης. Μιλ-
τιάδης Μιχαηλίδης. Κλεάνθης Ἰωαννίδης. Ἰωάννης Κ. Χατζοπούλου.
Ἀναστάσιος Κωνσταντινίδης. Ἰωσήφ Τουζουκτσιάν.

Ὅσοι τῶν ΚΚ. Συνδρομητῶν δὲν ἴδωσι τὰ ὀνόματά των καταχω-
ρημένα ἐνταῦθα, ἅς ᾧσι βέβαιοι, ὅτι δὲν περιῆλθον εἰς χεῖράς μου
αἱ ἀγγελίαι, ἐν αἷς ἐνεγράφησαν. Ἡ διεύθυνσίς μου εἶναι εἰς Σταυ-
ροδρόμιον, ὁδὸς Χαμάμπαση ἀρ. 40, πλησίον τῆς Ἀγγλικῆς Πρε-
σβεΐας. (Ἐπεταί προσθήκη συνδρομητῶν).

Κ. Σ. Ψ.

 SISMANGOLIO
MECANO